

AŞİTİ Barış

Avrupa Barış Meclisi'nin Gazetesi

Sayı:6

Aralık 2011

TSK-AKP:
Türkiye'de
iktidar paylaşımı
EROL ÖZKORAY
sayfa 8



Geçmişle
yüzleşme
ENGİN ERKİNER
sayfa 12-13



Barışın
Toplumsallaşmasında
DİL ve KÜLTÜR
AYHAN BİLGİN
sayfa 15



2012 BARIŞ YILI OLSUN

● AKP Hükümeti barış için adımlar atabilecek, Kürt sorununun barışçı çözümü konusunda harekete geçebilecek mi? Yoksa şimdiye kadar yapılan yanlışlarda devam ederek Kürt meselesini savaşla, zorla, baskıyla çözme hevesini sürdürecektir mi?

● Barışseverler olarak 2012'de barış için küçük de olsa atılacak her adımın önemli olduğunu biliyoruz. Çatışmaların karşılıklı durmasını, sorunların çözümü için müzakerelere başlanmasını, demokratik bir anayasanın yapılması için çalışmaların hızlanmasını talep ediyoruz.

Devamı sayfa 2'de



BU SAYIDA

- Göçmenlik mi sürgün mü?
Doğan Özgüden'in yazısı
SAYFA 3'te
- Paris'te TMK Mağduru
Çocuklar için panel-sergi
G. Duman Bilge'nin haber analizi
SAYFA 5'te
- Türk ordusu için ne bir lira ne bir saniye
Halil Savda'nın yazısı
SAYFA 9'da
- Geldiler işte Xalê Antol
Şeyhmus Diken'in yazısı
SAYFA 10'da
- Asıl hain kim?
Toros Sarian'in yazısı
SAYFA 11'de
- Okul kitaplarında Süryani düşmanlığı
Yaşar Küçükaskan'ın yazısı
SAYFA 14'te
- Türkiye katliamlar tarihini örtmemeli, yüzleşmelidir
Turgut ÖKER'in yazısı
SAYFA 15'te
- Oradaydım Wan'da
Memo Şahin'in yazısı
SAYFA 16'da
- Almanya'da ırkçı cinayetler.
Ne yapmalı?
Kadriye Karıcı'nın yazısı
SAYFA 17'de
- Demokrasiya Erdogan!
Ahmet Karamus'un yazısı
SAYFA 19'da
- Vatansız Gazeteci Avrupa'da
Koray Düzgören'in yazısı
SAYFA 19'da
- Ahtapot
Şoreş Reşi'nin yazısı
SAYFA 20'de
- Bir Roj TV gider, bir Roj Tv gelirmiş ama;
Günay Aslan'ın yazısı
SAYFA 21'de
- "Türkiye çocuk hakları en derininden ihlal ediliyor"
G. Duman Bilge ile yapılan röportaj
SAYFA 22 VE 23'de
- Eski muhalifler iktidar olunca
Ragıp Duran'ın yazısı
SAYFA 24'te

İnsan hakları ve kimyasal silahlar

Aşıti/Barış elinizde tuttuğunuz 6'ncı sayısıyla ikinci yılına adım atıyor.

Yeni yıla girerken yazarlarımızdan Ragıp Zarakolu KCK isimli operasyonlarda gözaltına alınıp tutuklandı. Halil Savda ise Vicdani Reddini açıkladığı için aldığı ceza ile hapis tehdidi altında.

O da önce gözaltına alındı ama sonra salıverildi.

Bu arada yazar kadromuz giderek genişliyor. Bu sayı Erol Özkoray ve Şeyhmus Diken de aramıza katıldı.

Bu sayımız bildiğiniz gibi İnsan Hakları Haftası'na sunuldu. İnsan Hakları Günü'nün 63'üncü yılında Türkiye'nin karnesi çok kötü.

Buna bir de PKK ile girişilen çatışmalarda kimyasal silahlar, gazların kullanılması iddiası eklendi. Aşıti/Barış 7'inci sayfa da yer alan haberiyle belki de kimyasal silah iddiasını yüksek sesle dile getiren tek gazete oldu.

Bu sayının ana konusu ise 'Yüzleşme'. Karanlık ve kanlı geçmişle yüzleşmeden dilenen özürlerin bizce barışa bir katkısı yok.

Öte yandan, kesilen barış sürecinin başlaması ve akan kanın durması için çift taraflı ve süresiz ateşkes ilan edilmesi temennisi bütün barışseverlerin ortak talebi ve umudu olarak yükseliyor.

Bu umutla bütün barışseverlerin yaklaşmakta olan yeni yılını kutluyoruz.

Avrupa Barış Meclisi

İnsan Hakları Günü'nün 63'üncü yılında Türkiye'nin insan hakları karnesi yine çok kötü. "İfade vermek değil, İfade etmek istiyoruz"

2011 yılında çatışmalar yeniden arttı. Yine ölüm, işkence, hak ihlalleri ile dolu bir yıl geride kaldı. Karşı çıkanlar, seçilmiş politikacılar, gazeteciler, yazarlar, yayıncılar, bilim insanları, insan hakları savunucuları cezaevlerinde.

Yazısı sayfa 2'de

ABM 2'inci genel kurulu ilkbaharda toplanıyor

Genel kurulun kesin tarihi daha sonra açıklanacak. Çeşitli etkinliklerin yeralacağı genel kurulda yeni sekretarya da belirlenecek.

Yazısı sayfa 4'te

Tutuklamalara, operasyonlara rağmen: "Tünelin ucundaki ışığa doğru yürüyeceğiz"

Prof. Büşra Ersanlı'ya gözaltında "Neden BDP üyesisin?" diye sordular. Bu soru ile ona, vicdanlı aydınlara verilen mesajı almamak ne mümkün. Böylece "BDP'ye üye olanı yakarız" diyorlar.

Bihterin Okan'ın yazısı sayfa 6'da

"Türk ordusu kimyasal silahlar kullanıyor"

Alman Sol Parti Milletvekili ve eski BM silah uzmanı Dr. Aken 36 PKK gerillasının öldürüldüğü Kazan Vadisi'ndeki incelemelerden sonra yaptığı açıklamada, acilen bağımsız bir uluslararası komisyon kurulması gerektiğini söyledi.

Haberi sayfa 7'de

2012 BARIŞ YILI OLSUN

2009 yerel seçimlerinden hemen sonra başlatılan ve adına KCK Operasyonları denilen gözaltılar ve tutuklamalar 12 Eylül genel seçiminden bu yana hız kesmeden devam ediyor.

Öte yandan Öcalan'a yönelik tecrit de hala sürüyor ve Kürt sorununa barışçı yollardan çözüm bulunabilmesi için gereken güven ortamı bir türlü yaratılmıyor. Bu arada sınırötesi hava akınları ve topçu bombardımanları ile kara operasyonları devam ediyor.

Buna rağmen Türkiye 2012 yılına yine başlıyarak, beklentilerle giriyor.

Gözetim ve tutuklama operasyonları devam ediyor

Gazeteyi hazırlamaya başladığımız günlerde yeni bir gözaltı operasyonunun başladığı haberini medyaya yansıdı.

Polis bu sefer de yine özel yetkili savcılarının talimatı ile 16 ilde eşzamanlı operasyona çıkmış ve 48'i avukat 90 kişiyi gözaltına almıştı.

Avukatların tamamı da Asrın Hukuk Bürosu'na bağlı olarak çalışıyor ve İmralı

adasında bulunan müvekkileri PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın davasına bakıyorlardı.

Bu vesileyle çeşitli defalar adaya gitmiş, Öcalan'la görüşmüşlerdi. Bu görüşmeler Adalet Bakanlığı'nın onayıyla, İmralı adasını 'özel cezaevine' çevirmiş devletin askeri ve istihbarat birimlerinin gözetiminde yapılıyordu.

Her görüşme sonrası tutulan tutanak da İmralı Özel Cezaevi yetkililerince alınıyor, tutanağın bir fotokopisi de savcılığa gönderiliyordu. On yılı aşkın bir süredir devletin izniyle ve yine onun gözetiminde gerçekleşen bu görüşmeler 23 Kasım 2011 sabahı birden bire 'suç' ilan edildi.

Avukatlar Öcalan'la görüştikleri için derdest edildiler ve tutuklandılar. Büroları ve evleri basıldı. Bilgisayarlarına, belgelerine, eşyalarına el konuldu.

Yandaş basın birçok olayda olduğu gibi bu olayda da psikolojik savaşa hız verdi. Sahte talimatlara ve polisten sızdırıldığı ortaya çıkan aslı astarı iddialara

gazete manşetlerinde yer verildi.

Avukatların yanı sıra aralarında Mahmut Alınak gibi eski milletvekilinin de olduğu bir çok BDP'li yönetici de tutuklanarak hapse gönderildi.

Demokratik kamuoyu yazar Ragıp Zarakolu ile barışsever profesör Büşra Ersanlı ve Ayşe Berktaş'ın tutuklanmaları şokunu henüz üzerinden atamışken bu operasyon dalgası geldi ancak görünmez bir el eşzamanlı olarak da gündemi değiştirdi.

Gündemi değiştiren Şike Yasası ve gerçekler

Tam da bu günlerde 'şike yasası' gündeme geldi. Önce Meclis yasayı değiştirdi. Sonra Cumhurbaşkanı veto etti. Ardından iddianame kabul edildi. Aynı günlerde Meclis Şike Yasası'nı aynen kabul etti ve yeniden Çankaya'ya gönderdi. Derken şike davasında tahliyeler geldi.

Türkiye iki haftaya yakın bir zamandır 'şike yasasıyla' yatıp kalkıyor. Gerçek gündem ön plana çıkamıyor ya da çık-

maması için özel bir çaba harcanyor. Bu arada halkın ağırlaşan sorunlarıyla ilgilenen olmuyor. Medya adeta başka bir ülkeden bahsediyor.

Türkiye PPK'ya karşı kimyasal silah kullanıyor

Geçtiğimiz ayın en önemli gündem maddelerinden biri de Kazan Vadisi'nde PKK gerillalarında karşı kimyasal silah kullanıldığı iddialarıydı. İnsan hakları savunucuları ve barışseverlerden oluşan bir heyet olay yerinde incelemede bulundu. Yapılan açıklamalar olayın vahametini işaret ediyor. Aileler gibi heyet üyeleri de yeniden otopsi yapılmasını talep ediyor. Ancak bu talepler kabul görmüyor.

Kürt sorunu ve sınırların ötesindeki olaylar

Ortadoğu'da ise istikrar kolay kolay sağlanacağına benzemiyor. Bir yandan Suriye odaklı gerilim yükseliyor, diğer yandan Amerika-İran ilişkileri de gerildikçe geriliyor.

Kürt sorunu giderek daha fazla sınırların

ötesinde cereyan eden olaylara, özellikle de Suriye, Irak ve İran'daki gelişmelere bağımlı hale geliyor.

Yeni yılda AKP Hükümeti'nin bütün bu kargaşa ve sorunlar karşısında ne gibi adımlar atacağı, neler yapacağı ya da yapamayacağı tartışılıyor.

Sorun şu: AKP Hükümeti barış için adımlar atabilecek, Kürt sorununun çözümünü konusunda harekete geçebilecek mi? Yoksa şimdiye kadar yapılan yanlışlarda devam ederek Kürt meselesini savaşa, zorla, baskıyla çözme hevesini sürdürecektir mi?

Barışseverler olarak 2012'de barış için küçük de olsa atılacak her anlamlı adımın önemli olduğunu biliyoruz. Çatışmaların karşılıklı durmasını, sorunların çözümünü için müzakerelere başlanmasını ve ülkeyi kucaklayacak demokratik bir anayasanın yapılması için çalışmaların hızlanmasını arzu ediyoruz.

2012'nin BARIŞ YILI olmasını diliyoruz.

İnsan Hakları Günü'nün 63'üncü yılında cezaevleri bir kez daha dolup taşıyor

İfade vermek değil, ifade etmek istiyoruz

Türkiye'nin 2011 yılı insan hakları karnesi bir yıl daha ölümler, işkenceler ve hak ihlalleri ile dolu. 2011 yılı başından beri çıkan çatışmalarda, 330 kişi yaşamını yitirdi, 284 kişi yaralandı. Ölümlerin yaralanmaların çoğu çatışmaların hız kazandığı 2 Temmuz 2011 tarihinden bu yana yaşandı. Şiddetin yeniden tırmandırıldığı 2011 yılında düşünceleri nedeniyle gözaltına alınanların sayısı son yılların rekor seviyesine ulaştı. İnsan Hakları Demegi ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı bu nedenle 2011 yılı insan hakları haftası şiarını "İfade Vermek Değil, İfade Etmek İstiyoruz" olarak belirledi.

ÖZEL YETKİLİ MAHKEMELER

Gerek Özel Yetkili ve Görevli Ağır Ceza Mahkemeleri gerekse özel yetkili savcılıklar eliyle yürütülen birçok soruşturmayla toplumsal muhalefetin tüm kesimleri üzerinde korku bulutları oluşturulmuştur. Yargı yoluyla cezalandırma Türkiye'de artık sistematik bir yöntem haline gelmiştir. Eski DGM'lerin devamı olan bu mahkemeler kapatılmalıdır.

İnsan hakları savunucularının durumu da yukarıda belirtilen gelişmelerden bağımsız değildir. Halen İHD'nin Genel Başkan Yardımcısı Avukat Muharrem Erbey ve İHD Onur Kurulu üyesi yayıncı ve yazar Ragıp Zarakolu ile birçok Şube Başkanı ve yöneticisi, insan hakları savunucuları, avukatlar, akademisyen, yazar ve gazeteciler tutukludur.

İnsan Hakları Demegi ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı tarafından, "İnsan Hakları Haftası" nedeniyle yapılan ortak açıklama,

2011 yılında çatışmalar yeniden arttı. Yine ölüm, işkence, hak ihlalleri ile dolu bir yıl geride kaldı. Karşı çıkanlar, seçilmiş politikacılar, gazeteciler, yazarlar, yayıncılar, bilim insanları, insan hakları savunucuları cezaevlerinde.

mada, Kürt Sorunu'nun 2011 yılında da Türkiye'nin insan hakları ve demokrasi genel sorununun en önemli halkası olmayı sürdürdüğü vurgulandı. 2011 yılı insane hakları ihlalleri konusunda öne çıkan başlıklar; "İşkence yasağı ihlalleri, özel yetkili mahkemeler, kamuoyunu yakından meşgul eden çeşitli davalar-daki adil yargılanma hakkı ihlalleri, keyfi ve uzun süren tutuklamalar, düşünce ve ifade özgürlüğü, tutuklu gazeteci ve insan hakları savunucuları, cezaevlerinde ölümler, vicdani ret, kadına yönelik şiddet, çevre ve ekoloji sorunları, ekonomik ve sosyal haklardaki kayıplar, toplanma ve gösteri hakkına yönelik müdahaleler" diye sıralandı. 2011 yılında Türkiye'deki hak ihlalleri şu başlıklar altında toplandı:

İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

Düşünce ve ifade ile örgütlenme özgürlüğü çoğulcu demokrasilerin olmazsa olmaz koşuludur, tüm hak ve özgürlük arayışlarının ilk adımınıdır. Türkiye'de legal siyasal faaliyet yürüten siyasal partilere ve toplumsal muhalefet örgütlerine yönelik yargı baskısı kesintisiz olarak uygulanmakta, bunlara yasa dışı silahlı örgüt muamelesi yapılmaktadır. Barış ve Demokrasi Partisi, Sosyalist Demokrasi Partisi, Toplumsal Özgürlük Platformu, Ezilenlerin Sosyalist Partisi

gibi siyasal parti ve oluşumlar ile toplumsal muhalefetin en önde olan kurumu

olan Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu'na (KESK) ve yöneticilerine yönelik sürekli ceza davaları açılmaktadır.

VAN DEPREMİ

Van depreminin yol açtığı ölüm ve yaralanmaların yanı sıra deprem sonrasında yardım ve önlemlerin hızlı ve

İŞKENCE

Kasım ayı sonuna kadar işkence ve kötü muamele gördüğü gerekçeyle TİHV'e başvuru yapan kişi sayısı 473 oldu. 207 kişi işkence gördüğünü bildirdi. 2011 yılında toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkına yönelik müdahaleler sonucu 6 kişi yaşamını yitirmiş, 271 kişi yaralandı. Güvenlik görevlilerinin aşırı ve orantısız güç kullanımında kimyasal aparatlar (biber gazı) önemli bir yer tutmaktadır. Nitekim ölüm olaylarının tamamı gazın etkisi ya da gaz bombası kapsülünün isabet etmesi sonucu gerçekleşti. Bu tür müdahaleler sırasında 2604 kişi gözaltına alındı, 418 kişi tutuklandı. Müdahalelerde işkence dâhil her türlü kötü muamele uygulanmaya devam ediliyor.

CEZAEVLERİ

2011 yılında cezaevlerinde tutulan mahpusların sayısı artmaya devam etmiştir. 30 Nisan 2011 itibarıyla bu rakam 124.074'e ulaşmıştır. Mahpusların 53.796'sı tutuklu, 70.278'i hükümlüdür. Çocuk mahpusların sayısı 2290'dır. Bunların 2072'si tutuklu, 218'i hükümlüdür. Yetişkin mahpuslarda tutuklu oranı %42.4 iken, çocuk mahpuslarda tutuklu oranı %90.4'tür. Tutuklama oranının yüksekliği baskıcı bir tutuklama rejimi olduğunu göstermektedir. Cezaevlerinde bulunan 243 hasta mahpustan 135 mahpus ağır hastalıkları nedeni ile tahliye edilmeyi beklemekte, ancak tahliye edilmemektedir.

gerektiği biçimde yapılmaması/alınmaması nedeniyle yaşam hakkı, barınma, beslenme, sağlık, mülkiyet, iş ve eğitim hakkı ihlalleri yaşandı.

ANAYASA SÜRECİ

2011'in insan hakları açısından öne çıkan bir başka önemli konusu ise temel hak ve özgürlükleri amasız ve fakatsız güvence altına alacak olan yeni bir anayasanın yapılması sürecidir.

ŞİDDET TIRMANDIRILDI

1 Ocak - 28 Kasım 2011 tarihleri arasında çıkan çatışmalarda, 101 asker, 163 militan, 21 sivil, 32polis, 13 geçici köy korucusu olmak üzere toplam 330 kişi yaşamını yitirmiş, 181 asker, 14 militan, 40 sivil, 37 polis, 12 geçici köy korucusu olmak üzere toplam 284 kişi yaralanmıştır. Ölümlerin 273'ü ve yaralanmaların 243'ü çatışmaların hız kazandığı 2 Temmuz 2011 tarihinden

bu yana yaşanmıştır.

Güvenlik güçlerinin şiddeti sonucu ölümler 2011'de de devam etmiştir. Yılın başından 28 Kasım 2011 tarihine kadar yargısız infaz, dur ihlalleri ve rastgele ateş açma sonucu 19 kişi yaşamını yitirmiştir. Aynı dönemde 9 faili meçhul cinayet işlenmiştir. Cezaevlerinde 35 kişi, gözaltı merkezlerinde ise 4 kişi yaşamını yitirmiştir.



Aşiti / Barış Sayı 6

Yayınlayan:

Avrupa Barış Meclisi

www.barismeclesi.com

Yayın Kurulu

Günay Aslan

İrfan Cüre

Koray Düzgören

Engin Erkiner

Bihterin Okan

Memo Şahin

Editör

Koray Düzgören

Grafik tasarım

MPC

www.mediaprintcentre.co.uk

Baskı

Newsfax-London

www.newsfax.co.uk

Adres:

Melchior Str. 3 - 50670 Köln

Tel: 0049/221 72 4077

Fax: 0049/221 73 92424

Banka Hesap No:

Engin Erkiner

Konto Nr: 492531

BLZ 500 502 01

IBAN DE96 5005 0201

SWIFT-BIC: HELADEF1822

Almanya

Göçmenlik mi, sürgün mü?



Doğan Özgüden

Türkiye düşün ve yayın yaşamı artık Türk Devleti'nin dayattığı gülünç tarih düşmeleri aşmalı, göç olgusunun siyasal ve etnik kökenlerine ulaşmalı, bunları cesaretle ortaya koymalıdır

İstanbul Kitap Fuarı'nda bu yıl yine çeşitli paneller düzenlendi. Bunlardan birinin konusu özellikle yurt dışında Türkiye'nin demokratikleşmesi ve barışın sağlanması için mücadele veren siyasal göçmenleri doğrudan ilgilendiriyordu: "50 yıl sonra göçmen edebiyatı mı, sürgün edebiyatı mı?"

Paneli Belge Yayınları kurucusu Ragıp Zarakolu örgütlemiş, bu konuda benim de bir bildiri göndermemde ısrar etmişti. Bildiriyi kaleme alırken önce Belge Yayınları'nın genç yöneticisi, Ragıp'ın oğlu Deniz Zarakolu KCK operasyonları kapsamında tutuklandı.

20 Ekim tarihli en son mesajında Ragıp, "Salı günü Edirne'ye görüşe gittik ilk defa... Öteki oğlum Sinan'la sabah 7'de yola koyuldum. Gece 9'da evdeydim. Frankfurt'tan Suzan'ın cenazesine yetiştim. Yarın Diyarbakır'a gidiyorum erkenden, kilisenin açılışı için. Karmaşık günlerden geçiyoruz yine" diyordu. Ardından aynı operasyonun uzantısı olarak onlarca Kürt yurtseveriyle birlikte Prof. Buşra Ersanlı ve Ragıp da tutuklandı. İstanbul Kitap Fuarı'ndaki panele benim gibi Ragıp da katılmadı. Bunu daha sonra göstermelik bahanelerle yine onlarca Kürt avukatının gözaltına alınması ve ardından tutuklanması izledi.

Buna bir de Dersim Soykırımı konusunda ucuz polemikler ve Dersimlilerden sözümona özür dileme gösterileri eklendi.

Anadolu çıkışlı göçü, sadece ekonomik değil aynı zamanda siyasal boyutlarıyla irdeleme, günışığına çıkartma zamanıdır. Anadolu ezeli ve ebedi sürgün toprağıdır. Bu toprak iyi değilse, iyi değilse.

Bu ucuz gözboyama operasyonları sürüp giderken Türkiye, Arap ülkelerine demokrasi dersi veren bir diktatör adayının pençesinde hızla yeşil faşizmin egemen olduğu bir ülkeye dönüşüyor.

Biz Ragıp'la Türkiye solunun iki komşu kuşağındanız: benim 2. Dünya Savaşı

yılları kuşağı ve onun savaş sonrası kuşağı...

Ama bu iki kuşak kendini bildi bileli hep savaşı yaşadı. Sistemler arası soğuk savaş, soğuk savaşın dünyanın dört bir yanındaki sıcak izdüşümlerini, ABD güdümlü askeri darbeleri... Ve de şimdilerde yeşil polisye darbeleri.

Ragıp ve onun gibi onurlu bir kavgaya başkoymuş diğer dostlarımız, bizler gibi uzak coğrafyalara savrulmamış olsalar

önemli bir kilometre taşı 1961. Gittikleri ülkelerin sosyal, siyasal yaşamına uyabilmeleri için hiçbir alt yapı hazırlanmadan, en verimli çağlarında en ağır işlerde çalıştırdıktan sonra sıkılmış bir limon gibi geri gönderilmek üzere "konuk işçi" etiketiyle satılan yüzbinlerce insanımızın dramıdır söz konusu olan. Bittabi, bu dramın da, tüm benzerlerinde olduğu gibi, kendi edebiyatını, kendi müziğini üretmesi kaçınılmazdı. İlk on yıllarda ifadesini sadece Türkçe'de bulan bu yaratıcılık, "konuk işçi"likten

devşirme bürolarının önünde kuyruk yapan insanların, dışardan erkeklik ya da dişilik organlarına kadar herşeyiyle nasıl kontrolden geçirildiklerini, "defosuz mal" niyetine nasıl satıldıklarını yakından izledim.

Ve de 1971'den beri siyasal sürgünüm... Ragıp'la her Avrupa'ya gelişinde üzerinde en çok tartıştığımız konulardan biri bu... Ben 1971'den beri siyasal sürgünle ekonomik göçün içiçe geçmişliğini belgelemektedirim.



bile, her daim sürgün yaşadılar, yaşamaktalar...

Şu anda Ragıp da, Deniz de, Buşra da sürgünde... Kürt siyasetçileri de, avukatları da sürgünde...

Ragıp'la Brüksel'deki beraberliklerimizden iz bırakan bir anıdır Karl Marx'ın siyasal sürgün olduğu yıllarda Komünist Manifesto'yu yazdığı kuşulu kahveyi ziyaretimiz. Tam karşısında da bir başka ünlü sürgünün, Victor Hugo'nun kaldığı tipik Brüksel evi...

Panel için seçilen konu benim için pek yerinde değildi: "50 yıl sonra göçmen edebiyatı mı, sürgün edebiyatı mı?" Niçin 1961?

Artan nüfusuna kentlerde iş alanı açamayan Türk Devleti'nin kendi işçisini, köylüsünü başından defedercesine kapitalist Avrupa ülkelerine satış belgesini imzaladığı tarih olduğu için mi?

Kuşkusuz Anadolu'nun binlerce yıllık göç vermeler, göç almalar tarihinde

yerleşikliğe geçişle birlikte, özellikle de ikinci ve üçüncü kuşakların devreye girmesiyle farklı dilleri rahatlıkla kullanan evrensel bir boyuta ulaştı. Sadece edebiyatta değil, tiyatrodan, sinemada da...

Dahası da var... 60'lı yıllarda Avrupa'ya Türk diye satılan işçilerin önemli kısmı daha sonraki yıllarda etnik kimliklerine sahip çıktılar... Sadece Türkçe ya da Almanca, Fransızca, İngilizce ürün vermekle kalmadılar, küllenmeye mahkum edilen kendi ana dillerinde, Kürtçe, Ermenice, Süryanice eserler verdiler.

Panelin konusuna dönelim: "50 yıl sonra göçmen edebiyatı mı, sürgün edebiyatı mı?"

Oldum olası bu göçmen-sürgün ayrımından rahatsız oldum. Bir insan, hangi nedenle olursa olsun, doğduğu, büyüdüğü, kişiliğini bulduğu topraklardan zorla kopartılmışsa, göçmen değil sürgündür.

1961 göç anlaşması imzalandıktan sonra, yaşam güvencesi bulmak için göçmen

Ragıp daha da gerilere giderek, arşivlerin tozlu raflarından Ermeni, Asuri, Elen, Kürt soykırımlarının, bunların uzantısı olan tehcirlerin, siyasal sürgünlerin belgelerini, her türlü riski göze alarak yayımlıyor.

Bu, bizim 60'lı yıllarda Ant'la başlayıp daha sonra sürgünde İfo-Türk'te, Türkiye'deyse sevgili Ayşe'nin de birinci derecede katkısıyla Belge Uluslararası Yayıncılık'ta sürdürülen bir kavganın onur verici sayfalardan biri. 1961 resmileştirilen göç miladı... Ya onun öncesi?

1915 soykırımı... Cumhuriyet döneminde ardarda gelen Kürt soykırımları, Varlık Vergisi, 6-7 Eylül, 27 Mayıs, 12 Mart, Kahramanmaraş, Çorum, 12 Eylül Darbesi...

Ve de günümüzün yeşil faşist darbeleri... Göçmen tarihi, göçmen edebiyatı. 50 yıla sınırlanabilir mi?

2005, Ermeni soykırımının 90.

yıldönümüydü.

Belçika'daki Ermeni, Asuri ve Kürt kuruluşlarıyla birlikte düzelediğimiz anma toplantılarına TC Büyükelçiliği'nin Atatürkçüsü ve İslamcısıyla tüm demekleri seferber ederek gösterdiği tepkiyi unutmuyorum.

Dersim soykırımını anıp da hesap sorulmasını istediğimizde başlatılan ikerik linç kampanyalarını da...

Beş yıl önce. Göçün 45. yılında tüm Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Belçika'da da bir dizi etkinlikler düzenlenmiş, Türk göçmenlerin Avrupa'ya gelişi, Osmanlı'nın Viyana kuşatmalarında başarısız olan Türk-İslam fütuhatının yeni ve zafere yazgılı yeni aşaması olarak kutlanmıştı.

Belçika'daki Ermeni, Asuri ve Kürt kuruluşlarıyla birlikte 2006'da bir dizi etkinlik düzenleyerek Anadolu'dan Avrupa'ya, Amerika'ya, Uzak Asya ve Okyanusya'ya bitip tükenmez göçün devlet teröründen, ulusal ve dinsel baskılardan, ırkçı uygulamalardan kaynaklanan nedenlerine dikkati çekmiştik.

Beş yıldır pek de değişen bir şey yok. Türkiye düşün ve yayın yaşamı artık Türk Devleti'nin dayattığı gülünç tarih düşmeleri aşmalı, göç olgusunun siyasal ve etnik kökenlerine ulaşmalı, bunları cesaretle ortaya koymalıdır. Avrupa devletlerinin kimi oportünist yöneticileri, soykırım kurbanı Ermeni, Asuri, Elen ve Kürt halklarının tarihsel gerçekleri tanıma istemlerini misli görülmemiş bir iki yüzlülükle görmezlikten gelirken, "seçmenleştirilmiş" Türklerin oylarını alma hesabı uğruna Türk-İslam sentezinin Avrupa Birliği topluluklarında hızlı tırmanışı karşısında sessiz kalıyor, aşırı milliyetçi, dinci, cemaatçi, Atatürkçü yapılanmalara her türlü desteği vermekte tereddüt etmiyor. İşimiz zor.

Bir insan, hangi nedenle olursa olsun, doğduğu, büyüdüğü, kişiliğini bulduğu topraklardan zorla kopartılmışsa, göçmen değil sürgündür.

Anadolu çıkışlı göçü, sadece ekonomik değil aynı zamanda etno-sosyolojik ve siyasal boyutlarıyla en küçük ayrıntılarına kadar irdeleme, günışığına çıkartma zamanıdır. Anadolu ezeli ve ebedi sürgün toprağıdır. Bu toprak iyi değilse, iyi değilse.

Demokrasi ve barış kavgası veren tüm kişilerin ve örgütlerin öncelikli görevlerinden biri de bu olmalıdır.

Demokratik Anayasa Hareketi sözcüsü, yazar Ayhan Bilgen

Bariş toplumsal bir talep olmalı

Barış Meclisleri ve Barış Süreçleri" başlıklı toplantıda konuşan Ayhan Bilgen, "Ne kanın durması ne çatışmanın olmaması ne de diyalog barış anlamına gelmez diyerek" barışın toplumsal bir talep haline gelmesi gerektiğini vurguladı.

Britanya ve Avrupa Barış Meclisi sözcülerinden gazeteci-yazar Koray Düzgören moderatörlüğündeki toplantı dün akşam (20 Kasım Pazar günü) Kurdish Community Center'da yapıldı. Avrupa ve Britanya Barış Meclisi'nin birlikte düzenlediği toplantıya Türkiye Barış Meclisi ve Demokratik Anayasa Hareketi sözcülerinden yazar Ayhan Bilgen, Avrupa Barış Meclisi sözcülerinden Engin Erkiner ve Britanya Barış Meclisi sözcülerinden Ali Has konuşmacı olarak katıldı.

Düzgören'in Türkiye'de savaşın yoğunlaştığı dönemde barış arayışının ve Barış Meclisleri'nin artan bir önemi olduğunu vurgulayan açış

konusmasının ardından konuşan Bilgen, barışın çatışmasızlık hali olarak tanımlanamayacağını söyledi. Ayhan Bilgen, "Barış kanın durması diye tanımlıyorsanız ateşkes döneminde ya da çatışmaların durduğunun iddia edildiği 80 darbesi sonrasında da barış diye değerlendirmek gerekir. Barış tanımlamak için bundan fazlasına ihtiyacımız var. Barış tarafların arasında diyalog diye tanımlarsak Türkiye'de bu aşamanın da geçildiğini biliyoruz. Çünkü devletin PKK ile bir görüşme trafiği sürdürdüğü artık açıkça bilinen bir gerçek. O zaman barış, sadece diyalog da olamaz. Öyle olsaydı diyalogun başladığı bu süreci de barış diye tanımlamak gerekirdi. Barış, barış talebinin toplumsallaşması ekseninde ele alıp bütün bu ayrıntılarıyla tartışmak gerektiğini düşünüyorum" dedi.

Devletlerin istisnalar dışında barışa gönüllü yanaşmayacağını söyleyen Bilgen, "barış yanlılarının iktidarı barışa cesaretlendirecek, mecbur ede-

cek ve hatta barışı "dayatacak" bir toplumsal talebi inşa etmeleri gerektiğinin altını çizdi.

Baış hareketlerinin barışın aktörlerini belirlemeleri gerekliliğini vurgulayan Bilgen, bu aktörleri; "sorunun sebebi olan taraf", "savaşı başlatan taraf" ve "bu taraflara baskı yapabilecek uluslararası dinamik ya da kurumlar" diye sıraladı. Bilgen, barış hareketlerinin sık sık kısır tartışmalar içerisine hapsedilmesinden de yakındı ve "Alevi, dindar, emek, çevre, kadın hareketleri gibi hareketleri bu çalışmanın içine çeken bir yapıya ihtiyaç var. Biz çok zaman bu mücadeleyi yürütürken kısır tartışmaların içine hapsediyoruz. Barış hareketi aynaya bakıp kendisiyle de yüzleşebilmeli. Barış mücadelesinin öznelere belirleyip ardından da bir toplumsal irade inşa etmeli" dedi.

Avrupa Barış Meclisi sözcülerinden Engin Erkiner de daha önce PKK tarafından tek taraflı ilan edilen



Avrupa ve Britanya Barış Meclisi'nin birlikte düzenlediği toplantıya Türkiye Barış Meclisi ve Demokratik Anayasa Hareketi sözcülerinden yazar Ayhan Bilgen, Avrupa Barış Meclisi sözcülerinden Engin Erkiner ve Britanya Barış Meclisi sözcülerinden Ali Has konuşmacı olarak katıldı.

ateşkeske değindi ve "Ateşkes sadece dağda oldu, şehirde değil. Devlet Kürdistan'da gözaltıları sürdürdü, insanların üzerlerine panzerlerle gidildi.

Devlet bu süreçte de bugün de silahlanmaya devam etti ve ediyor. Türkiye petrol ve doğalgaz hatları nedeniyle bölgedeki önemini artırdı ve bölgesel bir aktör haline dönüştü. Bu hatların güvenliğini de bahane ederek Türkiye hızla silahlanıyor. O nedenle

de Barış Meclisi olarak bizim de sadece Türkiye'de değil bölgede de ne olup bittiğine ilişkin değerlendirmemiz olmak zorunda" dedi.

Britanya Barış Meclisi sözcülerinden Ali Has da çalışmalarını hakkında bilgi verdi ve son dönemdeki KCK tutuklamalarının hukuksuz olduğunu altını çizerek bu tutuklamaların Türkiye'deki barış çalışmalarına yönelik bir tehdit olduğunu söyledi.

Stuttgart Barış Meclisi'nin toplantısında Bariş çağrısı



Stuttgart Barış Meclisi'nin düzenlenildiği 'Kürt Sorununda Çözümün Neresindeyiz' adlı panele Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı Mardin Milletvekili Ahmet Türk ile gazeteci-yazarlar Abdurrahman Dilipak ve Hasan Cemal katıldı.

Jan Gülenay ile Süleyman Sever'in yönettiği ve 400'ün üzerinde izleyen katıldığı panelde ilk konuşmayı Gazeteci-Yazar Hasan Cemal yaptı. Cemal 'Herşeye rağmen savaşı değil, barışı konuşmaya geldim. Bu süreç durdurulamaz. Eninde sonunda silahlar susacak. Bize düşen ve önemli olan bu süreci kısaltmaktır. Bugün söyleyeceğim, son tahlilde silahların susacağıdır. Barışın konuşulacağı bellidir. Onun için inadına barış" dedi.

Gazeteci-Yazar Abdurrahman Dilipak ise soruna ahlaki bakış açısıyla baktığını söyledi. Dilipak, "Hak talebi, kan, gözyaşı ve kelle kafası sayılarak olmaz. Bütün insanlığın çıkarına olmayan, bir çözüm benim çözümüm olamaz. Barış insanı olmadan barışı yaratamayız.

Demokratik yeni bir anayasa çıkmadan, hiçbir şey yapamayız. Önce kan dursun. Sonra konuşulacak şeyler konuşulsun..."

Devlet 100 yıl önceki düzeyin gerisinde

DTK Eşbaşkanı Ahmet Türk ise şunları söyledi: "Devlet bugünkü politikaları ile 100 yıl önceki düzeyin çok gerisinde. Kürt ve Kürdistan kelimeleri hala yasak. Demokrasi kültürüne sahipseniz barış olur. Meseleyi Kürtlerin omuzuna yüklemek doğru değil. Sayın Öcalan'ın çabaları heba edildi. Hiçbir şey çıkmadı. Biz silahları susturma çabası verirken, oyalamaya dönük taktikleri bizzat tespit ettik. Hatip Dicle arkadaşımızın durumu küçük bir örnektir. Adaylığı iptal edilmiyor. Milletvekili seçildikten sonra, milletvekilliği iptal ediliyor. Burada söylendiği gibi iyiniyet aramanın anlamı yok. Bütün bunlara rağmen ısrarlıyız. Diyalog taleplerimizi dayatıyoruz. Devlet yapmıyor diye diyalogdan barıştan vazgeçmeyeceğiz."

ABM 2'inci genel kurulu İLKBAHARDA

ABM Sekreteryası'nın 7 Eylül'de Köln'de yaptığı toplantıda genel kurulun yeni yılın nisan ya da mayıs ayında yapılması kararlaştırıldı. Kesin tarih daha sonra açıklanacak. Çeşitli etkinliklerin yeralacağı genel kurulda yeni sekreterya da belirlenecek.

26 Nisan 2008'de Düsseldorf'ta toplanan kurultayda kuruluşunu ilan eden Avrupa Barış Meclisi'nin ikinci genel kurulu ilkbaharda toplanacak. ABM Sekreteryasının 7 Ekim günü Köln'de yaptığı genişletilmiş toplantısında, genel kurulun 2012'nin nisan ya da mayıs ayında gerçekleştirilmesi konusunda görüş birliğine varıldı ve kesin tarihin daha sonra belirleneceği ifade edildi.

Genel Kurul için hazırlık komisyonu

Toplantıda, bu genel kurulda Avrupa'nın bütün ülkelerinden barışseverlerin katılımının hedeflendiği vurgulanarak çeşitli etkinliklerin de icra edileceği geniş katımlı Genel Kurul için 'Hazırlık Komisyonu' oluşturuldu. Bu kurultayda, birinci genel kurulun yapıldığı 26 Eylül 2009'dan bu yana gerçekleşen faaliyetlerin ve ileriye yönelik perspektiflerle örgütsel bazı sorunların da geniş bir şekilde ele alınacağı ve yeni bir sekreteryanın seçileceği belirtiliyor.

Genel kurul toplantısında ayrıca, Türkiye'de, Kürdistan'da, dünyadaki

başdöndürücü gelişmelerin ve Kürt sorununda içinde bulunulan sürecin geniş bir değerlendirmesinin yapılması ve dünya barış hareketleri içindeki aktüel tartışmalara da değinilmesi bekleniyor.

AŞİTİ BARIŞ'ın içeriğinin zenginleştirilmesi

ABM'nin 7 Ekim'deki toplantısında ayrıca hem geçmiş döneme ilişkin yapılan faaliyetler, eylemler gözden geçirildi hem de önümüzdeki süreçte barış mücadelesini daha etkin bir şekilde yürütmek için yapılması gerekenler tartışıldı.

Ayrıca, daha geniş örgütlenme için çalışmaların yoğunlaştırılması ve aynı zamanda da bazı örgütlerdeki meselelerin çözüme kavuşturulması amacıyla biran önce harekete geçilmesi konusunda ortak bir mutabakat sağlandı. ABM toplantısında, ABM'nin yayın organı olan Aşiti/Barış'ın içerik olarak zenginleştirilmesi için yeni yazarlar ve özel dosyalarla güçlendirilmesi ile daha geniş bir dağıtımın örgütlenmesi için gerekli önlemlerin alınması da kararlaştırıldı.

Paris'te, TMK mağduru çocuklar için Panel-Sergi

■ Fransa Barış Meclisi'nin Fransız Komünist Partisi ile birlikte düzenlediği etkinlikte, Terör Yasası mağduru Kürt çocuklarını konu alan bir panelle, taş atan çocuklar, devlet terörü, öldürülen Kürt çocukları, cezaevleri ve tutuklu çocukların konu edildiği barış temalı fotoğraf, resim ve karikatürler sergilendi.

Gülnaz Duman Bilge

Fransa'nın başkenti Paris'te, Dünya Çocuk Hakları Günü vesilesiyle; TMK mağduru Kürt çocuklarını konu alan bir panel-sergi gerçekleştirildi. Çalışmanın organizasyonunun Pierre Lourant (Fransız Komünist Parti Genel Sekreteri), Marie Cristine Vergiat (Avrupa Parlamentosu Sol Milletvekili), Jacques Fath (Fransız Komünist Partisi Uluslararası Sorumlusu), Rojbin Doğan (Kürdistan Enformasyon Büro Temsilcisi) ve Gülnaz Duman Bilge'nin (Fransa Barış Meclisi Sözcüsü ve ÇİAT üyesi) yaptığı etkinliğe; Kürt ve Fransız öğrenciler Myriam Dhont-Anselin, Lou Moguet-Mesnard ile Hasan Künsne teknik açıdan destek verdi.

Paris'teki Fransa Komünist Partisi'nin Merkez Binası'nda, 22 Kasım günü gerçekleşen etkinlikte çok sayıda Fransız milletvekili, senatör, belediye başkanı, insan hakları savunucuları, birçok Kürt kurum temsilcisi ve Kürt-Türk'ün yanı sıra; panelist olarak da, BDP Kars Milletvekili Mülkiye Birtane ile gazeteci Esra Çiftçi de katıldı. Resepsiyon ve çağrıcıların açılış konuşmalarıyla başlayan etkinlikte ayrıca; geçtiğimiz günlerde kimyasal kullanılarak katledilen Sevcan Algünerhan'ın annesi Fodol Algünerhan da yer aldı.

Kürt çocuklarının son yıllarda mağdur edildiği TMK yasası ve gelişmelere ilişkin değerlendirmelerin yapıldığı panelde ise; Mülkiye Birtane, BDP ve Kürt halkı üzerindeki baskıları anlatırken, gazeteci Esra Çiftçi ise, taş atıkları gerekçesiyle tutuklanan ve işkenceye uğrayan çocuklarla yaptığı görüşmelerden birkaç örnek sundu. Çocuk yaşta işkenceye maruz kalan çocukların 30 yıllık bir savaş gerçeğinin içerisinde olan halkın çocukları olduğuna vurgu yapan Çiftçi; "Bu çocuklar kim? Bu çocuklar sabahları kurşun sesiyle uyanan, geceleri kurşun sesiyle uyuyan çocuklar. Bu çocuklar; anneleri tecavüze uğrayan, kardeşlerinin kolu kırılan, babaları cezaevlerindeki büyüme durumunda kalan çocuklar... Önce hayatları, sonra gelecekleri çalınan bu

çocuklar taş değil, kaya da atsa haklarıdır" dedi.

"Çocuk hakları, insan hakları kavramının içinde ele alınması gereken bir konu. Bugün, dünyanın birçok yerinde varolan insan hakları ihlalleri, çocuk boyutunda daha geniş kapsamlı ve büyüyük, müdahale

cal-Ang Torret ise, "Erdoğan Türkiye'nin Putini'ni oynamaya devam ediyor. Baskıcı rejim sürekli besleniyor. Fetullah Gülen hareketi ve Erdoğan aynı bileşkenin parçaları. Bütün bunların gerisinde ABD duruyor. Dün, tüm Ortadoğu'nun diktatörleriyle kolkola olan Türkiye,

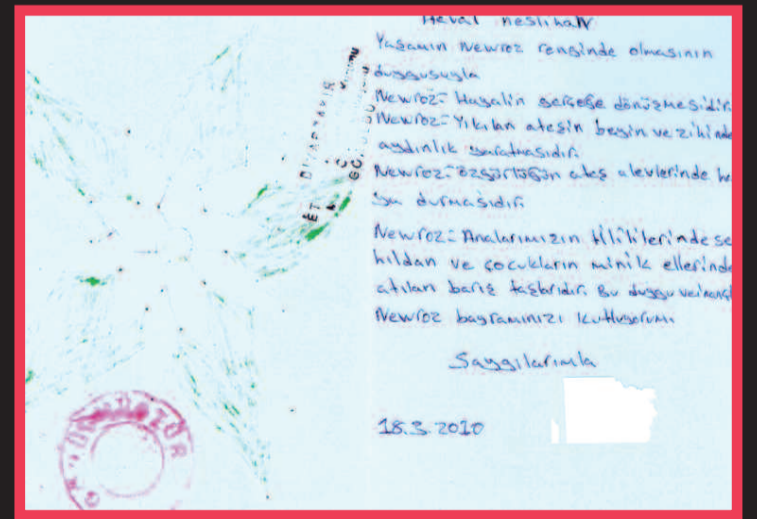
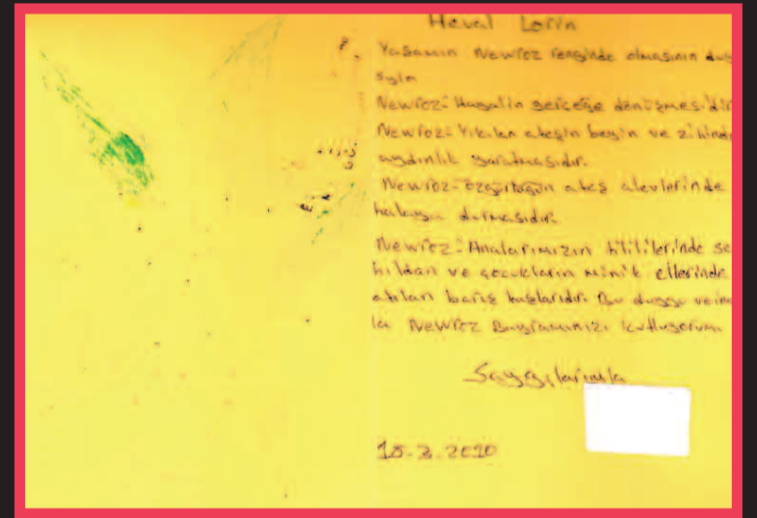
dedi.

Kimyasal silahlarla katledilen kızının cenazesini isteyen Fodol Algünerhan'ın konuşmasının ardından, etkinliği izlemeye gelenler arasında bulunan işkence görmüş mağdurların yanı sıra; Türk aydınlar, diğer Sol Parti milletvekilleri de yaptıkları

temaları; fotoğraf, resim ve karikatür halinde işlenirken, cezaevinden gönderilmiş toplam 26 mektup, Fransızca-Türkçe olarak ve güvenlik endişesiyle çocukların isimleri değiştirilmiş olarak sergilendi ve ilgiyle izlendi.

Serpil ODABAŞI'nın TMK, Adımız ve Cezam Ne Zaman Bitecek? isimli çalışmalarının yer aldığı sergide, devlet tarafından öldürülmüş 18 çocuğun fotoğraf ve açıklamalarının olduğu bir köşe ve 50 adet fotoğrafın yanı sıra; Mehmet ÖZER'in Gösteri Çocukları, Diyarbakır Çocukları ve Çocukların Zafer İşareti fotoğrafları da yer alıyor.

Sergide çocuklar tarafından cezaevlerinden gönderilmiş toplam 26 mektup, Fransızca-Türkçe olarak ve güvenlik endişesiyle çocukların isimleri değiştirilerek sergilendi. Sergide devlet tarafından öldürülmüş 18 çocuğun fotoğraf ve açıklamalarının olduğu bir köşe oluşturuldu.



edilmesi daha zor bir şekilde yer almaktadır" diyen Avrupa Parlamentosu Sol Milletvekili Marie Cristine Vergiat, Kürt çocuklarının da bunu en ağır biçimde yaşadığına vurgu yaptı. Vergiat, Kürt sorunu karşısında Türkiye'nin tutumunun tamamen otoriter bir tarzda devam ettiğini ve birçok aydın, gazeteci, yazar ve politikacının 'terörist' olarak ilan edilmesinin kabul edilmiş bir yanı olmadığını vurguladı.

Komünist Parti üyesi profesör Pas-

bugün ılımlı islamın ve demokrasinin temsilcisi olarak gösteriliyor" diyerek, Türkiye'de giderek tırmanan savaşa işaret etti.

Komünistler ve Cumhuriyetçiler Ulusal Derneği ve aynı zamanda Champigny-Sur-Marne Belediye Başkanı Dominique Adenot, Kürtlerin direnişine işaret ederek; "Bu, yıllardır süren bir direniş. Kimlik sorunu, demokrasi sorunu. Bu direnişin dayanışmaya ihtiyacı var"

konuşmalarda, Fransa'nın Kürdistan'daki savaşta rolü ne de değinildi. Fransa'da yaşayan Kürtlerin de Fransız otoritesinin baskısı altında olduğu, kurumlarının basıldığı, tutuklamaların olduğu belirtildi.

Sergide; TMK, taş atan çocuklar, eylemler, devlet terörü, öldürülen Kürt çocukları, cezaevleri ve çocuk, tutuklu çocukların cezaevlerinden yolladıkları mektuplar ile, barış

Serginin karikatür listesi de epeyce zengin: Baki Murat TOP (3 çalışma), Carlos LOTUFF (2), Saeed SADEGHİ (1), Semih POROY (2), Firuz KUTAL (2), Aslı AYRANÇOĞLU (1), Aslı YÜCEDAĞ (1), Zeynep GARGI (1), Birol ÇÜN (1) ve Recep BAYRAMOĞLU (1) çalışmalarının yer aldığı sergi, taş atan çocuklar ve TMK konularına ressam, karikatürist, fotoğrafçı ve habercilerin yoğun ilgisini ortaya koyuyordu.

KCK gerekçeli tutuklamalara, operasyonlara rağmen:

TÜNELİN UCUNDAKİ IŞIĞA DOĞRU YÜRÜMEK

Bihlerin OKAN

Kasım ayının ortalarında bu yazı yazılmaya başlandığında Profesör Dr. Ersanlı'nın mektubu ulaşmıştı kamuoyuna. Mektuptaki en can alıcı ifade, "Neden BDP üyesisin?" sorusu idi. Sanıyorum, benim gibi Türkiye ve Kürdistan'da demokrasiye ve barışa özlemliler herkes bu soru ile demokrasi ve barış yolundan ne kadar da uzak olduğumuzu bir kez daha fark etmiş olmalı.

Çok uzak olmayan bir geçmişte, Haziran ayına, genel seçim atmosferine ve ardından yaşanan sürece bakmakta yarar var. BDP'nin çıkarttığı milletvekili sayısı 36'ya vurunca yurtsever, demokrat, sosyalist kamuoyunda yükselen coşku ve bir şeyler değişiyormuş havası, kısa süre

Prof. Büşra Ersanlı'ya gözetiminde "Neden BDP üyesisin?" diye sordular. Bu soru ile ona, vicdanlı aydınlara verilen mesajı almamak ne mümkün. Böylece "BDP'ye üye olanı yakarız" diyorlar.

sonra seçilmiş milletvekillerinin serbest bırakılmaması ile yerini aslında bir sürecin ortasında bir yerlerde değil, yeni başlamış bir sürecin en başında olduğunu da işaretini vermişti.

Sistemin zengin partilerinin Hazine'den aldıkları paralarla yaptıkları profesyonel seçim kampanyaları, iktidar olanaklarından yararlanarak yoksul halka dağıttıkları ianeler ve tabii ki şu evlere şenlik yüzde on barajına karşın, BDP'nin sağladığı seçim başarısı fincancı katırlarını ürküttü. Türkiye Sosyalist Hareketi açısından BDP'nin bünyesinde yakalanan başarı, Kürdistan dışındaki bölgede yaşayan sosyalist ve demokratlar açısından da psikolojik anlamda çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Ülkede belki de '80 sonrası ilk kez böyle bir heyecan dalgası, "bir şeyler yerinden oynayabilir" umudunun ortaya çıkması, hiç de küçümsenebilecek bir durum değildi. Türkiye Sosyalist Hareketi '80 ve sonrası aldığı ağır darbelerin ardından kendini rehabilite etmeyi ne yazık ki başaramadı. Kürt Halk Hareketi, değişimin olabileceğinin sinyallerini veren en büyük güç olarak, aslında Türkiye Sosyalist Hareketi'ne bir anlamıyla kan bağışında bulunuyor. Oluşturulan Blok Hareketi ile bunun doğru ve daha çok beslenmesi gereken, yalnızlaştırılmış, marjinalleştirilmiş ya da beklemeye çekilmiş demokrasi güçlerinin aslında hiç de

küçümsenmemesi gerektiğini ortaya koydu.

Diğer yandan İmralı ile devlet düzeyinde yapılan görüşmeler sürüyordu ve adeta hani nerede ise, bir şeyler değişiverecek

Ülkenin yetiştirdiği önemli isimlerden Zarakolu'nun da tutuklanması bir süreden beri yaşanan ve devam edecek olan, önümüzdeki karanlık sürecin oldukça sert geçeceğinin bir işareti.

falın diye düşünülürken, görüşmeler bıçakla kesilir gibi kesildi, milletvekillerinin tutukluluk halleri sürdürüldü. Ve KCK operasyonları adı altında gözaltı ve tutuklamalar başladı.

BDP parlamentoya gitti, KCK operasyonları artarak sürdü, çatışmalar arttı, karşılıklı verilen kayıplar ve nihayetinde iş, Uluslararası Hukuk'a göre savaş suçlusu olmaya kadar vardırıldı ve gerillalara karşı kimyasal silahlar kullanıldı.

Kürdistan ve Batı metropollerinde KCK tutuklamaları sürdü. Nihayetinde Profesör Ersanlı ve Ragıp Zarakolu da tutuklandı.

Bütün bunların nedenlerini, anlamaya, doğru okumaya çalışalım. İktidar, barış ve demokrasi özlemi ve silahların susması yönündeki toplumsal düzeyde yükselen talepleri, "Son Demokrasi Havarisi" kendisi imiş edaları ve söylemlerini kullanarak, deyim yerindeyse halkın gazını almak üzere enerjik bir performans gösterdi. Hemen ardından ise, zaten T.C Silahlı Kuvvetleri'ni AKP kontrolüne sokmuş olan İktidar, seçim sonrası hızla apoletlerini takarak, BDP'yi toplumsal bağlarından koparmayı hedefledi. KCK operasyonları adı altında, çekmedeki eski senaryoyu aktörlerini değiştirerek sahneye koymaya kalkıştı.

Bu arada Profesör Dr. Ersanlı'ya sorulan soru ile ona, vicdanlı aydınlara verilen mesajı almamak ne mümkündü. "BDP'ye üye olanı yakarız". Böylece demokrat, sosyalist, Kürt yurtseverlerinin başlarının üzerinde Demokles'in Kılıcı tekrar en keskininden sallanmaya başladı, silahlar kuşanıldı ve bayatlamış

"temcit pilavı" tekrar önümüze konuldu. Diğer yandan "görüyörsünüz, BDP Parlamento'da" mesajını, İçeri'ye ve Dışarı'ya vererek, bunun sağladığı rahatlıkla da yeni, kendilerinin arzuladıkları bir

renkli ambalajlı safsatılar olarak yoksul halka sundu. Liberallerden de aldığı destekle, ekonomik uygulamaları yoksul halk aleyhine fakat kendisini destekleyen çevreler lehine uygulamaya geçirdi. Asıl



Anayasa'yı kolayca yapmak için gereken koşulları oluşturmak amacıyla düğmeye bastı.

Sakin dalgalı limanlarda gönül rahatlığı ile, "İlimli İslam", "Ortadoğu Fatihi", "Ortadoğu'nun Turbo Ülkesi" gibi yüksek perdeden atışları "malum" medya kanallarını babasının çiftliği gibi kullanarak,

olarak Almanya için fakat İngiltere ve Fransa için de bulunmaz bir pazar olan Türkiye ve Kürdistan pazarı AKP İktidarı ile hal yoluna konuldu.

Bu arada giderek İslami-milliyetçi ve hatta ırkçı söylemlerle kuşandırılmış Türk Milleti bayat pilavı yemeye devam ediyor, "Vatan, Millet, Sakarya" nidaları eşliğinde saldırgan usullerle kışkırtılıyor, toplumun kamplara bölünmesinde bir sakınca görülmediği gibi, bu durumdan nasıl istifade edebiliriz ahlaksızlığı ile bu saldırganlığı teşvik edici günahlar giderek daha prim yapar hale dönüştürülüyordu. Ülkenin yetiştirdiği önemli isimlerden, namuslu bir aydın olan Ragıp Zarakolu'nun tutuklanması ne yazık ki yukarıda anlatılan, bir süreden beri yaşanmakta olan ve devam edecek olan, önümüzdeki karanlık sürecin oldukça sert geçeceğinin bir işareti. Zarakolu kamuoyunun çok yakından tanıdığı, barış yolunda devlet terörüne karşı onurlu bir mücadele vermiş saygın bir insan. O, kalemi ve kitapları ile, bu konuda çalışma yapan yazarlara sahip çıkması ile, yayıncılıkta hep kaliteyi sunmuş, önemli bir beyin ve yürek insanıdır. Bizler, beyin ve ruh sağlığı yerinde, demokrasi ve barış özlemlilerini kolay yollardan yok etme sevdalısı bir sistemin insanlarıyız. Bugüne kadar kimi zaman entrikalarla, kimi zaman açıktan, ama hiç utanmadan insanlarımızı koparttılar bizlerden.

KCK operasyonları adı altında tutuklanan yüzlerce değerli insana yenilerinin eklenmeye devam edeceği kuvvetle muhtemel. Belki bu yazının yayınlandığı sıralarda kendilerini ihbar eden sayısız aydın ve demokrat da çoktan tutuklanmış olacak. Tünelin sonunda ki, (her ne kadar şu aralar pek göremiyor olsak da, varlığına olan inancımızla) ışığa doğru, yılmadan yürümeye devam etmekten başka bir seçiminiz olamaz. Yürüyeceğiz.

ABM açıklaması BU SALDIRI DA SONUÇSUZ KALACAKTIR!

AKP, Kürt halkına, kurumlarına ve kamuoyunda Kürtlerle dayanışma içinde olan demokratlara karşı yeni bir saldırıya geçti.

47'si avukat olmak üzere yüzden fazla kişi gözaltına alındı.

Hapishanelerde 3000'den fazla KCK'li olduğu iddia edilen kişi tutuklu olarak bulunuyor. Bu insanların çoğunun mahkemeleri de başlamamış durumda...

AKP, Kürt halkının demokratik talepleriyle mücadelenin yolunu mümkün olduğu kadar fazla kişiyi hapishanelere doldurmaya çalışıyor.

AKP, şöyle ya da böyle azıcık bile aykırı olabilecek bütün seslerin kısılmasını amaçlıyor.

Başbakan Erdoğan'ın Dersim'de yaşanan katliamla ilgili olarak "özür dilemesi", bu ortamda, önceden hesaplanmış bir hamle olarak kendini gösterdi.

Açık bir ifadeyle olmasa bile "özür dilemek" TC tarihinde bir ilk olarak iyi, ama bu iş seçmece yapılmaz...

Dersim'den önce Ermeni soykırımı var, Şeyh Sait var... Örnekler çoğaltılabilir...

Dersim halkının büyük acısını politik hesaplar çerçevesinde gündeme getirmek ve kullanmak, Başbakan'ın ve AKP'nin geçmişle hesaplaşma konusunda ciddi olmadığını gösteriyor.

Bu konuda ciddi olanlar, geçmişten ders alırlar ve gelecek için özür dilenmesi gereken yeni acılar üretmezler.

Gerillaya karşı kimyasal silah kullanan, yakalayabildiği herkesi hapishanelere dolduran, basın ve savunma özgürlükleri başta olmak üzere her çeşit özgürlüğü hiçe sayanlar, bu tutumlarıyla sadece yeni acılar üretirler.

AKP'nin öncelikle göre daha kapsamlı olan yeni saldırısı da sonuçsuz kalacaktır.

AKP'nin bu tutumundan vazgeçmesini, daha fazla kan dökülmemesi için çift taraflı ateşkes ilan edilmesini ve görüşmelere yeniden başlanması için gerekli ortamın hazırlanmasını talep ediyoruz. Geçmişin acılarıyla oynayarak ürettiğiniz yeni acıları ortemezsiniz.

Bir an önce saldırgan çizginizden vazgeçmeniz bu ülkedeki herkesin hayrına olacaktır.

AVRUPA BARIŞ MECLİSİ

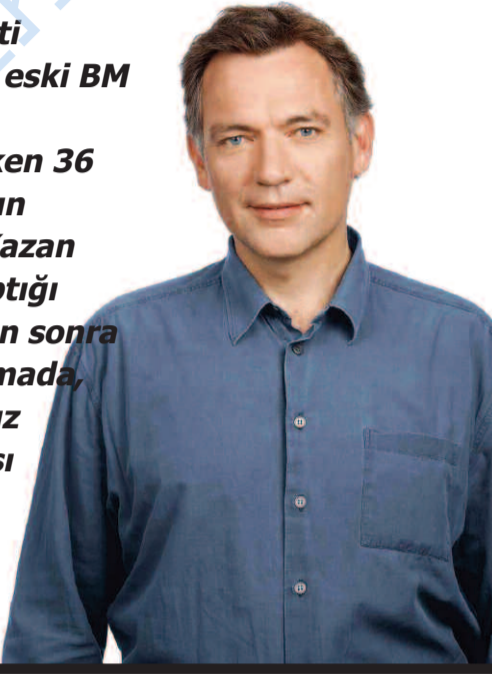
“Türk ordusu kimyasal silah kullanıyor”



Almanya Sol Parti Federal Milletvekili Dr. Jan van Aken, biyolog ve daha önce 2004-2006 yıllarında Birleşmiş Milletler Biyolojik Silahlar Müfettişi olarak çalıştı. Bu alandaki araştırmalarını Hamburg Üniversitesinde sürdürüyor. 2004’de Türkiye’de kimyasal ve biyolojik silahlar konulu bir rapor yayınlamıştır. Jan van AKEN, 27 Kasım 2011’de uluslararası bir heyetle Çukurca bölgesindeki Kazan vadisini ziyaret ederek incelemelerde bulundu. Dönüşünde ilk izlenimlerini 9 sayfalık bir rapor halinde parlamento ve kamuoyunun bilgisine sundu.

22-24. Ekim 2011’de Türk Ordusunun Kazan Vadisinde 36 PKK’linin öldürüldüğü operasyonda bir yandan tanınmaz hale gelmiş cenazelerin hala morgda tutuluyor olması öte yandan da bizzat çatışmadan sağ kurtulan PKK’lilerin ve çevre köylülerin verdikleri bilgiler, kimyasal silah kullanıldığını gösteriyor. Ancak uluslararası deneyimler, savaş ve çatışmalarda tarafların çoğu zaman propaganda amaçlı olarak böyle iddialar ileri sürdüğünü gösteriyor. Böyle durumlarda uluslararası bir heyetin araştırma ve raporu gerçeğin belgelenmesi açısından çok önem kazanıyor. Van AKEN bu somut olayda acilen bağımsız uluslararası bir araştırma komisyonu kurulmasını öneriyor. Çünkü diyor, “Türk Ordusunun 1999’dan beri yasaklanmış kimyasal silahları kullandığı, bunlarla eğitim yaptığı ve Genel Kurmayın geçmişte bu yönde emirler verdiği belgelenmiştir. Ayrıca Türkiye’nin daha kısa

Alman Sol Parti Milletvekili ve eski BM silah uzmanı
Dr. Jan van Aken 36 PKK gerillasının öldürüldüğü Kazan Vadisi’nde yaptığı incelemelerden sonra yaptığı açıklamada, acilen bağımsız bir uluslararası komisyon kurulması gerektiğini söyledi.



Jan van AKEN, uluslararası kimyasal silahlar anlaşmasına imza atan devletlerin Türkiye’ye baskı yapması ve kimyasal silah kullanmadığını ispata davet etmesi gerektiğini, bu suçun göz yummanın, suça ortak olmak anlamına geleceğini de belirtti.

bir süre önce (2010’da) yasaklanmış kimyasal silahlar depoladığı ve satışa sunduğu da belgelenmiştir. Bu silahların imha edildiği ise belgelenmemiştir.”

Jan van AKEN Türk Ordusunun PKK’ye karşı gaz kullanımından tarih sırayla örnekler vermektedir:

1) 11 Mayıs 1999’da Şımak’ta Balıkaya yakınında bir mağarada 20 PKK savaşçısının öldürülmesi. Olay yerinde bulunan bomba parçalarının Almanya Münih’te incelenmesinden bunun RP707 tipi bir CS gaz bombası olduğu ve Buck & Depytag adlı Alman firmasının üretilip Türkiye’ye satıldığı tespit edildi. Ayrıca bu gaz bombalı saldırı vidoya da alınmış olup, orada askerlerin konuşmalarından da gaz kullanıldığı açıkça anlaşılmaktadır. CS gaz bir göz

yaşartıcı bombadır ancak kapalı mekânlarda öldürücü olduğu için kimyasal silahlar anlaşmasına göre, bu tür yerlerde kullanımı yasaktır. Türkiye bu anlaşmayı 1997’de onaylamıştı.

2) Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumunun MKE MOD 251 model 8 km menzilli havan topu üretmektedir ki bu da söz konusu anlaşmaya göre yasaktır.
3) Türk Ordusunun kimyasal silah kullandığı ve bu doğrultuda verilen emirler daha 1989’da basında belgeleriyle kanıtlanmıştır.

4) 2004 yılında TRT 1 televizyonunda gösterilen bir videoda Türkiye’de anti-terör birliklerinin askeri eğitimlerinde gaz kullanma eğitimi yaptıkları da belgelenmiştir.

5) Eylül 2009’da Çukurca’da sekiz PKK savaşçısının gazla öldürüldüğü incelemelerle belgelenmiştir.

6) Ekim 2011’de Kazan Vadisinde 36 PKK savaşçısı öldürüldü. Tanık anlatımlarının dışında, 27 Kasım’da olay yerine yapılan ziyarette elde edilen cephane artıkları, yanmış ve parçalanmış ağaçlar, elbise artıklarında kimyasal gaz kullanıldığının izleri mevcuttur.

Jan van AKEN, kimyasal silahlar anlaşmasına imza atan devletlerin Türkiye’ye baskı yapması ve kimyasal silah kullanmadığını ispata davet etmesi gerektiğini, bu suçun tolere etmenin suça ortak olmak anlamına geleceğini belirterek, acilen bağımsız uluslararası araştırma komisyonu kurulmasını çağırıyor.



Almanya’da Yeşiller de geçtiğimiz yıl araştırma komisyonu önermişti

Geçtiğimiz yıl yaz aylarında Almanya’da yayımlanan sol-liberal tageszeitung’un, TSK’nin PKK’li gerillara karşı geçtiğimiz yıl sonbaharda kimyasal silah kullandığı haberini yayımlamasından sonra Almanya’daki bazı partiler ve uzmanlar BM’in konuyu incelemesini talep ettiler.

Gazetenin haberine göre Alman sosyaldemokratları ve yeşiller Türkiye hükümetinden, suçlamaları bağımsız bir komisyonun araştırmasını kabul etmesini istediler. Tageszeitung Türk ordusunun geçen yıl sonbahar aylarında yapılan operasyonlarda sekiz PKK’liye karşı kimyasal silah kullandığı haberini vermişti. Gazete, kimlikleri tanınmayacak biçimde zedelenmiş olan cesetlerin fotoğraflarını Hamburg Üniversite Kliniğine incelemek üzere vermiş ve klinik yapılan inceleme sonucunda »kimyasal maddelerin kullanılmış olması

büyük olasılık« raporunu vermişti. Gazetenin bunun üzerine soru yönelttiği Türkiye Dışişleri Bakanlığı’nda ise haber yalanlanmış ve operasyonun ayrıntıları ile cesetler üzerinde yapılan otopsinin sonuçlarını gazeteye vermeyi reddetmişti.

Türkiye 14 yıldır reddediyor

Nükleer Savaşları Engellemek İçin Doktorlar Birliği üyesi ve Türkiye uzmanı Gisela Penteker ise, Türkiye’nin böylesi suçlamaları bir egemenlik sorunu haline getirdiğini vurgulayarak, »yaklaşık 14 yıldan bu yana söz konusu iddiaları dile getirmekteyiz, ancak maalesef bugüne kadar Türkiye’ye karşı diplomatik bir baskı hiç uygulanmadı« dedi ve Alman hükümetini kayıtsız kalmakla suçladı.

Berlin Transatlantik Güvenlik Enstitüsü’nden Otfried

Nassauer ise, böylesi iddiaları ifade ederken dikkatli olunması gerektiği, ancak Türkiye’nin de Kürtlere karşı hiç te yumuşak davranmadığını herkesin bildiğini söyledi. Nassauer’in çalıştığı enstitü 1988 yılında gerçekleşen Halepçe Katliamı’nın resimlerini dünya kamuoyuna sunmuştu. Nassauer »İnsanî savaş hukukuna aykırı davranılıp davranılmadığını tespit etmek için Kızıl Haç örgütü de uygun bir kurumdur« diye konuştu. Silah satışlarının yüzde 15’ini Türkiye’ye yapan Alman hükümetinden ise hiç bir yetkili iddialar üzerine demec veremeye yanaşmadı.

Uzmanlar, Federal Hükümetin gerek NATO üyeliği, gerekse de ekonomik ve askerî işbirlikleri üzerinden sıkı bir ilişki içerisinde olduğu Türkiye aleyhine bir girişimde bulunmasının beklenmemesi konusunda hem fikirler.

TSK-AKP:

TÜRKİYE'DE İktidar paylaşımı

Erol Özkoray

Türkiye'de neler oluyor? 12 Haziran 2011 seçimlerinden yüzde 49 oranında oy alarak büyük bir zaferle çıkan Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP), hükümeti kurmaz toplumsal kırıma noktalarını ortadan kaldıracak, demokratikleşme konusunda ileri adımlar atacak, Kürt sorununda çözümler için yolu açacak ve sivil anayasa yapmak için ciddi girişimlerde bulunarak sonuca ulaşabilecek iken, niçin her şey bir anda tersine döndü?

Durum aynı "özgürlük" diyerek iktidarı alan İttihat ve Terakki'nin kısa bir süre sonra en despot rejimi kurmasına, üstüne üstlük bir de Ermeni Soykırımı yapmasına benziyor.

Türkiye'de önemli bir siyasi güç elde ederek iktidar olan siyasi ekiplerin, hemen ardından bu gücü sorunları çözmek için değil, tam tersine toplumun canına okumak ve onu ezmek için kullanması kökleri geçmişte olan siyasi bir patolojik durum karşısında olduğumuzu gösteriyor. Kısaca ülke, bir anda haki militarizmden, yeşil faşizme kaydı. İktidar mücadelesinden, iktidar paylaşımına 2002 seçimlerini kazanan AKP bugüne kadar iktidar olamamıştı. Hükümet olmak iktidar olmak anlamına gelmiyor. Özellikle de Türkiye'de... İktidar hep Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeydi (TSK) ve ordu kendi icadı olan 1982 darbe anayasası ile ülkeyi yönetiyor, Milli Güvenlik Kurulu (MGK) ile sivil hükümetleri denetliyor, kontrol ediyor, sansürlüyor ve yönlendiriyordu. Demokrasilerde yeri olmayan bu kurum yüzünden rejimin niteliği bir "Sürekli Darbeler Rejimi"ne

Türkiye'deki son durum, geçmişte "Özgürlük" diyerek iktidarı gele İttihat ve Terakki'nin kısa bir süre sonra en despot rejimi kurmasına, bir de Ermeni Soykırımı yapmasına benziyor.



"Yeşil Faşizm"ın, haki militarizme 2012 yılında ihtiyacı var; çünkü ufukta bir İran krizi görünüyor. Suriye ve Kürt meselesi var. Barış, demokrasi, özgürlük ve eşitlik yanlılarını çok zor bir yeni yıl bekliyor

Ordu AKP ile kerhen iktidar paylaşımına gitmek zorunda kaldı. 2011 seçimleriyle AKP de ilk kez gerçek iktidar oldu ve o da iktidarı TSK ile paylaşmaya başladı. Ülke, bir anda haki militarizmden, yeşil faşizme kaydı.

2009 yılları arasında tam 7 açık darbe yapma girişiminde bulundu ve başaramadı. TSK böylelikle "sinsi totaliter/sinsi faşist rejim"den açık faşizme geçmeyi denedi, ama her defasında tersyüz oldu. Ne demişler "bükemediğin bileği öpeceksin!" Bunlar da sonunda AKP ile iktidar mücadelesi yapmak yerine, kerhen iktidar paylaşımına gitmek zorunda kaldılar. 2011 seçimleriyle AKP ilk

Kıbrıs meselesi, Avrupa Birliği'ne üyelik) gizli anayasa ile yönetiliyor. Bu gizli anayasanın da içeriği tamamen klasik faşizmden esinlendiği için buradan gidilecek yol ne demokrasi, ne de dolayısı ile Avrupa Birliği'dir. MGSB'nin ülkeyi götüreceği nokta tek adam rejimi ve tektip toplum modelinin uygulanmaya konmasıdır. Bunun adına da siyaset bilminde faşizm deniyor.

ların, entelektüellerin, öğretim üyelerinin düzmece suçlamalarla tutuklanmaları ülkenin dolu dizgin faşizme koştuğunun en önemli kanıtlarını oluşturuyor.

Adım adım "Yeşil Faşizm"e geçiş

Bu noktaya tam 30 yılda gelindi, yani bir kuşakta... İslamcılar devleti yönetebilmek için adamlarını yetiştirdiler (kaymakamlar, valiler, hukukçular, savcılar, hakimler, öğretmenler, üniversite kadroları, emniyet görevlileri, vs) ve bu kadrolarla bugün adalet sistemini, emniyeti ve idareyi (kaymakamlar ve valiler), okulları ve hastaneleri ağırlıklı olarak ele geçirdiler. Artık yapmaları gereken en önemli şey, toplumsal muhalefetin düşünen adamlarını/kadınlarını ve aktivistleri etkisiz hale getirmektir. Bunun için 22 adet özgürlük yok edici kanun hizmetlerindeki (en ünlüleri Terörle Mücadele Kanunu ve özgür düşüncüyü yok eden 301. Madde). Ancak bu yöntemle siyasi hareketlerin fikri beslenmesini önleyebilirlerdi. Onun için içerde çok sayıda Kürt aydını ve Türkiyeli entelektüel (yayıncı Ragıp Zarakolu, Prof. Büşra

Ersanlı, vd) var.

Şimdi sırada 2012 yılında yapılması planlanan halkoyuyla seçilecek Başkanlık seçimleri var. "Yeşil Faşizm"ın taçlandırılacağı çok önemli bir etap söz konusu. Eğer bu seçimlerde Erdoğan seçilirse, ülke tek adam diktatörlüğüne, yani tek adam rejimine geçecek. Zaten sözde sivil anayasayı da ismarlama olarak, bu yönetim biçimi için oluşturacaklar. Ülkenin önündeki en büyük tehlike budur. Otoriter parlamenter rejim konusunda iyi kötü bir tecrübesi olan Türkiye'nin, hiçbir şey bilmediği başkanlık sistemine geçişiyle birlikte, eski Latin Amerika diktatörlükleri tipi bir rejime kayması kesindir.

Diğer taraftan "Yeşil Faşizm"ın, haki militarizme de 2012 yılında ihtiyacı var; çünkü ufukta çok büyük bir İran krizi görünüyor. Bölgedeki bir savaş durumunda (İran'a vur kaç operasyonu, Suriye krizi, ya da Kürt sorunu) her iki çağdışı siyasi görüş (militarizm ve İslamcılık), yine çağdışı milliyetçi bir toplumda birbirlerini besleyerek tavan da yapabilirler. Onun için barış, demokrasi, özgürlük ve eşitlik yanlılarını çok zor bir yeni yıl bekliyor.



dönüşmüştü. Aslında MGK'nın her toplantısı bir darbe niteliğindedeydi ve bu durumda TSK'nın açık darbe yapmaya ihtiyacı yoktu. Ancak can düşmanları İslamcıların 2002'de hükümet olmasıyla MGK ile elinde tuttuğu bu inanılmaz siyasi güç bile kendilerine yetmeyince TSK, 2002-

kez iktidar oldu ve o da, gönülsüz de olsa bu iktidarı TSK ile paylaşmaya başladı.

Artık Türkiye, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB) diye adlandırılan, ülkedeki kırmızı çizgileri belirleyen (Kürt sorunu, Ermeni soykırımı,

Başta da İslamcılar olduğu için, ülkenin önündeki yol "yeşil faşizm" dir. KCK adı altında seçilmiş Kürtlerin ve temsil kabiliyeti olanların hapse atılması (toplam 7000 kişi), BDP kadrolarının tutuklanarak perişan edilmesi, gazetecilerin aydın-

AKP Hükümeti Vicdani Ret hakkını vermeye yanaşmıyor

Türk ordusu için ne bir lira, ne bir saniye!

Halil Savda

15 Kasım 2011 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanı "önümüzdeki iki hafta içinde vicdani ret konusunda önemli gelişmeler olacak" dedi. Bu açıklama ile birlikte kamuoyunda vicdani ret üzerine hararetle tartışmalar yaşandı. Vicdani ret konusunda İslami-muhafazakarlar, Kemalistler ve milliyetçiler aynı noktada buluştular: Vicdani reddi tanımama noktasında...

İlk tepkiyi MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli verdi: "yakışsız, densiz bir kelime" dedi. İslami-muhafazakar yazar Ali Bulaç: "Kendi aklımız yok, başkalarının deneylerini esas alıyoruz, bu kendi yapımızı tahrif ediyor" dedi. Başbakan Erdoğan'ın açıklaması ise vicdani ret tartışmalarına son noktayı koydu: "Vicdani ret olarak adlandırılan bir düzenleme asla gündemimizde olmamıştır. Çıkan haberler spekülasyon... Askerlik bu millet için en kutsal vazifelerden biri olarak kabul edilmiştir. Biz askerimize Mehmetçik derken bunun bir anlamı var, bu küçük Muhammed anlamında Mehmetçik'tir..."

Türkiye Devletinin Militarist Değerleri Tüm bu farklı görüşten insanların vicdani reddi tanımama ortak noktasında buluşmaları tesadüf olmasa gerek... Zira, Türk militarizmi Sünni- Müslüman, Türk, milliyetçi ve Kemalist'tir. Bu özellikler, Mustafa Kemal'in ve Fevzi Çakmak'ın şahsında ifadesini bulan, Cumhuriyeti kuran kadronun özellikleridir. Türk, Sünni-Müslüman, milliyetçi ve Kemalist olmayanlar resmi

Vicdani reddin tanınmaması konusunda İslamcılar, Kemalistler ve milliyetçiler aynı noktadalar. İslamcılar dini açıdan ulusalcılar ise 'ulusal savunma gerekleri' açısından.

devletin söylem ve yapısına tehdit olarak algılandılar ve dışlandılar. Bu korku ve tehdit algısı güvenlik paranoyasına yol açtı, ordu ve askerlik kutsandı. Baskı, şiddet ve ayrımcılıktan beslenen militarist değerler, her Türk'ü "asker doğar ve yaşar" söylemiyle intihara sürüklediğinde, "ölünecekse vatan için ölmeli" mitosuyla öldürüyor. Devlet, zorla silah altına almak suretiyle askerlik süresince üzerine zimmetlediği bedenleri ve kişilikleri kendi malı gibi görüyor ve kullanım tasarrufunu kendinde bırakıyor.

Türkiye, Sünni Müslümanlığa ve Türkçülüğe dayanan Kemalizm ile yüzleşmeden, militarizmi ve orduyu yücelten değerler ile yüzleşemez. Türkiye'de militarizm, katı bir disiplin,

hiyerarşik yapıya bağlılık, görevin kutsallığı, kahramanlık, şehit olma gibi askeri değer ve pratiklerin yüceltilerek sivil alanı şekillendirildiği, bu değer ve pratiklerin eleştirilmesinin engellendiği ve cezalandırıldığı bir düşünüş biçimindedir. Askerliğin kahramanlıkla özdeşleştirildiği, asker ölümlerine şehitlik mertebesi atfedildiği, içte ve dışta sahte düşmanlar yaratılarak oluşturulan korku kültürü sayesinde sivil halkın orduya neden ihtiyaç duyduğunu sıkça hatırlatıldığı militer bir yapı söz

tası ise AİHM Büyük Dairesi, 2011 yılında Ermenistan Bayatyan kararında, Vicdani Ret hakkını sözleşmenin 9. Maddesi "dini inanç, vicdani ve düşünce özgürlüğü" kapsamında değerlendirilmiş, böylece sözleşmeye taraf ülkelere iç hukuklarında yasal düzenleme yapma zorunluluğunu dayatmış olmasındadır.

Taraf devletlerin sözleşmenin gereğini yapmak dışında bir şansları olmamasına rağmen, görünen o ki, tartışmaları önce

liği ile eş tutuluyor. İktidarın korkusu şu: "ya kimse askere gitmezse?" Oysa vicdani ret tartışmasına bir güvenlik meselesi olarak değil, adil yaşam, hak ve özgürlükler açısından yaklaşmak, olası yasal düzenlemenin doğru kurulmasını sağlayacaktır. Yasal düzenlemeler hangi noktalardan önem taşıyacak?

1-) Vicdani redçilere karşı uygulanan işkence ve hapis cezaları gibi önemli boyutta var olan insan hakkı ihlallerinin giderilmesine hizmet etmesi bakımın-

Şimdilerde Meclis'ten geçen bedelli askerlik müjdesi, asker doğmamış ve asker yapılamamış birçok Türk'ü, Kürt'ü, Arap'ı sevindirdi. Vicdani ret hakkını ise binlerce genç bekliyor.

Vicdani reddin suç olduğu ülkelerde "fikri özgür, dini özgür, vicdani özgür" bireyler yetişmez. Yetişenleri de İnan Süver gibi, Yunus Ercep gibi hapse atarlar veya bedeli yıllarca kaçak yaşamak olur. Ya da benim gibi bu gerçekleri dile getirenleri "Askerlikten Soğutma" suçlaması ile alır çıkarırlar defalarca hakim karşısına...

Militer anlayışın ürünü yasalardan biri, bu kurumları sorgulamayı, eleştirmeyi yasaklayan Türk Ceza Kanununun 318. "Askerlikten Soğutma" maddesidir. Bu maddenin asıl hizmet ettiği şey, ordu ve askerliği eleştiremez kurum ve değerler olarak korumaya almak ve bu değerleri eleştirenlere açık bir gözdağı vermektir. Bütün şiddet biçimlerini ve şiddet organizasyonlarını enine boyuna eleştirmeliyiz, eleştirebilmeliyiz. Askerlik bir doğma, bir tabu, bir kutsal değildir; dünyevidir, eleştirilebilir, sorgulanabilir ve değişebilir.

Birçok kişi para ödeyerek askerlikten kaçma yoluna başvuruyor. Türkiye'de Meclis'ten geçen bedelli askerlik yasa tasarılarına göre 31 Aralık 1982 tarihi itibarıyla doğan ve 30 yaşını dolduranlar, 30 bin TL ödeyerek bedelli askerlik yapabilecekler. Yasa ile en az üç yıl yurtdışında bulunanlar ile fiili olarak yurtdışında yaşayanlar için öngörülen

Para ödeyerek askerlik yapmış sayılmak, militarizmin açmış olduğu yeni yolda ona katkı yapacaktır. Doğru duruş, askerlik yapmayı ve onun "kelle" parasını ödemeyi reddetmektir!

dövizli askerlik miktarı ise 10 bin Euro olarak belirlendi ve var olan 38 yaş sınırı kaldırıldı. 18 yaşını doldurmuş olanlar da dövizli askerlikten yararlanabilecekler ve 21 günlük temel askerlik eğitimine tabi tutulmayacaklar. Para ödeyerek askerlik yapmış olacaklar kuşkusuz ki militarizme karşı doğru bir duruş geliştirmiş olmuyorlar. Para ödeyerek askerlik yapmış sayılmak, militarizmin açmış olduğu yeni yolda ona katkı yapacak ve güç verecektir.

Doğru duruş, "Türk ordusu için ne bir lira, ne de bir saniyedir!". Doğru duruşun adı vicdani reddir. Askerlik yapmayı ve onun "kelle" parasını ödemeyi reddetmektir!



konusu... Bu değerlere sorgusuzca itaati sağlamak için, elbette ilkokuldan itibaren her sabah "Andımız" ile başlaması gerektiği düşünüldü, sivil liselerde ise "Milli Güvenlik" adı altındaki derslere subaylar öğretmen olarak atandı.

AİHM'in Vicdani Ret Kararları:

22 Kasım 2011 tarihinde haber ajanslarına Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) Yehova şahidi Yunus Ercep'in Türkiye aleyhine açmış olduğu davanın kararı düştü. AİHM'nin Ercep kararı Türkiye için bir ilkti ve vicdani ret hakkını ilk kez Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 9. Maddesi kapsamında yorumlamaktaydı. Yani vicdani ret, ilk kez "din, vicdan ve düşünce hürriyetinin" bir parçası kabul edildi.

Gerçi bu karar, AİHM'in Türkiye hakkında verdiği ilk karar değildi. Türkiye'nin bugün vicdani reddi yoğun olarak tartışmasında üç temel kırılma noktası vardı. İlki, Vicdani Redçi Osman Murat Ülke'nin 2006 yılında AİHM'de Türk hükümetini mahkum ederek kazandığı davaydı. Hükümet, mahkeme kararının gereğini hala yerine getirmemiştir. İkinci kırılma noktası ise Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin AİHM'nin Osman Murat Ülke kararının gereği için Türkiye'ye Aralık 2011'e kadar süre tanımış olmasıydı. Bu açıkça Türkiye'ye vicdani ret hakkını tanıma çağrısıdır. Üçüncü kırılma nok-

kamuoyuna taşınan, ardından Erdoğan'ın açıklaması ile son noktayı koyan hükümetin tek amacı, Avrupa Konseyi nezdinde zaman kazanmaktır. Türkiye'de yaşam hakkı ve özgürlükler denklemi, sadece bir güvenlik meselesi olarak alınıyor. Oysa zorunlu askerlik, en başından yaşam hakkı olmak üzere tüm özgürlükleri ihlal eden bir durumdur. Resmi kayıtlara göre 1991 ile 2001 yılları arasında silah altına alınan 1.248 asker intihara kalkıştı; bunlardan 815'i öldü. İnsan Hakları Derneği verilerine göre ise 2001 yılından bu yana 550'ye yakın kişi intihar etti veya intihar süsü verilerek öldürüldü. Tabii bu istatistik rakamlara "eğitim zayırları" (!) adı altında ölen-öldürülen askerleri eklemiyoruz. Yaşanan bu ölümlerin nedeni zorunlu askerlik uygulamasıdır.

Devlet, zorla silah altına almak suretiyle askerlik süresince üzerine zimmetlediği bedenleri ve kişilikleri kendi malı gibi görüyor ve kullanım tasarrufunu kendinde bırakıyor.

NATO üyesi 28 ülkeden yalnızca 5 ülkede zorunlu askerlik uygulaması var. Bunlar Yunanistan, Estonya, Norveç, Türkiye ve Danimarka'dır. Bu beş ülkeden vicdani ret hakkının olmadığı tek ülke ise Türkiye'dir.

Vicdani ret Türkiye'de hala vatan hain-

dan önem taşıyor. 2-) BDP milletvekillerinin soru önergesi üzerine, Türkiye eski Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül "1.000.000 asker kaçığı, firarisi ya da bakaya durumunda olan kişi" olduğunu söylemişti. Buna rağmen Vicdani Redçi sayısı azdır. Bunun nedeni Vicdani Reddin yasak olması ve devletin Vicdani Redçileri cezalandırmasıdır. Vicdani red hakkının tanınmasıyla bu kişiler içinde bir hak bilinci yaratacak ve onlar belki ilk kez kendi görüşlerini ifade etme fırsatı bulacaklardır. 3-) Vatandaşlığı ve toplumsal hizmeti sadece askerliğe indirgeyen militarist anlayış değişecektir. Kamu hizmetinin yasallaşmasıyla, halkta sosyal dayanışma bilincini güçlendirecek alanlar açılacaktır. Bu bilincin toplumsal olarak kazanılması, militer devlet yapısı ve militer vatandaş anlayışının da zayıflamasına hizmet edecektir.

İnsanlar artık memleketi sevmenin, savaşı sevmek olmadığını biliyorlar. Kimse kışlada dayak yemeyi, "DİSKO"da (askeri disiplin cezaevi) aşağılanmayı, dağda gerilla tarafından öldürülmeyi veya gerilla öldürmeyi istemiyor. Bu memleketin erkeklerine asker olmama imkânı tanıdığımızda emin olun çoğunluk asker olmayacaktır. Artık "neden askerlikle vakit kaybedeyim" diye soran ve bedelli askerlik talep eden çok sayıda genç var. Asker olanlar olsa da hiçbir Türk, hiçbir Kürt veya Arap asker doğmuyor.

Geldiler işte Xalê Anto!

Seyhmus Diken

İnsan teki hayatının, atasının, dedesinin ve anılarının belleğinde yer ettiği varlık bulduğu ve adeta yaşam pınarı olduğu coğrafyasına, şehrine, sokaklarına ve evine küsebilir mi? Kızgınlık ve öfke anında küser, darılır tabii, hem de kızarak. Ama sonra! İçten içe kendisiyle yüzleşir, hesaplaşır. Ya bir gün! Ya bir gün birileri çıkar o geçmiş tarihlerde yaşanan / yaşatılan zulme cepheden karşı çıkarsa! Tarihte birileri, kimi muktedirler o zalimane yaşamışlıkları, ezizeti, zulmü, katliamı size reva gördü, lanet olsun yapanlara / yaptırana, derse. Ve gelin bir köşesinden tutalım onlara inat, hayata yeniden başlayalım derse. Ne olur?

2011'in Ekim sonunda, şimdilerde adı Diyarbakır olan şehrin eski bir sokağında yüzler yıllık bir mekânında, namı diğer Gâvur Mahallesi'nin, Surp Giragos Ermeni Kilisesinde beklenen oldu. İki yıldır restorasyon çalışması sürüyordu. Tavanı çökmüş, ayın yerindeki sütunlar, taşıyıcı kolonlar yarı gövdesine kadar tavandan çöken toprak damın ahşap ve toprak molozu altında kalmıştı. Her yerinden avlusuna girilen mekânın horanlarına kadar ulaşabilmek için zaman zaman kiliseye uğrayan ziyaretçiler deve hörgücüne dönen engeli toprak yığınlarının üzerinden zıplayarak cambazlık yapmaları gerekiyordu.

Patrikhane ve Surp Giragos Kilisesi Yönetim Kurulu onarım kararı verdiler, cesurca. Paraları yok denebilecek kadar azdı. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi ve Başkanı Osman Baydemir yürekli bir kararla bütçenin "üçte birine katılır ve bu çabaya ortak oluruz" dedi. Yanına Sur Belediyelerini de katarak projeye el attılar. Tez zamanda Ortadoğu ve Yakındoğu'nun en büyük Ermeni Kilisesi beş horan'yla ortaya çıktı.

Güz yaprakları kilisenin avlusuna düşmüşken dünyanın dört bucağından Diyarbakır Ermenileri şehre akın etti.

Şimdilerde adı Diyarbakır olan şehrin, Gâvur Mahallesi'nde, Surp Giragos Ermeni Kilisesi'nde iki yıldır restorasyon sürüyordu. Patrikhane ve Kilise Yönetimi onarım kararı verdiler. Belediye Başkanı Osman Baydemir bütçenin "üçte birine katılır" dedi. Tez zamanda Ortadoğu ve Yakındoğu'nun en büyük Ermeni Kilisesi ortaya çıktı.

"Bu, Kürtlerin ete kemiğe bürünmüş yüzleşmesidir. Bu yüzleşmenin Diyarbakır yapılıyor olması ayrıca anlamlıdır. Sadece bir sözle 'özür' dilemek yetmez. Eski hemşehrilerin mekânlarını ayağa kaldırıp insanı ile buluşturmak asolan. İşte Diyarbakır bunu yapıyordu ve geçmişle yüzleşme buydu".



Belki, evet belki böyle de BARIŞ gelir, kim bilir...

Mayıs 2011'de çıkan ve Surp Giragos Kilisesinin paslanmaya yüz tutmuş, çürüyen tabelası vardı kapağında "Gittiler İşte" kitabının. "Tabelalar paslanır, ama asolan yüreklerin pas tutmamasıdır" demiştim kimilerine kitabı imzalarken. Şimdi beyaz somaki mermerden iki dilli Ermenice ve Türkçe bir tabelası var, Surp Giragos Ermeni Kilisesinin. Pash tabela ise eski günleri unutmamak adına teşhirde... Açılış resepsiyonu günü Gazi Cad-

desinden Balıkçılarbaşına doğru kınırlırken, kilisenin açılışı için geldikleri her hallerinden belli bir grubun içinde iki kadın konuşuyordu birbirleriyle kulak kabarttım; "Bu Kürtler haysiyetli insanlar. Bak gördün mü, kilisemizi ne güzel yapmışlar" diyorlardı. Utandım, bir şey diyemedim. Udi Yervant dostum, hemşehrim, arkadaşımın dillendirdiği bir şarkıyı anımsayıp, kendimce mırıldandım. Ve dedim ki; "Ne böyle sevgi ola, ne böyle

ayrılıklar"...

Hayat budur işte, uzunca bir zaman dilimi içinde ayrı düşürdüklerini yeniden hayatın bir evresinde buluşturur. Sonra da bolca gözyaşına gark eder insan tekini. O gün o kilisenin avlusundakileri anlatmak gerekirse en çok "gözyaşı" kelimesinin organik ve duygusal halini anlatmak sanırım en doğrusu olur. Acayip bir buluşmaydı. Sadece dünyanın değişik coğrafyalarından

kendi kavillerince tarihi Dikran-agerd'lerine akın etmiş Diyarbakır Ermenileri yoktu. Yıllar evvel yitirdikleri eski hemşehrilerini, yaşını başını almış ihtiyarlar olarak arayan Amedli Kürtler de vardı, hem de çokça. Kucaklaşmalar, adres, telefon kayıtları, 'aman bir daha birbirimizin izini yerini yurdunu kaybetmeyelim, daha çok görüşelim, daha sık gidip gelin. Ne oteli ya hu evimiz evinizdir, evimiz ne güne duruyor' sözleri en sık kulağa çalındı.

İşin açıkçasını sordu bir televizyon kanalı, söyledim: "Bu, Kürtlerin ete kemiğe bürünmüş yüzleşmesidir. Bu yüzleşmenin Kürtlerce çok kıymetli bir şehirden, Diyarbakır'den yapılıyor olması ayrıca anlamlıdır. Sadece bir sözle 'özür' dilemek yetmez. Eski hemşehrilerin mekânlarını ayağa kaldırıp insanı ile buluşturmak asolan. İşte Diyarbakır bunu yapıyordu ve geçmişle yüzleşme buydu". Gelecek tarih üzerine inşa edilecekti. Tabii ki gerçek tarih üzerine...

Avluda Bıurwan, kaval ustası Nişo'nun oğu ile görüştim. Çok haysiyetli bir lafti etti; dedi ki; "Siz olmasaydınız, biz olmazdık". Surp Giragos Kilisesi tavanı çökmüş, her yerinden rüzgâr, yağmur ve talanla yüzyüze iken yıkık kilisenin kırık kapısını Mitelöglü anahtarının koca kilidini yuvasındaki pası zorlayarak açan Anto Dayı; "Gittiler İşte, hepsi gitti. Bi tek ben kaldım geriye" deyip ağlamıştı on yıl kadar önce. Eminim şimdi İstanbul'daki Surp Pırgiç Ermeni Hastanesinde yatan Anto'nun kulakları çınlamıştır bunca heyecanlı kalabalığın içsesinden...

Geldiler işte Xalê Anto, geldiler ha! Sen rahat ol... Geriye kalan neydi ki, sözlerden başka; Pari yegak tser kağaki, Pari yegak tser duni, Hûn bi xêr hatin mala xwe û bajara xwe, Hoş geldiniz evinize ve şehrinize... Belki, evet belki böyle de BARIŞ gelir, kim bilir...



Planet Oriental Restaurant
Hohenzollernring 57
50672 Köln / Friesenplatz



www.planet-oriental.de
info@planet-oriental.de



Süryaniler gerek Osmanlı İmparatorluğu'nda, gerekse Cumhuriyet'te, bir ölçüde zararsız sayılan tek Hristiyan halk idi. Bu, birkaç ay önceye kadar böyleydi. Daha sonra, okulların 10. Sınıf Tarih dersi kitabında Süryani-Asurilerin "hain" olarak nitelendiği ortaya çıktı.



ASIL HAIN KİM?

Toros Sarian

Türkiye'nin çok etnikli toplumsal bileşimi üzerine açıkça konuşulmaya ancak son yıllarda başlandı. Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyunca, çeşitli etnik ve dinsel kimliklerin tanınması talebiyle, böyle açık ve belirgin biçimde karşılaşmadı. Türkiye'deki Hristiyan azınlıklardan Süryani-Asuri Cemaati'nin varlığı ise, Türkiye kamuoyunca neredeyse hiç görülmedi. Binlerce yıldır Mezopotamya'da yaşayan bir halkın tarihi, kültürü ve bugünkü durumu, Türkiye dışında da çok az bilinmektedir. Nihayet Ekim ayı başında, okulların 10. sınıfları için hazırlanan Tarih kitabında Süryani-Asurilerin "hain" olarak anlatıldığı ortaya çıkınca, ister istemez, Hükümet'in Türkiye'de 20.000 kişi kalmış bir halka karşı, niçin düşmanlık havasını körüklediği sorusunu akla geliyor.

Mezopotamya'nın neredeyse unutulmuş bir halkı

Asırlardır süren yabancı egemenliği ve baskısından sonra, Süryani-Asuri halkı, kendi yurdu Mezopotamya'nın neredeyse her yerinde bir azınlık haline geldi. Sadece Hakkari'nin (Süryani-Asuri dilinde Akkare) ulaşılması zor dağlarında ve Mezopotamya'nın Tur Abdin bölgesinde ve bazı şehirlerinde Süryani-Asuri halkı çoğunluk oluşturuyordu. Bu halkın Osmanlı-Türk egemenliği altındaki tarihi de çok az araştırılmıştır. 1915/16 Soykırımı, Anadolu, Batı Ermenistan ve Kuzey Mezopotamya'da neredeyse tüm Hristiyan halkın yok edilmesine yol açtı. Lozan Antlaşması'nda gerçi Ermeniler, Rumlar ve Yahudiler gibi gayri müslim azınlıklar bazı haklar elde ettiler, ama Süryani-Asuri halkı tamamen yok sayıldı. Buna rağmen, Tur Abdin'de kendi etnik ve dinsel kimliklerini koruyabildiler.

1970'den sonra Türkiye'de politik mücadeleler kızışır ve Kürt örgütleri ile Türk Devleti arasında çatışmalar tırmanırken, bu durum, "Tur Abdin" ve çevresindeki bölgelerde, Süryani-Asuri halkının geride kalanları üzerinde de al-

abildiğine etkisini gösterdi. Onların hemen hepsi, 1980'den sonra memleketlerini terk edip, Batı Avrupa'ya veya İstanbul'a kaçtılar. Mor Gabriel Manastırı'na ait arazilere, hukuka aykırı biçimde, AKP hükümetine bağlı Kürt aşiret reisleri ve büyük toprak sahipleri tarafından el konulması olayı da gösteriyor ki, "Tur Abdin'de yaşayan Süryani-Asuri halkı keyfi zorluklara maruz bırakılmaktadır.

Ders kitaplarında Süryaniler de 'Hain' ilan edildi

Türk Devleti bugüne kadar, "tehlikeli hainler ve ayrılıkçılar" olarak gördüğü Ermeniler'i, İmparatorluk'u korumak

gerçeğidir. Tarihin hiçbir döneminde Devlet'e karşı kalkışma bağlamında, olumsuz bir yaklaşımı ve akımları olmamıştır. Aksine, her zaman ve her koşulda dürüst ve samimi davranmışlardır. Ortaöğretim 10'uncu sınıfların Tarih dersi kitabında, öğrencilerin açıkça Süryaniler'e karşı kışkırtılması söz konusudur. Öğrencilerin bilincaltına, planlı bir şekilde bilerek ve isteyerek Süryaniler'in aslında potansiyel tehlike olduğu işlenmektedir. Kitaptaki ifadeler nefret suçu kapsamına girmektedir. Bir ders kitabı, ideolojik yorumlardan ziyade, objektif bilgi vermelidir. Ayrıca insanlara farklı kimliklerle dostça yaşamayı, kardeşliği ve sevgiyi aşılmalıdır. Bu ders kitabının

pek çok Ermeni de AKP'yi desteklemektedir. Etyen Mahcupyan veya Markar Esayan gibi...Örneğin Diyarbakır Kilisesi'nin açılışına Kürt politikacıların ve Belediye Başkanı'nın katılması, ama hiç bir hükümet temsilcisinin katılmaması; restorasyon masraflarının hükümet tarafından değil, aksine kısmen Ermeni Cemaati, kısmen de Kürt Belediye yönetimince üstlenildiği, Batı'nın görmezden geldiği bir gerçektir.

Hakları için mücadele edenlere 'Hain' deniyor

Süryani-Asurilerin de, tıpkı Ermeni ve Rumlar gibi, Osmanlı İmparatorluğu'na ihanet etmekle suçlanmalarının nedeni,

İmparatorluğu arasında yapılan ittifakın yükünü, her şeyden önce Ermeniler ve Süryani-Asuriler ödemek zorunda kalmışlardır: Onlar hem merkezi hükümetin, hem de Kürt aşiretleri ve feodal beylerinin baskısına maruz kalmışlardır.

Aynı zamanda, yüzyıllar boyunca Hristiyan halkın toprağı da gasp edilmiştir. Bu, bugün de Mor Gabriel olayında yaşanmakta olan bir gerçektir.

Pek çok Kürt, atalarının, 1915/16'da Ermeniler'e ve Süryani-Asuriler'e yönelik soykırım suçuna Jön-Türk Hükümeti'nin gönüllü yardımcıları olarak katılmış olmasını, utanç verici bir durum olarak görmektedir. Türkiye'de yaşayan Süryani-Asuri azınlığının gelişen politik bilincinin bir açık bir işareti de, BDP adayı Erol Dora'nın milletvekili seçilmesidir. Bu gelişmeler temelinde, Hükümet'in Süryani-Asurileri Osmanlı Hükümeti'ne ihanet etmiş "hainler" olarak suçlayarak, onlara gözdağı vermeye çalışıyor olması, daha anlaşılır hale gelmektedir.

"Kitap, çocuklardan katil yaratan anlayışın örneği"

Milli Eğitim Bakanlığı'na, içinde pek çok aydının da imzasının bulunduğu protesto mektubunu gönderen insanlar, o mektupta şöyle diyorlar: "Süryani halkı ile ilgili çarpık ve hakaret içeren bilgilerle, körpeçik beyinlerden, çocuklardan katil yaratma çabalarının en bariz örneğini, şimdi de ders kitapları yolu ile mi yapmak istiyorsunuz?" Bir kere daha ortaya çıktı ki, AKP Hükümeti'nin Hristiyan azınlıklar karşısındaki politikası, bir takım kozmetik önlemlerden ibarettir.

Rakel, öldürülen kocasının cenazesinde şöyle demişti: "Yaşı kaç olursa olsun; 17 veya 27, katil kim olursa olsun, bir zamanlar bebek olduklarını biliyorum. Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan, hiçbir şey yapılmaz kardeşlerim..." Çocuklardan katil yaratan karanlık güçler, açıktır ki, Ankara'da bakanlıklarda oturmaya devam etmektedir.

AKP, Hristiyan cemaatlere bazı tavizler vererek, onların kültürel ve dinsel haklarına saygı gösteriyormuş gibi bir izlenim uyandırmayı iyi becerdi. Batı dünyasında bu, Erdoğan'ın bir meziyeti olarak görüldü. Pek çok Ermeni de bu nedenlerle AKP'yi destekliyor.



adına "tehcir" adı altında kendi topraklarından sürmüş ve katletmiştir. Buna karşın, şimdiye kadar Süryani-Asuriler ile hesaplaşmayı gerekli görmemişti. Onlar Türk Devleti açısından, gerek Osmanlı İmparatorluğu'nda, gerekse Cumhuriyet'de, bir ölçüde zararsız sayılan tek Hristiyan halk idi. Her hal ü karda birkaç ay önceye kadar böyleydi. Daha sonra, okulların 10. sınıf Tarih dersi kitabında Süryani-Asurilerin "hain" olarak nitelendiği ortaya çıktı. Buna tepki olarak, Mardin'deki 14 Süryani-Asuri Derneği, 2 Ekim'de yaptıkları açıklamada, halklarının, tarihte hiçbir zaman Devlet'e karşı diremediğini veya böyle bir niyet taşımadığını belirttiler. Açıklamada şöyle deniyordu:

"Türkiye'nin sınırları içinde Süryaniler, yerleşik, farklı bir inanç ve kültür

bir an önce eğitim müfredatından çıkartılmasını istiyoruz."

AKP 'yi destekleyen Ermeni köşe yazarları

AKP Hükümeti, Hristiyan cemaatlere bazı tavizler vererek, sanki onların kültürel ve dinsel haklarına saygı gösteriyor ve koruyormuş gibi bir izlenim uyandırmayı iyi becerdi. Van Gölü'ndeki Ahtamar Adası'nda bulunan Ermeni Kilisesi'nin restorasyonu, gayri müslim vakıfların müsadere edilen mallarının iade edilmesi kararı ve Diyarbakır'daki Ermeni Kilisesi'nin restorasyonu, hem kendi ülkesinde yaşayan, hem de Batı dünyasında, yurtdışında yaşayan Hristiyan azınlıklar nezdinde Erdoğan Hükümeti'nin bir meziyeti olarak görüldü. Daha da demokratik olacağını düşündükleri için,

çok yönlüdür: Geçtiğimiz yıllarda Süryani-Asuriler gittikçe daha da bilinçli olarak kendi haklarını korumaya girişmişlerdir. Onlardan bazıları, diasporadan, Tur Abdin'deki yıkılan köylerini yeniden kurmak için geri dönmüşlerdir. Anayurtlarında son kalan köyleri, kilise ve manastırları korumak için mücadele, giderek Süryani-Asuri diasporasının eylemlerinin ana noktası olmaya başlamıştır. Her şeyden önce, Mor Gabriel Manastırı'nın arazisine haksız biçimde el konması, büyük bir protesto dalgasına yol açtı. Kürtler'in ve BDP'nin, Ermeniler ve Süryaniler karşısındaki tavrı da, Türk hükümetini aynı şekilde huzursuz ediyor. Çok geç bile olsa, Kürtler, Osmanlı-Türk egemenliği tarafından 500 yıl boyunca Hristiyan komşularına karşı kullanıldıklarını fark etmeye başladılar. 1514'te, güçlü Kürt liderleri ile Osmanlı

20. yüzyıl tarihimiz yüzleşmeyi ve devlet adına açıkça özür dilenmesini bekleyen olaylarla dolu... Ermeni soykırımı, Şeyh Said, Varlık Vergisi, 6-7 Eylül olayları ile Maraş, Çorum ve Sivas olayları gibi...



GEÇMİŞLE YÜZLEŞME ve "İLK ÖZÜR"

"Dersim özü" gündemi değiştirmek için idealdi. Ayrıca CHP, "Dersim özü" ile "fena sıkıştırıldı". Geçmişe yönelik samimi bir özür karşısında değil, hesaplı bir adım karşısında bulunuyoruz.

oraya eğemen olmasaydı, siz de okuyup dünyaya açılmazdınız" demek istiyorlar.

Cumhuriyet rejimi gerçekten devrimci reformlar (kendilerine göre devrimler) yapmış ve feodal gericiliği tasfiye mi etmiştir?

Konuya tarihsel açıdan bakıldığında, Kemalist rejimin kendi türünün tek örneği olmadığı gibi, başarılı olamayan bir örneği de olduğu görülür.

yapıdan sanayi ülkesine dönüşmüştür.

Kemalizm ise, "en devrimci" olduğu dönemde bile, bu konuda başarılı olmadı.

1950'de iktidara gelen Demokrat Parti'nin hemen NATO'ya girmesi ve ülke ekonomisini ABD'ye açması, "devrimci Kemalizm" in ne kadar başarılı olabildiğinin açık örneğidir.

SAVAŞA NEDEN GİRİLMEDİ?

Cumhuriyet yönetimlerinin başarılarından birisine örnek olarak, ülkenin İkinci Dünya Savaşı yıkımına sokulmaması gösterilir.

Burada söz konusu olan CHP ve İsmet İnönü ile temsil edilen dönemin Cumhuriyet yönetiminin, "katliam ve sürgünlerle bastırılmış isyanların ardından savaşa girmek intihar olurdu" mantığıdır.

Kendi açılarından doğru bir mantıktır. Savaşa girmek, Dersim ve öteki Kürt illerinden orduyu önemli oranda çekmek anlamına gelecekti ve bunun sonunun nereye varacağını tahmin etmek de zor değildi.

"Ülkeyi savaşa sokmamış olmanın" arkasında yatan mantık budur.

Tarihimiz baştan aşağıya yeniden değerlendirilmeli ve yazılmalıdır saptaması, "nereye baksak uydurma çıkıyor" saptamasının öteki yanındır.

Kurmay subay kafasıyla yapılmış ve yıllarca aşın abartılarak değerlendirilmiş Kemalist reformlar önemli sonuçlar ortaya çıkarmadılar.

Kemalizmle hesaplaşmak, gerçekte, uydurma tarihimizle hesaplaşmaktır. Bu tarihle hesaplaşmadan tek tek özürlerin önemli anlamı olmadığı gibi, arkası da gelmeyecektir.

Engin Erkiner

Başbakan Erdoğan, Dersim'deki büyük katliamla ilgili olarak, biraz yarım ağızla da olsa, devlet adına özür diledi. Özür dilenmesinin uzun zamandır hazırlanan bir "operasyon" olduğunu düşünmek için ciddi nedenler var. Ersanlı ve Zarakolu gibi isimlerin yanı sıra avukatların da KCK operasyonları çerçevesinde tutuklanmaları, kamuoyunda eskisinden daha geniş tepki doğurmuştu. "Dersim özü" gündemi değiştirmek için idealdi. Ek olarak, politik olarak ne yaptığını kendisi bile bilmeyen CHP, "Dersim özü" ile fena sıkıştırıldı.

Geçmişe yönelik samimi bir özür karşısında değil, hesaplı bir adım karşısında bulunuyoruz.

Dolayısıyla bu özür, özür değildir. Gerçekten özür dileyenler, geleceğe yönelik olarak yeni özürlerle yol açmazlar. AKP ve Başbakan, kimyasal silah kullanılmasından KCK operasyonlarına kadar sürekli yeni özürler üretmektedir. Yine de Erdoğan'ın Dersim özüne önemsemek gerekir, çünkü katliamlarla dolu Cumhuriyet tarihinde ilk kez gerçekleşmektedir. Bu özürün devam etmesi mümkün görünmüyor.

ÖZÜR NEDEN SÜREMEZ?

20. yüzyıl tarihimiz yüzleşmeyi ve devlet adına açıkça özür dilenmesini

bekleyen olaylarla dolu... Ermeni soykırımı, Şeyh Said, Varlık Vergisi, 6-7 Eylül olayları ile Maraş, Çorum ve Sivas olayları gibi...

Sayının çokluğundan da anlaşılacağı gibi yüzleşme konusunda münferit bir olayla karşı karşıya değiliz... Tarihimiz yüzleşilmesi ve ardından en başta devlet adına özür dilenmesi gereken soykırım, katliam ve cinayetlerle dolu... Bu durum bizi kaçınılmaz olarak tarihimizle yüzleşmeye götürür.

Uydurma tarihimizle yüzleşmemiz ve bu tarihteki soykırım, katliam gibi olayları da bu genel çerçeveye içinde ele almak gerekir.

Türkiye Cumhuriyeti yönetimlerinin geçmişle yüzleşme konusunda bu kadar zorlanmalarının, bir türlü adım atamalarının ana nedeni budur: 20. yüzyıldaki tarihimiz baştan aşağıya yeniden yazılmak zorundadır.

Hepimiz orta öğretimde bu uydurma tarihi öğrendik. Daha sonra da gerçeği kabul etmekte doğal olarak zorlandık... Çok sayıda insanda uydurma tarihimizle ilgili birçok konu ortaya çıktıktan sonra bile kabullenememek sürüyor.

Kolay değil! Çocukluğunuzun, gençliğinizin temel paradigmaları yıkılıyor. Size öğretilenlerin ve o yaşta kaçınılmaz olarak inandıklarınızın önemli oranda uydurma olduğunu

kabul etmeniz gerekiyor. Bu kabule karşı güçlü bir direnç var. Bu direncin büyük bölümü milliyetçilikten ya da ulusalcılıktan kaynaklanmıyor.

Alışkanlıklardan, yıllarca doğru olduğuna inanılanlardan, onların uydurma oldukları gittikçe daha fazla ortaya çıksa bile, vazgeçmek kolay değildir. Direnilecektir, bu amaçla çok sayıda gerekçe uydurulacaktır. Gerekçe,

Kolay değil! Çocukluğunuzun, gençliğinizin temel paradigmaları yıkılıyor. Size öğretilenlerin ve o yaşta kaçınılmaz olarak inandıklarınızın önemli oranda uydurma olduğunu kabul etmeniz gerekiyor.

ararsanız bulunur. Bunların hepsini tek tek yıkmak gerekecektir.

BİR KEMALİZM EFSANESİ: DEVRİMCİ REFORMLAR

Konuyu Tunceli somutunda ele alacak olursak... Kemalistlerin iddiasına göre; Cumhuriyetin devrimci yasalarının Dersim'de de hakim kılınması gerekiyordu. Dersim halkı aşiret reislerinin etkisi altındaydı. Feodalizmi tasfiye etmeyi amaçlayan Cumhuriyet yönetimi, buna karşı direnenleri ezmiştir.

Daha da ileri gidiler, Dersimliler arasından okumuş ve gelişmiş insanların çıkmasını Dersim katliamına bağlayabiliyorlar. "Cumhuriyet rejimi Dersim halkını katlederek ve sürerek

Birinci Dünya Savaşı 1918'de bitti. Savaşın etkilerinin az çok kaybolmaya başlamasının ardından 1929-1933 dünya ekonomik krizi geldi. 1939'da İkinci Dünya Savaşı başladı.

1918-1939 arasındaki kabaca yirmi yıllık dönem, değişik ülkelerin emperyalizmin tasallutundan görece uzak

oldukları, az çok serbest hareket edebildikleri bir dönemdir. Bu dönemde emperyalist ülkeler ciddi sıkıntı içindeydiler.

Mustafa Kemal Türkiye'si bu dönem ülkelerinden bir tanesidir.

Az gelişmiş ülkeler, bu görece serbest dönemde, sanayilerini kurmak ve milli denilebilecek bir gelişme çizgisi izlemek konusunda görece daha fazla olanak bulmuşlardı.

Peron döneminin Arjantin'i de bu bağlamda değerlendirilebilir.

Yirmi yıllık görece serbest dönemi en iyi değerlendiren SSCB'dir. Ağır bir bedel ödeyerek de olsa ülke, yarı feodal

SOLUN KENDİSİYLE YÜZLEŞMESİ

■ Sol, 12 Eylül öncesindeki geçmişini, artan oranda düzelterek anlattı. O kadar ki, anlattıklarına bir süre sonra kendisi de inanmaya başladı. Ülkenin uydurulmuş tarihi, bir süre sonra solda da uydurulmuş bir tarihin ortaya çıkmasına neden oldu.

■ Solda harcanan çabalara karşın bir türlü birlik sağlanamamasının ana nedeni, solun kendi geçmişiyle bir türlü yüzleşemiyor oluşudur. 1974-1980 dönemindeki kitlesel solun önemli belirleyicilerinden bir tanesi, sol içi şiddettir.

12 Eylül'ün öncesindeki Çorum ve Maraş katliamların, sonrasındaki yoğun işkenceler, idamlar ve Diyarbakır ve Mamak cezaevlerindeki vahşetin sürekli konu edilmesi, gizli kalmış olguların ortaya çıkmasını sağlamış olmakla birlikte, olumsuz etkisi de oldu: sol, kendisiyle yüzleşmeyi sürekli erteledi.

Sol, 12 Eylül öncesindeki geçmişini, artan oranda düzelterek anlattı. O kadar ki, anlattıklarına bir süre sonra kendisi de inanmaya başladı. Ülkedeki egemen kültür, kaçınılmaz olarak solu da etkiler.

Ülkenin uydurulmuş tarihi, bir süre sonra solda da uydurulmuş bir tarihin ortaya çıkmasına neden olur.

Solda, 12 Eylül öncesi abartıldıkça abartıldı. Büyük bir kitlesellik, müthiş özveri, kahramanlıklar...

Bunlar doğrudur ama gerçeklik bundan ibaret değildir.

Aynı sol 12 Eylül faşist darbesine karşı direnemedi. Direnmek bir yana, açıkça bozguna uğradı.

Direnirsiniz, yenilirsiniz. Nitekim 12 Mart 1971 darbesinden sonra sayıca daha az olan sol güçler direnmiş ve yenilmişlerdi.

12 Eylül sonrasında ise, kitlesel güce rağmen, -cezaevlerindeki örnekler dışında- önemli bir direniş sergilenemedi.

Bu durum, 12 Eylül öncesindeki solun büyük kitleselliğinin özünde kof bir kitlesellik olduğunu ve açık faşizm karşısında hızla dağıldığını gösterir.

12 Eylül öncesi sol açısından bu kadar iyiye, sonrası neden bu kadar kötüdür, sorusunun cevabı açıktır. Öncesi de, ortalama olarak iyi değildi.

Solda harcanan çabalara karşın bir türlü birlik sağlanamamasının ana nedeni, solun kendi geçmişiyle bir türlü yüzleşemiyor oluşudur.

1974-1980 dönemindeki kitlesel solun önemli belirleyicilerinden bir tanesi, sol içi şiddettir.

Bu konu, az sayıdaki örnek dışında, hiçbir zaman ciddi olarak gündeme alınmadı.

Geçmişle açık hesaplaşma yapılmadan o geçmiş kapatılmıyor. Solun, 31 yıl geride kalmış olan 12 Eylül öncesinden bu kadar çok söz etmesi, o dönemle hesaplaşıp aşamamasından kaynaklanıyor. Devletten ve hükümetten geçmişle hesaplaşılmasını, tarihsel gerçeklerin ortaya çıkarılmasını isteyen solun, aynı zamanda kendisinin de yapması gerekiyor, öyle değil mi?



Gerçekleri Araştırma Komisyonu yeterli mi?

■ Diyarbakır Cezaevi'nde yapılanlar, cezaevi komutan Esat Oktay Yıldırım'ın kendi uygulamaları olamaz. Oradaki vahşetin genel çerçevesini, 12 Eylül'ün Kürt halkına yaklaşımı oluşturur. Yıldırım "Vahşet düzeyinde baskıyla sindirmek" anlayışını uygulamıştır.

■ Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanı Kemal Yamak idi. Kent cezaevinde yapılanlardan haberinin olmaması ve hatta konuyla ilgili sürekli bilgi almıyor olması mümkün değildir. Aynı kişi, sonraki yıllarda, Cumhurbaşkanı Özal'ın danışmanlarından birisi olacaktır.

Uydurma tarihimizdeki tek olayları ya da belirli süreçleri araştırmak için böylesi komisyonlar kuruldu, kuruluyor. Bunlardan bir tanesi, Diyarbakır Cezaevi ile ilgili iken, başka bir tanesi Dersim katliamında hayatta kalanlarla sözlü tarih kapsamında söyleşiler yapıyor. Sayı çoğaltılabilir. Bu komisyonların artması önemli olmakla birlikte, tehlikeli bir sürece de dikkat çekilmesi gerekir. Tarihimizde yüzleşilmesi gereken her konu ancak uygun çerçeve içinde ele alındığında gerçekten açıklanabilir, yüzleşilebilir.

Burada iki nokta vardır: Birincisi: Olayın mekanizmalarının açıklanmasıdır. Diyarbakır Cezaevi somut örneğini ele alacak olursak...

Bu cezaevinde yapılanlar, cezaevi komutanı Binbaşı Esat Oktay Yıldırım'ın kendi uygulamaları olamaz. Bu cezaevindeki vahşetin genel çerçevesini, 12 Eylül rejiminin Kürt halkına yaklaşımı oluşturur. "Vahşet düzeyinde baskıyla sindirmek" anlayışı Yıldırım ve ekibi tarafından uygulanmıştır.



Konu 12 Eylül rejimi çerçevesinde ele alınmadığında, çok sayıda tekil olay içinde kaybolmak tehlikesi baş gösterir. Diyarbakır Cezaevi'ndeki vahşet örneklerinin tek tek sergilenmesi, bununla ilgili kişilerin şahitliğine başvurulması önemlidir. Ne ki, uygulama, asıl anlamını, gereken çerçeve içinde ele alındığında kazanır.

İkincisi: Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanı Kemal Yamak idi. Kent cezaevinde yapılanlardan haberinin olmaması ve hatta konuyla ilgili sürekli bilgi almıyor olması mümkün değildir. Aynı kişi, sonraki yıllarda, Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın danışmanlarından birisi olacaktır.

Özal'ın Kürt sorununa "çözüm" istediği değerlendirmesi, bu bilgi çerçevesinde ele alınmalıdır. Kürt halkına uygulanan vahşetin önde gelen sorumlularından birisini danışmanı yapan kişinin nasıl bir "çözüm" düşüncesi vardı acaba?

Okul kitaplarında süryani düşmanlığı

Yaşar Küçükaslan

Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı'nın yayınladığı okul kitaplarındaki, Süryani halkına yönelik, hakaret düzeyindeki çirkin ithamlara bir göz atalım.

Süryani halkı Osmanlı İmparatorluğu dağılmaya giderken, siyasal bir örgütlülüğü olmadığı için, diğer halklar gibi bu süreçten yararlanmamıştı. Buna rağmen, Osmanlı'nın devamı olan İttihat Teraki Cemiyeti, Ermeni Halkı'nın haklı davasını bahane ederek, halkımızı da

önemli ilerlemelerde bulunduğu zaman, hemen engellemelerle karşılaşmış, bölgede devlete bağlı olan gerici kesimlerin baskılarına maruz kalmıştır.

Cumhuriyet'in halkımıza karşı tasarıflarına bir göz atalım; dini inancını horlamış, birlikte yaşadığı halklarla arasına nifak tohumları ekmiş, dilini, kültürünü yasaklamış, askerlikte sürekli baskıya tabi tutmuş, okullarda gelişmesine şans tanımamış, bürokratik alanlara girmesine yasaklar koymuş, faili meçhullerde kaybetmiş, anti-demokratik uygulamalara karşı gelenleri cezaevlerine koymuş ve işkence tezgahlarından geçirmiş, kalan-

faşist AKP Hükümeti, bu soruyu cevapsız bırakıyor, bununla da yetinmeyip, halkımızı, demogojilerle, kendi çirkin emellerine alet etmeye çalışıyor

AKP Hükümeti döneminde, halkımıza yönelik okul kitaplarında yayınlanan çirkin ithamlar, tesadüfi birşey değil. Bu halk, her hangi bir siyasal hareketliliği olmamasına rağmen, sadece farklı inanç, kimlik ve tarihinden dolayı, durduk yerde katliama uğramıştır. Buna sudan bahaneler bulunmak isteniyor. Hiç bir bahane, halkımıza ve diğer halklara karşı yapılan katliamları haklılık çıkaramaz!

Tarihi bir hatırlatma yapalım; 1917-24 yılları arasında Hakkari'nin Gelle-Tiyari mntıkasında katliamla bastırdıkları Nas-turi Halk Mücadelesi. Bu katliamcı zihniyetin devamı olan Türk Devleti ve AKP Hükümeti, aynı Gelle-Tiyari alanında 24.10.2011 tarihinde Kürt özgürlük savaşçılarına karşı, kimyasal silahlarla insanlık dışı, vahşeti bile aşan, savaş kurallarını ihlal eden bir katliamda bulundu.

Haklı olanı alt edemeyen, korkak, zavallı ve faşist zihniyetler böylesi adi, kalles ve insanlık dışı yöntemlere başvurmaktadır. Böylesi insan ahlakına aykırı zihniyetleri kınıyor ve lanetliyorum! Her şeyden evvel Süryani halkı olarak bizler, hiç bir zaman, Osmanlı'nın dağılması döneminde ve ırkçı Cumhuriyet süreci boyunca, herhangi bir dış güçle ilişkiye geçip, siyasal bir ayaklanmaya teşebbüs etmedik. Keyfimizden göç etmedik, Devlet tarafından siyasal amaçlı olarak, topraklarımızdan zor ile göç ettirildik. Bizleri, batılı güçlerle işbirliği yapmakla suçlayanlar, kendi gerçeklerine bir bakmalıdır. Kendi taşeronluklarını, kukla ve piyonluklarını, bize ya da başkalarına çamur atarak gizlemeye kalkışmaları, ahlaksızca bir yaklaşımdır.

Halkımız her zaman demokratik, devrimci ve hümanist hareketlere sempati beslemiştir, çünkü bu hareketler O'na ait bütün değerlerine saygılı olmuşlardır. Halkımız böylesi hareketlerle kendisini her açıdan geliştirebilir, ilerletebilir ve insanlıkla bütünleşebilir. Halkımız emperyal, gerici ve tek ırka dayalı politikaların yayılması sonucu 1914-15 Katliamı'na uğramış ve günümüze kadar Ortadoğu bölgesinde, Türkiye başta olmak üzere, bölgedeki diğer devletlerde de, diğer halklar gibi baskı altındadır. Dolayısıyla halkımızın tercihi, böylesi uğursuz, hegemon, katliamcı ve anti-demokratik politikalarından yana olamaz.

Bu uğursuz politikaların başını, AKP Hükümeti kendi karakterine yaraşır bir



AKP Hükümeti'nin Milli Eğitim Bakanlığı, vakit geçirmeden, halkımızı aşağılayan yazılar içeren ders kitaplarını, derhal toplatarak tedrisattan kaldırmalı, Süryani halkından özür dilemelidir.

şekilde çekmektedir. AKP Hükümeti utanmadan "bu yazılardan haberim yok" diyor. Süryani halkını ikna etmek için, bu yazıları Ergenekon'un üzerine atıyor. Bu ne kadar doğru bir söylemdir? Demokrat bir insanı, AKP aleyhinde iki doğru kelime yazdığına tutuklayanların, nasıl olur da bu yazılardan haberi olmaz?

AKP Hükümeti, halkımıza yönelik katliam sorunuyla yüzleşmemek için, bu

tür yöntemlerle, gerçeklere gölge düşürmeye çalışmakta, halkımızın kendisinin yanında olmadığını görünce, saldırmaya kalkışmaktadır. AKP Hükümeti, yalanlarla, ithamlarla ve inkarlarla bir yere varlamayacağını iyice bilmelidir. Milli Eğitim Bakanlığı, vakit geçirmeden, halkımızı aşağılayan yazılar içeren ders kitaplarını, derhal toplatarak tedrisattan kaldırmalı, Süryani halkından özür dilemelidir.



Cumhuriyet Süryanilerin dini inancını horlamış, birlikte yaşadığı halklarla arasına nifak tohumları ekmiş, dilini, kültürünü yasaklamış, okullarda gelişmesine şans tanımamıştır.

1914-15 yıllarında siyasal bir girişimi olmamasına rağmen katliama tabi tuttu. Tek ırka dayalı kurulan Türk Cumhuriyeti, özellikle katliamdan kurtulmuş Hristiyan halklara karşı, baskıcı politikalarını sürekli gündemde tutarak, günümüze kadar getirmiştir.

Katliam öncesi geniş bir coğrafya üzerinde yaşamını sürdüren halkımız, Katliam sonrası, bir çok yere dağılmış ve dar bir coğrafya üzerinde yaşamını sürdürmeye çalışmıştır. Halkımıza karşı yapılan bu Katliam'a rağmen, halkımız Türkiye içinde barışık bir yaşamı esas almıştır. Ne yazık ki, tek ırka dayalı sistem, sürekli bizleri dışlamış, en ufak bir hakkı dahi bize fazla görmüştür. Halkımız, her vatandaş gibi, vergisini, askerlik görevini yerine getirmesine rağmen, sürekli ona vatandaş gözüyle değil, düşman gözüyle bakılmıştır. Türkiye Cumhuriyeti tarafından halkımıza dar bir yaşam eksenini dayatılmış, bu yaşamı kabul etmesi istenmiş veya başına geleceklerden kendisinin sorumlu olacağı gibi başka bir seçenek sunulmuştur. Dolayısıyla halkımız katliam acısını göz önünde bulundurarak, sosyal yaşam ek-seninde sıkışıp kalmıştır. Bu alanda dahi

ları zorunlu göçe zorlamıştır. Bütün bu uygulamalardan sonra, halkımızın Türkiye'de nüfusu azalmıştır.

Tek ırka dayalı kurulan Türk Cumhuriyeti, özellikle katliamdan kurtulmuş Hristiyan halklara karşı, baskıcı politikalarını sürekli gündemde tutarak, günümüze kadar getirmiştir.

Halkımızın önemli bir bölümü, farklı ülkelerde yaşamalarını kurarak, bu ülkelerin demokratik imkanlarından yararlanmış ve kendilerini her açıdan geliştirmişlerdir. Burada sorulması gereken soru, "Kendi vatanında bu denli baskıya uğrayan bir halk, nasıl oluyor da yabancı ülkelerde bu denli kendisini geliştirebiliyor" sorusudur. Bunun cevabını Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve bugüne kadarki bütün hükümetleri vermemelidir. Demokrasiden çok söz eden

Doğan Özgüden

'VATANSIZ' GAZETECİ ÇIKTI!



Cilt 2
Sürgün Yılları
1971-2011

Fondation Info-Türk
Rue de Pavie 53
1000 Bruxelles - Belçika
Tel: 32-2-215 35 76:
Fax: 32-2-215 58 60
fondation@info-turk.be



Türkiye katliamlar tarihini örtmemeli, yüzleşmelidir

“33 yıl sonra ikinci kez katliamın gerçekleştiği Maraş'ta olacağız. Maraş katliamı dosyasının açılması ve bu katliamla yüzleşme talebi, aynı zamanda Türkiye'nin tarihine geçmiş tüm katliamlarla tarihsel bir yüzleşmenin başlatılmasını talep etme mücadelemizdir.”

Eğer Dersim katliamı ile geçmişte yüzleşme olsaydı, 1978 yılında Maraş'ta katliam olmazdı. Maraş katliamı ile yüzleşme olsaydı, Çorum, Madımak ve Gazi katliamları olmazdı. Yüzleşmek istemeyen egemen güçler, katliamlar tarihinin sürmesini istiyor

Turgut ÖKER

Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu Genel Başkanı

33 yıl sonra ikinci kez katliamın gerçekleştiği Maraş'ta olacağız. Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu, Alevi Bektaşî Federasyonu ve Hacı Bektaşî Veli Anadolu Kültür Vakfî öncülüğünde binlerce vicdan sahibi Alevi ve demokratik kamuoyu, 24 Aralık günü Maraş'ta olacağız.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin gündemi oluşturan Dersim Katliamına dair duyarlılığımız, Madımak, Gazi, Çorum ve Maraş gibi, tüm katliamların lanetlendiği bir zemine dönüşmüştür. Maraş katliamı dosyasının açılması ve bu katliamla yüzleşme talebi, aynı zamanda Türkiye'nin tarihine geçmiş tüm katliamlarla tarihsel bir yüzleşmenin başlatılmasını talep etme mücadelemizdir.

Alevi hareketinin yıllardır sürdürdüğü çok yönlü mücadelesi, yıllardır üzerinden tartışılmayan Dersim, Maraş ve Çorum katliamını, Madımak ve Gazi katliamı ile birlikte tartışılır ve hatırlanır hale getirilmiştir. Toplumsal vicdanlarda adaletin tecelli etmesi için hak eşitliği ve devletin katliamlarla yüzleşmesi talebini gündemde tutmaya ve bunu sağlamaya çalışıyoruz.

Alevi hareketi tarafından yıllardır dile getirilen, “devlet katliamlarla yüzleşsin ve Maraş katliam dosyası yeniden açılın” talebimiz, sadece Dersim ve Maraş'ta gerçekleşen katliamla sınırlı değildir. Türkiye'de farklı kültürel kimliklerin bir arada yaşama hakkına karşı yapılmış tüm katliamlarla yüzleşme içindedir.

Toplumun vicdanında hak ve adaletin bulması için, devletin tüm katliamlarla yüzleşmesi çağrımıza karşı AKP hükümetinin tahammülü yoktur. AKP hükümeti somut adım atmamak yerine, Dersim katliamı örneğinde olduğu gibi, istisnai tercih etmektedir. Dersim halkı devletten ve AKP hükümetinden sadece soyut özür değil, somut özür bekliyor.

Bu konuda Alevilerin talepleri şunlardır:

- Dersim ismi iade edilmelidir
- Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yerleri bulunarak, ailelerine verilmelidir
- Dersim katliamına ait tüm arşivlerin

açılmalıdır.

- Sürgün, kayıp ve evlatlık verilen Dersimli kızların tam listesi açıklanmalıdır.
- Dersim 37-38 katliamlarından dolayı devlet adına özür dilenmelidir.
- Fevzi Çakmak, Sabiha Gökçen ve Abdullah Alpdoğan gibi Dersimlileri rencide eden isimlerin verildiği yerlerden isimler kaldırılmalıdır.
- Aleviler üzerindeki baskılara son verilmelidir.
- Devlet, AKP hükümeti ve CHP parti olarak özür dilemeli ve Dersim katliamı konusunda tarihle yüzleşmeyi kabul etmelidir.

Toplumsal huzur, barış ve birarada eşit haklara sahip olarak yaşamak için bu önemlidir.

Yüzleşme olsaydı katliamlar tekrar etmezdi. Alevi hareketi olarak bu yıl yine Maraş'ta katliamlarla yüzleşmesini talep edeceğiz. Eğer Dersim katliamı ile geçmişte yüzleşme olsaydı, 1978 yılında Maraş'ta katliam olmazdı. Maraş katliamı ile yüzleşme olsaydı, Çorum, Madımak ve Gazi katliamları olmazdı. Yüzleşmek istemeyen egemen güçler, katliamlar tarihinin sürmesini istiyor. Fakat yüzüstü kendi ayıplarıyla yüzleşmesi gecikiyor.

Siyasetin beyni ayrımcılık ideolojileriyle beslenmiştir. Ayrımcılıkla beslenmiş siyaset ve devlet anlayışı sonucu, 33 yıl önce gerçekleşmiş Maraş katliamında, 111 insanımız öldürüldü, bine yakın insanımız yaralandı, evleri ve dükkânları yakıldı. Vahşice gerçekleşmiş bu katliam, Dersimde de yaşandı.

İki hafta sonra Maraş katliamının 33 yıldönümü: Tüm katliamları ders kitaplarına yazmalı. Tüm gerçek yönleriyle çocuklara, gençlere okutulmalıdır. Çocuklarımızı şiddet ve katliamcı zihniyetten kurtarmak için bu yapılmalıdır. Biz “yaraları kaşımak” için değil, katliamlarla yüzleşme için çağrı yapıyoruz. Aleviler kendilerine yönelik katliamlara ve ayrımcılığa karşı iyi niyetle kendi demokratik çözümünü önermek için sokaklarda sesini yükseltiyor. Çünkü Aleviler, kendi karanlık tarihleriyle ve katliamlarıyla yüzleşmeden Türkiye'nin demokratikleşmesini başaramayacağını bilincindedir.

Dersim katliamı karşısında devlet suçunu

kabul etmeli ve Alevilere karşı sürdürdüğü inkar ve imha politikalarıyla yüzleşmelidir.

Dersim'li Alevileri etnik olarak “Türkçeleştirmek”, inancaşal olarak “Sünnileştirmek” amaçlı bu katliam bir insanlık suçudur. Alevileri Sünnileştirme operasyonu ve zihniyet halen yaşıyor.

Devlet asırlardır Alevileri Türk İslam Sentezinin kalıbına sokmak istiyor. Bu kalıp 2011 yılında da dayatılıyor. Yani cemaate dayalı AKP hükümeti, İslamcılık doğrultusunda devletin asimilasyon politikalarını artırarak sürdürmektedir. Yani Dersim'de ve Alevilerin dünyasında katliam başka biçimlerde halen devam ediyor.

Özür diletten Alevilerin ortak mücadelesidir

Dersim katliamının gündeme gelmesi ve Başbakanın özür dilemesi, Dersim'in sorunlarını ve Dersim katliamı ile ilgili taleplerini gündeme getiren, Dersim'in yurt içindeki ve yurtdışındaki demekleri, federasyonları ile birlikte Alevi hareketinin ortak mücadelesidir. Bu mücadelenin anlamlı yanı budur. Devlet adına hükümetin bu katliamı kabul etmesi bir adım olmakla birlikte, gerçek bir yüzleşme ve Dersim halkının yukarıda ifade ettiğimiz tüm taleplerinin karşılanması gerekir. Özür bir önemli adım olmakla birlikte, barış ve yüzleşme için yeterli değildir.

Başbakan 40 bin Alevi Kızılbaşın katline fetva veren Ebusuud'u “gurur kaynağı” olarak görmeye devam ettikçe, 12 Eylül referandum ve 12 Haziran genel seçimlerindeki Alevilere yönelik nefret ve ayrımcılığı sürdürdükçe, kamuoyunda Alevileri olumsuzlaştırarak, Alevilere ve Dersim'e karşı tutumunda samimiyet aramak zordur.

Devlet Dersim ve Maraş gibi tüm katliamlara ilişkin gerçek ve geniş çaplı bir araştırma yapmasını için araştırma komisyonu hazırlamalıdır. Bunun için devletin tüm arşivleri kamuoyuna sunulmalıdır. Ancak gerçek bir tarihsel yüzleşme ile toplumsal barış sağlanır.

BARIŞIN TOPLUMSALLAŞMASINDA DİL ve KÜLTÜR

Ayhan Bilgen

Barış çatışmazlık hali olarak tarif etmek son derece dar ve indirgemeci bir tutumdur. Eğer çatışmaya neden oluşturan sorunlar adalet eksenli bir çözüm zemini bulamamışsa ne akan kanın durması kalıcılaşabilir ne ölümler son bulur. Çatışmaz ortam sadece kalıcı barış kolaylaştıran bir adım olabilir. Sorunun nihai çözümünün koşullarını hazırlamaksızın sadece istikrar ortamını hedeflemek barış mücadelesinde büyük bir risk oluşturur.

Çatışan taraflardan biri yada her ikisinin barışa yönelik girişimlere destek vermesi elbette belirleyici etkiye sahiptir. Eğer böyle bir durum söz konusu değilse, barış savunucularının edilgen pozisyona razı olması beklenebilir mi ?

Barıştan yana olmak çatışan taraflardan yana olup olmamanın ötesinde bir durum olarak tartışılmalıdır. Taraflardan birine daha yakın durarak barış çalışmalarını desteklemek mümkün olabileceği gibi bu gerilim alanının dışında durularak da barış mücadelesi yürütülebilir. Önemli olan tutarlı bir yaklaşımla özgürlükleri ve güven ortamını birlikte savunabilmektir.

Barış sadece çatışan taraflardan beklenecek bir çaba değilse bizzat barış savunucularının dil ve kültürü toplumsallaşma açısından son derece önemlidir. Barış savunusunun toplumsallaşması çatışmalı ortamın son bulmasında son derece belirleyici öneme sahiptir. Özellikle iktidar gücünü elinde tutan siyasal aktörlerin üzerinde caydırıcı etki oluşturacak bir barış hareketinin varlığı son derece kritik işlev görebilir.

Böyle bir hareketin seçkin ve toplumsal destekten yoksun kalmasında en önemli sorumluluk yine barış savunucularına aittir. Elbette çatışmanın devamında çıkarılanlar, barış hareketini marjinalize etme hatta tecrit için ellerinden geleni yapacaktır. Bu girişimlerin hedefine ulaşıp ulaşmaması yine barış savunucularının iç olgunluk düzeyi ve toplumsallaşma kapasiteleri ile ilgilidir.

Eski dar örgütçü reflekslerde ısrar, kitlesele dayanışma ve çoğulcu katılımlığın önündeki en önemli etkenlerdendir. Kendi iç barışını tesis edemeyen bir çalışmanın kamuoyu güvenini elde etmesi imkansızdır.

Barış mücadelesinin doğası gereği taşıması gereken özellikleri dikkate almadan geliştirilecek her tutum daralma ve iç tartışmalarla tıkanmayı beraberinde getirecektir. Bunu aşabilmenin yolu tartışmaları tüketmekten ziyade barış çalışmalarını toplumsallaştıracak etkinliklerde ısrardan geçerdir.

Çatışmaların en yoğun yaşandığı dönemlerde bile enerjisini iç tartışmalarla tüketen bir örgütlü yapının bırakın sokaktaki insanlar için cazibe merkezi olmasını, duyarlı çevrelerde bile umutsuzluk, hayal kırıklığı doğurması kaçınılmazdır.

Barış mücadelesinin naif ve pasif bir dayanışma hareketinden çıkması için son derece kararlı ve inatçı bir çalışma temposu göze alınması gerekir. Barış, savaşı göze alamayanların işi olmaktan çıksın istiyorsak barış mücadelesinin de en az inandığı değerler için savaşımlar kadar cesaretle yürütülmesini ,hatta çok daha fazla sabır ve direngenlik gerektirdiğini kabul etmemiz gerekir.



Memo Şahin

Wan'daydım, Ekim'in 18'inden Kasım ayının 10'una kadar. Depremi merkezinde yaşadım. Tanıklık ettim insanların çaresizliğine. Ve insanlığımın utandım, yapmam gerekenden fazlasını yapmadığım için.

Wan'daydım, sarsıldım depremle. Sarsılan yalnız ben değildim, aynı zamanda insanlığı da. Sarsılan, göçük ve felaket altında kalan sadece devlet değildi.

İnsanlar, bireyler sarsılır da, şok da yaşar. İnsanlar ve bireyler öyle anlar olur ki ne yapacaklarını bilemez, çaresizlik alır başını gider. Onlara yol gösterecek bir pusula gerekir yanlışa düşmemek ve yönünü şaşmamak için, hele de zor za-

kenarındaki askeri kışlalara depo etti. O devlet, o AKP yardımları ihtiyaç ve mağduriyet durumuna göre değil, devlet ve AKP ile olan bağ ve ilişkiye göre dağıttı. O devlet tek bir Kürt yurtseverine bırakalım çökmüş evine karşılık çürük bir yazlık çadır vermeyi, bir lokma ekmeği bile koklatmadı.

Bu devleti çok, ama çok iyi tanıyoruz. O bunu yapar. Ya biz, ona alternatif diye ortaya çıkarız. Biz ne yaptık? Yapmamız gerekeni hakkıyla yerine getirebildik mi?

Kürt halkı duyarlı davrandı. BDP'li belediyelerin hemen hemen tümü serferber oldu. Amed belediyesi bir marka olduğunu bir kez daha kanıtladı. Yurtsever hareketle ilişkisi olmayan köyler, muhtarlar, belediyeler dahi harekete geçti, elindeki, avucundakinin bir kısmını Erdiş ve Wan'a seve seve gönderdi. Ama

olanakları yapılması gereken işe seferber edebilseydik durum farklı olurdu. Ama biz, yıkmaya, Kürdistan'dan sürmeye çalıştığımız devleti kopyalamayla zaman tükettik.

Bir kent yerlebir olmuş. Yüzbinlerce insan can derdine düşmüş, biz dört gün boyunca belediyeler de dahil elimizdeki mekanizmaları kurban bayramı vesilesiyle tatil ediyor, kapılarını kilit vuruyor, ondan sonra da niyeti belli devleti eleştiriyoruz. Bu olacak iş değil. O devlet bunu yapar. Biz yapmak, onu taklit etmek zorunda mıyız?

Bürokratik devleti, onun rehabet kaplamış kurum, kuruluş ve personelini eleştiriyor, ama kendimizin de konformizm ve rehabet bataklığına doğru son sürat yol aldığımızın ayırıcına varamıyoruz.

Aradan neredeyse iki ay geçti. Peki altına imza atabileceğimiz hangi proje ve işi gerçekleştirebildik? Dışardan gönderilen yardımların -ki onların bir kısmını çetelerin elinden dahi kurtarmayı beceremedik- depolanması ve dağıtımından başka ne iş gördük?

23 Ekim deprem günü itibarıyla seksenbin nüfuslu bir kent olan Erdiş artık yok. 9 Kasım depreminden sonra ise Wan artık bir hayalet kent görünümünde. Önce devlet memurları ve dışardan gelen öğrencilerle Wan'ın zenginleri terk etti kenti. İkinci depremle orta halliler ve esnaf. Wan'da akşamları tek bir apartmanda ışık göremezsiniz. İşyerlerinin çoğu kapalı. Kalanların ise gidebilecekleri bir yer yok. Köylerinden zorla göçertilen Colemerg ve Wan çevresinin savaş mağduru köylüleri ne köylerine dönme olanaklarına sahipler, ne de başka yerlerde barınmak için maddi durumları müsait. Altyüzbinlik Wan'dan geriye 200.000 savaş mağduru kalmış durumda. Gidenlerince ne kadan geri döner, bilinmez.

Wan öksüz, Wan kimsesiz şimdi. Ona yeni bir gelecek sunabilmek için kolları sıvamalı ve yanlışlık, rehabet ve konformizmden bir an önce kurtulmalı, el çekmeliyiz! Ve yapmamız gereken ilk iş, planlı, programlı çalışmayı öğrenme, "bir iş nasıl örgütlenir" sorusuna yanıt bulma olmalıdır!

„Germ nabe beden Di bin naylonek tenik de Têr nabe zik bi gotinan“

Erd hêjiya li Wanê
Memo Şahin

Rûgeş û şên bûn însan
Di 23ê Cotmeha 2011an
Ji rojan yekşem
Mijûlbûn hinek bi karên zivistanê
Hinek li baxçeyan
Dikeliyan kolan bi keç û xortan
Zarok li meydanan
Dayik dilşa
Bav rûken
Û sergovend bû tav
+++
Erd hêjiya li Wanê
Serûbin bû dinya
Hawara sedhezaran
Bi toz û dûman
Gihîşt ezmanan
Û sekinî jiyân
Tav rûyê xwe bada
Rabû dojeh û qiyamet
Felaket û kerset
Carek din li ser kurdan
+++
Erd hêjiya li Wanê
Berf û baran pişt re
Dinya sar û şil
Ne xani û çadirek
Ne jî metroyek naylon
Man sedhezaran kes rût û tazî
Li ber xirbeyan
+++
Erd hêjiya li Wanê
Di bin de ne tenê feqîr û hêjar
Her ûsa
Însanetî jî ma
Temaşe kir dewlet
Derî û sinor hatin girtin
Test kir „potensiyela xwe“
Carek din li ser Kurdan
Sîh car erdhêjand ev dewlet
Çar hezar gund hilweşand
Sîrgûn kir bi milyonan însan
Erdhêja Wanê jî
Ji loto derket
Dewlet dilşa

Rayedar rûken
Û carek din
Kurd bûn qurban
+++
Erd hêjiya li Wanê
Hawara însanên bêçare
Gihîşt dor alî welat
Tişt berhevkerin
Qamyon bi qamyon
TIR bi TIR gihîşt Wanê
Lê em ne hazir bûn
Û man di bin krîzek beredayî
+++
Erd hêjiya li Wanê
Roj kin
Şev dirêj
Û ser de jî seqem û şilî
Dest bi jiyaneke nû kirin
Di dojehê de
Yên mayî
+++
Zarokek im ez hên deh safî
Ne dê û bav
Ne xwişk û bira
Bi tenê me êdf ez
Bêkes im
Sêwî û bi serê xwe
Ne tenê ez
Bi sedhezaran kes
Wek min in
Li qeraxa Behra Wanê
+++
Erd hêjiya li Wanê
Dem bihûrî
Wext çû
Germ nabe beden
Di bin naylonek tenik de
Têr nabe zik bi gotinan
Îş divê, emel divê, kar divê
Û paşê jî dilek pak û dilsoz
De dirêjkin destên xwe
Niha nebe kîngê
Kavil bû Wan
Erdiş nema..



manlarda, hele de Wan'da yaşanan böylesi bir felaketten sonra.

Kim ne söyledi, kim ne yazdı ne izleyebildim, ne de okuma olanağım oldu. Ama yaşananların, yapılanların tanıtıyım ben.

Devletin niyeti belli. O devlet ki bırakalım doğal bir felaketin yaralarını sarmayı, kendisi son otuz yılda Wan'da yaşanan depremin en az otuz mislini yaşattı insanlara, Kürt oldukları ve doğal haklarını istedikleri için. O devlet yapmaz, yarayı sarmaz, yarayı kangrene dönüştürmek için tüm olanaklarını seferber eder.

O devlet Wan'da yardım kamyonlarının önünü kesti, götürüp havalanı meydana, Wan'ın doğuya Erdiş'e giden yol

oradaki mekanizma bu yardımların dağıtımını dahi örgütlemekte zorlandı.

Wan ve Kürdistan'ın tümünün eli kulağında olan bir depremle sarsılacağı bilindiği halde hiçbir plan ve programın olmamasının suçu kim de? Neden yaşanabilecek doğal bir felakete karşı hazırlıklar yapılmadı? Belediyeler ve parti örgütleri sadece iyi ve normal günlerde rutin sayılabilecek işleri yapmakla mı mükellefler?

Diyelim ki hiç bir hazırlık, plan ve program yoktu ve ilk gün felaketin şoku altında kaldı. Ya ikinci gün, ya sonraki gün ve haftalarda ne yapıldı? Hangi ihtiyaç yanıt olundu? Hangi alternatif program hayata geçirildi?

Protokole ayırdığımız zaman ve enerjiyi,

Almanya'da ırkçı cinayetler

NE YAPMALI ?

Kadriye Karcı

Hükümetin üst kademelerindeki politikacıları bile şaşırtan ve dört haftadır Almanya gündeminde yeralan, büyük bir olasılıkla aşırı sağcı NSU'nun (nasyonal sosyalist yeraltı örgütü) işlediği cinayetlerle meşgulüz. Köln'de yapılan, 'silencemop' eylemini anlatan bir katılımcı, böyle bir eylemin niteliğini tanımlarken, kendisini de sevindiren bir olay olduğunu belirtiyor: eylemi izleyen, geçerken fark edenlerin, olayın ne olduğunu, göçmenlerin neden bu eylemi yaptıklarını sorduklarını söylüyor.

Tüylerim ürperiyor, dört haftadan fazla bir süredir Anayasayı Koruma Örgütü'nün NSU içinde oynadığı rol ile birlikte Alman hükümetini sarsması gereken bir konuda, yaşadığımız toplumun insanların çoğunun olaydan haberdar bile olmaması gibi bir akıl durgunluğunda, yakınlarını kaybedenlerin ve olayların olduğu sırada mağdur olmanın ötesinde maktul sandalyesine oturtulan insanların yerine koyamadım kendimi...

Hürriyet Gazetesi de içinde olmak üzere Almanca ve Türkçe medya organlarında, işlenen cinayetlerin, kişisel/ Türk-Kürt çatışması/ islamcıların eylemi/ mafya ilişkilerinden kaynaklandığı iddialarını yayımlayanlar, atmış oldukları bu başlıklarla ilgili özür dilemeyi bile düşünemiyorlar...

GÖÇMENLER UYUM SAĞLAYAMIYOR

NSU tarafından işlendiği yönünde bariz kanıtlar bulunan cinayetler çok sayıda politikacının işine gelmişti. Basında "döner cinayetleri" olarak da yer alan tüm bu gelişmeler, uyum sorunlarının güya çözülememesine ne de güzel bir açıklama getiriyordu: İşte göçmenler "integre olmuyorlardı, Alman devleti ne yaparsa yapsın"...

Ne kadar acıdır ki, bu cinayetlerin kimin tarafından işlendiğini devletin ve gizli servisin bilgisi dahilindeydi. Cinayetlerin NSU tarafından işlenmiş olduğu ve daha fazlasını her gün güya yeni ortaya çıkan bilgilerle öğreniyoruz, öğrendikçe de daha fazla tedirgin oluyoruz.

Olayların neresinden tutacağımı bilmediğim için yazımın başlığını "ne yapmalı?" diye attım. 1990' lı yıllara kadar geriye dayanan olayların, şimdiki

Hürriyet de içinde olmak üzere Almanca ve Türkçe medya organlarında, cinayetlerin, kişisel / Türk-Kürt çatışması/ İslamcıların eylemi/ mafya ilişkilerinden kaynaklandığı iddialarını yayımlayanlar, atmış oldukları bu başlıklarla ilgili özür dilemeyi bile düşünemiyorlar...

çorap söküğü gibi ortaya çıkması, eski Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin küçük bir kenti olan Zwickau'da iki kişinin ölü bulunmasıyla başladı. Kısa bir süre sonra da cinayet zanlısı kişinin yakalanmasıyla birlikte NSU'nun adının da ortaya çıkması, ilk günlerde büyük şok yarattı.

Bazı sivil toplum örgütlerinin yapmış olduğu açıklamalarla 90'lı yıllardan bu yana işlenen, ancak açıklığa kavuşturulamayan yaklaşık 200 cinayetin olduğunu öğrendik. Aşırı sağ örgütlenmelerin içinde bunları izlemek için çok sayıda Anayasayı Koruma Örgütü ajanının olduğunu da öğrendik. Asıl şaşırtıcı olan ise, bu ajanların varlığı nedeniyle, ajanları tehlikeye atmamak için,



olayların tam olarak nasıl geliştiğinin açıklanamamayı. Bir politikacının da ifade ettiği gibi, bu ajanlar vasıtasıyla devletin aşırı sağ örgütleri dolaylı olarak finanse etmesi de söz konusuydu.

Almanya'da son yıllarda aşırı sağ gelişmeleri, yabancı düşmanlığı sivil örgütlenmeler aracılığı ile engellemeye çalışan pek çok kurum, kuruluş ve dernek var. Bunların çoğu yaşanan acı olaylardan sonra ortaya çıkmış örgütlenmeler. Alman Hükümeti'nin de bu yönde bir programı ve finansman kaynağı var. Geçtiğimiz yıldan beri hükümet bu finansmanı azaltmak istiyor. Bir başka ilginç nokta ise, ırkçılık ve aşırı sağ ile mücadele etmek ve bunun için hükümet-

ten mali destek almak isteyen demek ve kuruluşların, aşırı sol veya bunlara yakın örgütlerle çalışmayacakları ve anayasaya aykırı davranmayacaklarına yönelik bir açıklamayı imzalamalarının gerekmesidir. Aşırı sağ karşı çalışma yürütecek demekler baştan itibaren itham altında tutuluyorlar. Berlin de dahil olmak üzere bazı eyaletler, şimdilik, böyle bir açıklama istemeyeceklerini, aşırı sağ karşı projeleri finanse edeceklerini açıkladılar.

Kamuoyunun tepkisi ise şöyle oldu: Başbakan Merkel üzüntüsünü belirtti, İçişleri Bakanı kendisinden beklenildiği gibi, kendisinin idaresi altındaki Anayasayı Koruma Örgütü'nün çalışmalarını ve tüm gelişmelerle ilgili bir

komisyon kurulacağını söyledi. Komisyon evet, ama bağımsız uzmanlardan oluşan bir komisyon! Ancak böyle bir komisyon cinayetleri, NSU'nun ve Anayasayı Koruma Örgütü'nün rolünü açıklığa kavuşturabilir.

Aşırı sağ karşı çalışma yürüten, bu amaçla kamuoyunun aydınlatılması, aşırı sağın gelişmesinin engellenmesi için bilgilendirme yapan demekler ve vakıflar kamuoyuna bir önlem paketi sundular. Bu paket iktidarın aşırı sağ ve aşırı solu, faşizmi ve antifaşizmi aynı kefeyle koymamasından başlayıp, eğitim politikasına, okullarda sunulacak çalışmalara kadar uzanıyor...

Çoğunluk toplumunda ise, bir kaç ay-

dının olayın vahametini ve dehşetini vurgulayan açıklama ve yazılarının ötesinde ölü toprağı serpilmişcesine suskunluğu dikkat çekici ve ürktütücü... Bu yeni bir şey değil, çünkü aşırı sağ eğilimler, ötekileştirme, dışlama ve ayrımcılık toplumun çoğunluğunda kabul gören, gündelik yaşama sinmiş ve olağanlaştırılmış davranış biçimleri... Öldürülenler, dışlananlar, ayrımcılığa uğrayanlar ötekiler çünkü...

GÖÇMEN DERNEKLERİ NEREDE?

Söz konusu olaylarda canlarını kaybetmiş olanların etnik ve ulusal kimliklerinden bağımsız olarak, insanlık dışı bir düşüncenin taraftarlarıncı yaşamlarına son verilmiş olmasına karşı nasıl bir tepki veriyoruz? Yeri geldiğinde göçmenlerin sivil toplum örgütlenmesi anlamında gelişmiş olduğu, güya "uyum sorununun çözümünde" katkıda buldukları hep dile getirilir. Nerede bunca göçmen demegi, sivil toplum örgütü? Anayasa ve uluslararası belgelerde devletin garanti altına aldığı "yaşam hakkı- can güvenliği" sorumluluğu niye sorgulanmaz, niye sadece "geçmiş olsun, çok utandık" cümlesi bizleri ikna eder.

En azından bir konuda uyum sağlamış olduğumuz ortada: ses çıkarmamaya, hakkımızı savunmamaya ikna edilmiş durumdayız... Sivil cesaretle ve şiddetten arınmış protesto yapabilmek, demokrasi anlayışımızın ne kadar geliştiğine ve milliyetçi-şoven düşüncelerden ne kadar arındığımıza bağlıdır. Göçmen demekleri adı altında çalışma yapan pek çok demegin kendi varlık sebeplerini, sivil toplum örgütlenmesine ne kadar katkıda bulduklarını sorgulamaları gerekiyor. Göçmenlerin sivil protesto ve muhalefetini bastırma rolü üstlenip üstlenmediklerini düşünmeleri gerekiyor...

AŞIRI SAĞ İLE MÜCADELE

Sağ şiddet mağdurlarına ve yerel yönetimlere danışmanlık ve refakatçilik hizmeti veren Gezici Danışmanlık Tim'i, 21 Kasım 2011'de yayınladığı 10 mad-

delik programda şöyle diyor:

„Yıllardan beri neonazilerin ve ırkçı fırsatçı suçluların şiddet eğilimine karşı uyarıda bulunmuş olsak da, ırkçı öldürme olaylarının devlet kurumlarınca zararsız gösterilmelerinden ve ulaştığı boyutun inkarından şok içindeyiz. Aşırı sağla mücadelenin gözden geçirilmesini talep ediyoruz“.

- Program başlık itibari ile şunları içeriyor: Gözünü başka yere çevirmek yerine ırkçı olaylara müdahale edilmelidir. - Daha fazla Anayasa'yı koruma yerine daha fazla demokrasi gereklidir. - Sivil toplumsal bilrikişi belgeleri tanımlı ve değerlendirilmelidir. - Neonazilerin devlet yardımı almalarına, ajanların işine son verilmelidir.

Tüm aşamalarda hiçbir boşluk bırakılmadan olaylar aydınlatılmalı ve sonuçlandırılmalıdır.

Muğlak NPD yasağı girişimlerinin arşive kaldırılması, bundan daha akılcı olan, tüm demokratik partilerin birlikte, kararlı bir şekilde nerede NPD varsa orada bulunmalarını.

Sağ karşı angajmanın kriminal hale getirilme ve küçük düşürülmesi yerine saygı gösterilmeye ve desteğe gereksinimi vardır.

„Extremizm Şartı“ kaldırılmalıdır.

Aşırı sağ karşı projeler uzun vadeli planlama güvencesine kavuşturulmalı ve denenmiş projeler eski eyaletlerde de yaygınlaştırılmalıdır.

İrkçılığın artık adının konması gereklidir. Sözünü ettiğim kurumlar bu programla birlikte bir de imza kampanyası başlatmış bulunmaktalar. Aşağıdaki adresten hem programın tam metnine ulaşabilir, hem de imzalarınızı iletebilirsiniz.

<http://demokratiebrauchtuns.de/blog/appell-gegen-rechtsextremismus-und-rassismus-was-jetzt-zu-tun-ist/>



Arap ülkelerindeki değişimlere politik devrim denemez

ARAP SONBAHARI



Arap coğrafyasında ve Türkiye'nin yer aldığı Orta-doğu'da bir süredir cereyan eden ve mevcut totaliter rejimleri tehdit eden, hatta bazılarının yıkılmasına neden olan değişimlere ilk başlarda 'Arap Baharı' adı verildi. Fakat sonra ortaya çıkan olaylar bu değişimlerin bir 'Devrim olmadığını, olsa olsa bir 'Arap Sonbaharı'ndan söz edilebileceği gerçeğini gündeme getirdi.

Bu gerçeğe değinilen aşağıdaki kısa yazıda maddeler halinde birkaç konu üzerinde durulacaktır.

Birincisi: Devrim, politik iktidarın sınıf yapısının değişmesi olarak tanımlanır. Bu durumda, Arap ülkelerindeki önemli değişimlerin hiç birisi politik devrim olarak tanımlanamaz.

Arap ülkelerinde değişik oranlarda gerçekleşen değişim, batı ülkelerindeki 1968 gibi, kültür devrimi olarak adlandırılabilir. Bu ülkelerde uzun süredir toplumsal bir

güç olan Müslüman Kardeşler, politikaya da ağırlıklarını koydular ve bunun sonucu olarak da günlük hayatın İslamlaşması arttı. Arap ülkelerindeki değişimin en belirgin yanı, bu kültürel değişimdir.

İkincisi: Suriye'ye açık bir dış müdahale olasılığı zayıf görünüyor. Bunun yerine, Libya'da yapılanın dolaylı tekrarı söz konusudur: Muhalefetin politik ve askeri olarak desteklenmesi ve ülkedeki yönetime karşı güçlenmesinin sağlanması...

Halkın bir kesiminin muhalefetini halkın öteki kesimine ve iktidara karşı desteklemek, Arap ülkelerinde uygulanan yeni bir politikadır. Bu politika uyarınca, ABD, Arap ülkelerindeki anti Amerikancılığı uyarmamak için, ön plana çıkmamayı sürdürecektir.

Üçüncüsü: Açık ya da dolaylı olarak Beşir Esad rejimini destekleyenler, İsrail'in de bu yönetimi desteklediğini unutuyorlar. Mısır'da Mubarak ile önemli bir müttefikini kaybeden İsrail, görünürde düşman gerçekte ise

■ Bu ülkelerde uzun süredir toplumsal bir güç olan Müslüman Kardeşler, politikaya da ağırlıklarını koydular ve bunun sonucu olarak da günlük hayatın İslamlaşması arttı. Arap ülkelerindeki değişimin en belirgin yanı, bu kültürel değişimdir.

■ Suriye'ye açık bir dış müdahale olasılığı zayıf görünüyor. Bunun yerine, Libya'da yapılanın dolaylı tekrarı söz konusudur: Muhalefetin politik ve askeri olarak desteklenmesi ve ülkedeki yönetime karşı güçlenmesinin sağlanması...

sınır sorunu bulunmayan Suriye'deki rejimin değişmesini istemiyor. Hele de Müslüman Kardeşler'in etkinliğinin artmasını hiç istemiyor.

Dördüncüsü: Dünya ölçeğinde geçerli olması gereken barış, insan hakları, yaşama hakkı, fikir özgürlüğü gibi normları savunuyor isek, Beşir Esad gibi bu normları ağır olarak çiğneyen bir rejime karşı çıkılması gereklidir. Küreselleşme sonucu dünyanın büyük bir köye dönüştüğünü söyleyip, ardından da "her halk başının çaresine baksın" demek yanlıştır. Katledilen bir halk, başının çaresine bakamaz, desteğe muhtaçtır.

Politika, mümkün olanı hayata geçirme becerisidir. Diktatörlere karşı mücadele eden bir halka Birleşmiş Milletler gibi kuruluşlar destek sunamayacak ise, başka seçenek olmadığı için, emperyalist ülkelerin bu mücadeleyi kendi çıkarlarına göre yönlendirmesi gündeme gelecektir.

Alman Barış hareketinde 'Mavi bereliler' tartışılıyor

Almanya Barış Hareketi'nin geleneksel olarak düzenlenen 18. yıllık toplantısı, Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün bulunduğu Kassel Üniversitesi'nde yapıldı.

Barış mücadelesi, "silahların susması"ndan ibaret görüldüğünde, üniversitelerde barış kürsülerinin ve bu konuyla ilgili öğretim üyelerinin bulunması da garipsenebilir.

Toplantının programına kısaca göz atıldığında ise, Almanya Barış Hareketi'nin ilgi alanının ve kapsadığı konuların zorunlu genişliğini görmek mümkündür.

ARAP ÜLKELERİNDEKİ DURUM

Bilindiği gibi, Almanya, değişik ülkelere asker bulunduran, Afganistan'da savaşa katılan ve büyük miktarda silah ihraç eden bir ülkedir.

Bu nedenle, Almanya Barış Hareketi'nin Afganistan'daki savaş konusunu sürekli gündemde tutması da doğal görülmeli.

Türkiye'nin aynı ülkede geri planda da olsa savaşa katılmasına karşın, bizlerin, bu konuya yeterince önem vere-

bildiğimizi söylememiz ise mümkün değil.

Bu yılki toplantının ağırlık konusunu Arap ülkelerindeki gelişmeler ve Libya'ya müdahale oluşturuyordu. Tunus ve Mısır'daki gelişmeleri, devrim değil, kalkışma olarak tanımlayan barış araştırmalarının bilinen ismi Prof. Werner Ruf, Orta-doğu ile ilgili önemli bir saptama yaptı:

"İsrail, Mubarek'i kaybetti, Esat'ı da kaybetmek istemiyor."

İsrail'in Mısır ve Suriye ile olan sınırları yıllardan beri sabitti. Mısır'da Müslüman Kardeşler'in güç kazanmasıyla birlikte bölgedeki en önemli müttefikini kaybeden İsrail, benzer bir gelişmenin Suriye'de de gerçekleşmesini istemiyordu.

26 ayrı çalışma grubunun bulunduğu toplantı süresince, 7 büyük konferans gerçekleştirildi.

Latin Amerika'daki son gelişmelerden Suriye'deki duruma, Rusya-Çin-Mogolistan arasındaki birlikten, Libya savaşının ayrıntılı incelenmesine, Fil-



istin ve Kürt sorununa kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan çalışma gruplarının ardından; sosyal hareketlerin barış mücadelesindeki önemi konusunun ele alındığı paneller toplantı kapandı.

Çalışma gruplarından bir tanesi, barış hareketi içindeki Birleşmiş Milletler Barış Gücü ile ilgili tartışmaya ayrılmıştı.

MAVİ BERELİLER VE BM MÜDAHALESİ

Almanya Barış Hareketi'nin bir bölümü çatışmaların yaşandığı bölgelere Mavi Bereliler olarak bilinen BM Barış Gücü askerlerinin gönderilmesinden yanayken, öteki kesim buna karşıydı.

Çatışma alanlarına BM müdahalesinin,

NATO operasyonlarına göre çok daha iyi olduğunu savunanlar, Mavi Berelilerin müdahalesinin daha doğru buluyorlar, buna ek olarak bu gücün çatışmanın olduğu alandaki güçlerden oluşturulmasından (Örneğin, Afrika'da Afrika Birliği, Arap ülkeleri için Arap Birliği) yanalar.

Bu düşünceye katılmayan taraf ise, çatışmaya girmese bile sonuçta askeri bir güç olan Mavi Bereliler'in tarafsız olamayacaklarını savunuyorlar. Barış Hareketi'nin böyle bir askeri savunmaya girmemesi gerektiğini, sivil yapıyı ve bunun için de silahlı gözlemcileri savunması gerektiği görüşündeler. Burada değişik ülkelerin barış hareketleri arasındaki farklılık görülebiliyor.

Askeri olana karşı çıkılması ve her

alandaki sivilleşmenin savunulmasının Türkçe'ye çevirisi, PKK'ye silah bırakma çağrısıdır. Bir halkın temel haklarının dahi konuşulabilir duruma gelmesi için, yıllarca silahlı mücadele vermek zorunda kalması, Almanya Barış Hareketi'nin bir bölümü tarafından kabul edilemez bir durum olarak görülüyor.

Savaştan uzak olan ülkelerin barış hareketleriyle, savaşın sürdüğü ülkelerin barış hareketleri arasındaki zorunlu farklılıkların, bu konferansla birlikte daha da ortaya çıkmış olması gözlemlenen bir durum.

Barış konusunda kafa yoran herkesin bu konu üzerinde düşünmesi gerekmektedir.

'VATANSIZ GAZETECİ' Avrupa'da Doğan Özgüden'in anılarının ikinci cildi de yayınlandı

Koray Düzgören

40 yıldır Avrupa'da siyasal sürgün olarak yaşayan ve 75 yıllık yaşantısının 60 yılını, kendi ifadesi ile "gazetecilik ve sosyal, siyasal kavgalarla içiçe" geçirdiğini söyleyen Doğan Özgüden'in anılarının ikinci cildi de Kasım ayının başında yayınlandı.

Anıların birinci cildi, 1936 yılında 12 Şubat günü Kalecik'in İrmak istasyonunda doğuşu ile başlıyor. Babası bir demiryolu emekçisi olduğu için çocukluğu Anadolu'da ücre köylerde, köy bile olmayan istasyonlarda geçiyor. 1938-1971 arası zorlu, çalkantılı Türkiye yılları. Çok zor koşullarda geçen çocukluk ve gençlik yıllarından sonra genç yaşta biraz da şartların zorlaması ve tesadüfler sayesinde gazeteciliğe adım atması ve hızla ülkenin önemli bir gazetecisi olması, olurken de emekten ve özgürlüklerden yana tavır koyup kendisini bu mücadelenin içinde bulması, hep bu yıllar içinde gerçekleşiyor. Daha sonra Türkiye başında hep sol, emekten yana günlük kitle gazetesine örnek gösterilen ve belki de türünde hala tek örnek olmayı sürdüren Akşam'ın

40 yıldır süren bu süreçte Doğan Özgüden ve onun hem dava hem de hayat arkadaşı İnci Tuğsavul yine beraberce ülkelerindeki faşist, militarist rejime, insan hakları ihlallerine karşı mücadelelerini yaşadıkları ülkelerdeki ayrımcılığa ve ırkçı yaklaşımlara karşı da çıkarak hız kesmeden sürdürüyorlar.



İkinci ciltte hem bu mücadeleleri hem de bu mücadele içinde zaman zaman yer alan ama zaman zaman da çeşitli gerekçelerle bu süreçlere ters düşerek savrulan birçok ünlü politikacıyı, sanatçıyı, gazeteci ve yazarı da Doğan

yaşlı siyasal sürgünümüz sevgili Fahrettin Petek 2011 yılı başında Paris'te, komünarların yattığı Père Lachaise Mezarlığı'nda son yolculuğuna uğurlandı. 12 Eylül sonrası sürgünleri Yılmaz Güney ve Ahmet Kaya gibi... Onları ve onlar gibi siyasal sürgünlerde de savaşan ve arkalarında eserler bırakan tüm siyasal sürgünleri düşünüyorum. Dahası, Osmanlı'nın ve Türk Devleti'nin yerinden yurdundan ettiği çeşitli kökenlerden ve inançlardan yüzbinleri... Sürgün yaşamımızda hep beraber olduğumuz, acıları ve sevinçleri birlikte paylaştığımız Kürt, Ermeni, Asuri-Keldani, Grek dostlarımızı...

Ve en üretken yaşlarında Avrupa sermayesine satılarak yurdundan kopartılan Türk işçileri, Türk köylüleri. Onların acı vatan Avrupa'da doğmuş, büyümüş çocukları, torunları.

Afganistanlı, Amavut, Angolalı, Azeri, Berber, Bolivyalı, Bosnalı, Brezilyalı, Bulgar, Burundili, Cezayirli, Faslı, Ganalı, Ginelı, Hırvat, İranlı, Kamboçyalı, Kolombiyalı, Kongolu, Meksikalı, Nepalli, Pakistanlı, Perulu, Ruandalı, Rus, Sırp, Somalılı, Sudanlı, Suriyeli, Tibetli, Tunuslu, Uruguaylı kardeşlerim.



"Eger bahsa demokrasiyekê li Turkiye bête kirin, hebe, ew jî "demokrasiya" Erdogan û Fethulah Gulenî ye!"

Ahmet Karamus

Serokwezîrê Turkiyê Erdogan, berî çend rojan di civîneke partîya xwede behsa bûyera komkûjîya Dersimê kir û bi awayekî kû, tinazîyê xwe bi kurda bike, xwedê giravî doza li "bûrîne" kir. Hejmarek kesên kû, ji xwede dibêjin em "Ronakbîr in" helwesta Erdoganî bi şeweyekî erênî nîrxandî. Gelo haya wan "ronakbîran" kû, dewleteke kolonyalist komkûjîyekê bi vî rengî li hemberî miletekî pêk anîbin, zîlm û zorî kiribe para wan a jîyana rojane, çawa doza lê bûrîne tê xwestin jê heye?

Di heman demêde kû, Erdogan hahsa pîrsa komkûjîya Dersimê dikir, êrîşên dewlata Turk bi belafîrên cengî li hemberî gelê Kurd berdewam bun û îşareteke komkûjîyek nû dida. Yanî tiştên bav û kalên wan anîye serê gelê Kurd carek din hukûmeta Erdoganî tîne serê kurdan û vî tiştî bê tîrs jî dikin. Ev serê çar pênc heyvane kû, balafîrên cengî, her roj xaka pak didin ber bombe û çekên kû, di hukûka şer navnetewî de qedexeye bi kar tînin. Hîn laşên şervanên azadîyê kû, bi çekên kîmyawî li hemberî wan bi kar anîbûn li morga adlî a tibê li bajarê Melefîyene. Li hemberî van bûyeran ew "Ronakbîrên" rûreş bê deng man.

Gelo, dema li welatekî bi hezaran tekoşerên Azadî û demokrasiye, jiber tekoşîna xwe a siyasî û ramanên xwe bêne girtin û bi dehan kes bi çekên kîmyawî bêne kuştin, kuştineke kû, bedenên wan ên pak nayêt naskirin, kare bahsa demokrasiyê li wî welatî bê kirin? Na, xêr. Demokrasi li wî welatî nîye! Eger bahsa demokrasiyekê li Turkiye bête kirin, hebe ew jî "demokrasiya" Erdogan û Fethulah Gulenî ye! Rewşa ku Turkiyê û Kurdistanê bakûr tede tabloyekê gelek aşkere û diyar tîne ber çavên me. Gelo, kesên kû ji xwe re dibêjin em "Ronakbîr in, Lîberal û demokrat in vî tabloyê nabînin? Ma prensîp û normen demokrasiyê ev in?

Ez, dixwazim carekê din bi bir bixim kû, Erdogan û cemata Fethullah Gulenî bi awayekî gelek zîrekî rûçkê xwe yê orjînal veşartin û bi awayekî manipulatîv gelek hêz û kesên ji xwe ra dibêjin em "Ronakbîr u Lîberal in" xapandin. Bi vî zîrekîya xwe, Er-

genekona Kemalîstan ser û bin kirin û Ergenekona xwe a Turk-İslam-Sentezî bi cih kirine.

Erdogan û cemata Gulenî mekanîzma dewletê, yanî Parlamento, hukûmet, İstixbarat, asayiş, dadewarî, medya, perwerdeyî û beşeke mezin ji artêşê bi tundî xistîye bin kontrola xwe. Jîbilî mixalefeta dînamîk a gelê Kurd û tevgera Azadîxwaz li bakûrê Kurdistanê û Turkiye ti hêzeke ku karibe li hemberî Faşîzma İslamî a Erdogan û Gulenî raweste nîye.

Erdogan baş têgihîştîye kû, mixalefeta Kurd rê li ber pîlanên wî yê qirêj asteng in û ji bo bighêjin van hedef û armancên xwe, şerekî bi tundî li hemberî gelê Kurd daye destpêkirin.

Bera baş bête zanîn û ne pêwîste ku, bi dîr û dirêjayî behsa rewşa Rojhilata navîn, nemaze rewşa Suriye û helwesta Turkiyê bikim. Ev tişt gelekî aşkare diyar buye kû, Turkiye hat û di vî projeya xwe de bi serkeve dê İmperatoriya Osmanî bi versiyoneke nû û bi Padîşahiya Erdoganî û Emîrîtiya İslamî ya Fethullah Gulenî pêk were. Dê di wê demê de cih ji kesên kû, îro ji xwede dibêjin em, "Ronakbîr an jî Lîberal in" namîne û nemaze ew kesên kû, bi dewla Erdoganî li ser navê kurdayetîyê siyasête dikin û dixwazim bibin aktor, dê cih ji wan re jî nemîne.

Eger îro li hemberî vî hovîtiyê bêdeng bimînin, dê di rojên pêşte dê gelê Kurd û dîrok wan efû neke. Eger îro tevgera Azadîxwaz a gelê Kurd taştê be, dê ew jî firavîn bin! Ev gotin, gotina pêşîya me Kurdan e. Bala xwe bidêne; di nav van du salên dawî de nêzî 7 hezar çalakvanên siyasî yê tevgera Kurd xistine zîndan û nemaze piştî helbijartinên Parlemantoya Turkî, êrîş û operasyonên leşkerî li hemberî gelê Kurd berdewam in. Bi van operasyonan dixwazim tevgera gelê Kurd ji taqet bixînin an jî tasfiye bikin da kû, Kurdan bê deng bikin. Gerek em Kurd û hêzên demokrasiyê nêdin van hovîtiyan! Dem dema yekîtiya gelê Kurd e ku, karibin bi helweseteke mişterek li hemberî van hovîtiyan rawestînin û mafên xwe yê çarenûsî bi destxînin. Berovaciya vî, dê dîrok wan/me efû neke!



genel yayın yönetmenliği. Daha sonra yine türünde belki de tek örnek olan "sosyalist mücadele" dergisi Ant'ın yayıncılığı hep bu yıllar içinde gerçekleşiyor.

1960 darbesi, 12 Mart darbesi ve onu izleyen yıllardaki koyu bunalım ve baskı döneminin saldırıları sonucu 11 Mayıs 1971'de Türkiye'den ayrılış ve aynı tarihte başlayan sürgün yılları. İkinci cilt işte bu tarihten günümüze kadar geliyor.

Özgüden'in kaleminden bilinmeyen yanları ile tanımak fırsatı buluyoruz.

Ama bana kalırsa Özgüden bu ünlülerle ilgili herşeyi yazmamış. Bu yazılmayan ayrıntıları başka bir kitapta okumayı çok isterim.

Avrupa'daki Türkiyeli sürgünlerin, sürgün gazetecilerin ağabeyi, büyüğü, duayeni olan Doğan Özgüden ikinci cildin arka kapağındaki tanıtım yazısında şunları söylüyor:

"Bu ikinci cildi yazarken Avrupa'daki en

Sizler, Nazım'ın büyük insanlığının çocukları..."

40 yıllık sürgün tek başına zor, acılı. Ama sürgün sizlerle güzel, sizlerle umut dolu..."

Gerçekten de öyle Doğan abi. Sürgün bizim için de biraz senin sayende güzel, umut dolu. Senin çalışma tempona, azmine ve sağlam duruşuna bakıp hayıflansak da yine de sana yetişmeye gayret ediyoruz.

AHTAPOT

Sores RESİ

Erdogan û aqilmendên wî hesap dikirin ku ew ê Kurdan, bi çend gavên sembolîk, bi rîya dîn û bi TRT-6 bixapînin.

Dibêjin eger Kurdistan nebû malê me, em ê bişevtînin û jê derkevin

AKP û dewleta ku bi temamî kirî bin kontrola xwe ji hilbijartinê vir de bi her awayî êriş ser gelê Kurd dike. Berê jî êriş hebûn lê maska rûyên wan neketibû xwarê, îro bi temamî ew rabiye û bi awayekî sistematîk êriş ser hemî hûcra Kurdan dikin. Gelek kes dibêjin, şideta zextên îro, ji yê serdemayê eskerî pir zedetir. Erdoxanê di sala 2005 an de got: "Pirsgireka Kurd ya me, dewletê jî xetê kirin û em ê wê kêşe çareser bikin..." çima îro wek diktatoran tevdi-gere? Çima li destpêkê digot "bi ciran re sifir problem..." îro jî bi wan re hatiyê asta şer? Sedemên wê yekê ye hûndirîn û derva çine?

Hatina AKP ye ser hûkûm, gerek bê bira xwandebaran, bi awayekî pir bi lez pêk hatibû. Di nava salekê de partî hatê damezirandin û bû iqtidar... Ew yeka xweser, bi awayekî xwezayî pêk nehat, di pişt wê lêzê de hêzên derve û yên rojava hebûn. Ew bi temamî parçeyek ji planên dîzayin kirina dinya (nê tenê Rojhilata Navîn-RN) nû de bû. Bi gotinekî vekirî; di çerçeva planên CIA, Pentagon, YE û Fetullah Gulen de pêk hat. Du armançê van planan hebûn: yek, tasfiyê kirina Tevgera Azadîyê (TA) ya din jî dîzayin kirina RN e. Ew mûtlaqê, tu gûman û şik tê de nînin!

Wek tê zanîn, berî hilweşîna sistema sosyalîst, CIA, Pentagonê û Nato, TC wek meqerê li dij sosyalîzme bikar tanîn. Ji alî heman hêzan ve organîzasyonên li dij komînzme jî hatin avakirin. Ew wek Gladio hatê nasîn... Di esas de ew, li hemî welatan hatê bi rexistin kirin. Eger mirov ve rexistinê wek ahtapotekî bîne ber çavan, serê wê li nava CIA û Pentagonê bû. Her milekî xwe dirêjî welatêkî

din dibû. Yan jî mirov dikare bejê ku çelîkên vî ahtapotî li welatên din jî bicîh kirin... Bi vî rengî gelek rexistin (EAP, RI, Daira Şerê Teybat) hene, lê ya herî zêde tîyî nasîn WACL (Lîga antikomînîsta cîhan) e... Piştî sistema sosyalîst hilweşandin ew rexistin jî bo sistema dinayê nû hatê nûkirin. Di ya nû de jî rola TC nehatê gûhartin û Gulen bû lîderê wê. Bi piştgiriya van û Gulen AKP hatê iktidarê. Yanê seriyên rûhanî li USA yê û fermana ji wir dide û îdarê ji wir de dike...

Beşek ji Gladio ya li Turkiyê bi navê Ergenekon ji rê û xeta CIA yê derket. Ketê xeteka nasyonalist, dij Amerika-rojava û bû çete-mafya. Bi destê AKP ewên ku ji re derketî avitin hûndir, polis û eskerî

li Cûhiyan kirî wan dikin dorê û dibin mahkeman... Di navbera penc û heşt hezaran însan girtine. Tê wê watê ku ew îcazê nadin Kurdên xwedî îrade gor kanna wan jî kar bikin. Heta niha, ew qes zarokên kurd nehatibûn kuştin û nehatibûn girtin! Kesekî ji bo wan cezê girtî min nebîhist. Li Awrupa êrişî komelên kurda dikin û hwd. Bi kurfî liser her hûcreyeka kurda bi awayekî gîştî zor, zext û kuştin heye. Li cîhanê kes dengê xwe derdexe? Na. Navê wê mirov faşîzma kesk an jî jenosîtî lîbîke di cih de ye. Ew kiryar çima derketin holê?

Erdogan û aqilmendên wî hesap dikirin ku ew ê Kurdan bi zimanêkî xapînok, bi çend gavên sembolîk, bi rîya dîn û bi TRT-6 bixapînin û TA belav bikin. Lê

wan de hilweşînin, ne 5 hezar 50 hezarî bikûjin!..." didin. Ew yeka tirs, telaş û acizbûna wan derdexe holê. Ji ber vê tirsê ye ku dest bi şerê psikolojîk û êrişên eskerîyê klasîk dikin. Dibêjin eger Kurdistan nebû malê me, em ê bişevtînin û jê derkevin.

Di vê çerçevê de; dû xetên zirav, yanî dîmîlên ahtapotê zaf an jî çelîkek di nava Kurdan de jî heye... Yek ya dîniyê û em di vê nivîsê de li ser nasekinin. Yê din jî milê siyasî ye. Ye siyasî zirav, marjînal û jî rasfîya xelkê dûre, lê dixwazin zîndê bikin. Ew mil 30 salê ku dijîminatîya TA dike, piştî xwe dide hezên rojava û heriyê davejê tekoşîna netewî. Dibê amura dest dewleta dagirker û yên rojava... Sîh salê ku ji Awrupa pera dis-

şaha mehên dawî de armanca wek alternatîf derxistinê heye... Kiryarên AKP yê hemî kadroyên BDP girtinê wê yekê didin ispat kirin.

Li alî din, eger sê hezar gundên Kurda hatinê şevitandin, 17 hezar faîlî meçhul pêk hatibin û zilumekî bê het û bê sinûr li ser gel hatiyê meşandin xerê rola wanê jî mixabin tê de heye. Rola van çiyê? Rûyên reş û xwîn pişikî ser xweşik nişan dayîne... Yanî maska ser rûyê dagirkeran û ya demokrasîya rojavayê durûyê... Wexta ez dibêjim "wan" hejmarê xwe ji tiliyên du destan zetetir nabin. Lê mixabin hinek însanên dilpak yên ji tekîliyên kûr dîr jî li dorê hene. Li rojên pêş, rola wan a hê jî hebê; lewre dewletê dixwazê tekerê teqî û rîzayî texê bin areba dewletê ya ku bire naçî... Lê hîna jî fêhm nekiriye ku ew bikêrî tîstêkî nê.

Dewlet û medya Awrupa ya ku ji bo Lîbya, Sûriyê û welatên din heroj daxûyanîyan didî û dinivîsî, ji bo Kurdan bê dengî. Wekî ku di destên hevde sond xwarine yek qala trajedîya Kurda nake. Erdogan ji bo Sûriyê dibêje: "Desthilatdariya ku li însanên xwe zilmê dikî... Ya ku gûhdariya gelê xwe nakî mahkûmî çûyîne..." Bixwe, ya ku li Kurda dikî nabinê û dewletên rojava jî piştgiriya wî dikin. Filmê wî yê faşîzmê temaşê dikin û pesna wî didin. Bê gûman ew jî heta derekê, piştî karê xwe yî bi Sûriyê û Îranê re pê tamam kirin ye bizivirin ser wî... Ew wê yekê nabîne an jî ketiyê dûv hesabên biçûk û mîna diktatorêkî tevdi-gere. Bû deh sal ku medya rojava bi nûçê, reklam û analîzên xwe piştgiriya AKP dikin. Ji mesala Kurd re jî sê meymûnan dilîzî; ne dibihîsîn, ne diaxifîn û ne jî dibînin.

Çi dibê bila bibê, çî planên kirêj dikin bila bikin lê gerek ve jî ji bir nekin: Li ser xwîna keç, xort û gelê Kurdî aşî û azadî xwez kes hesabekî şaş nekê! Çi ji derdê çî ji hûndir de, gelê Kurd edî guh nadê dek û dolabên wan ê qirej û yê heta azadîya xwe li berxwe bide; di vê de bi biryare.



kirin bin kontrolê. Ew nê wê watê ku Gladio li TC nema. Bi rengê kesk ew dîsa bi rexistin bû û kirin bin bandora Gulen. Amerîka û YE jî wê yekê memnûnin. Li hember wê qencîyê, dewletên rojava jî alîkarîyê didin AKP ku TA tasfiyê bike.

Binêrin! Heta niha tu caran birêz Ocalan ew qes dibin tecrîtê de nemabû. Ew qes êriş li ser gerilayan pêk nehatibûn. Çend mehin ku bi her awayî bombardiman dom dikin û silahên kîmyevî û yên nû bikar tînin. Li ser xweza Kurdistan bi her awayî tehrîbat çêdibin. Li ser BDP, parlementeran, şaradaran, meclîsên bajar, perezvanên mafê mirovan û endamên BDP zextên mezin hene. Mîna ku Hitler

hesabê wan ji Amed û Çelê vegeşî. Wan a jî Kurda re 10 hezar melêyên asimilasyonist şandin, Kurda limêjên xwe bi zimanê xwe kirin. Di hilbijartinan de her rê, rebaz û şantaj ceribandî, lê Kurda 36 parlementer derxistin. Bi TV xwestin Kurda parçê bikin, lê ji bilî çend birçîyan kes neçû. Xwestin Kurda dîsa bê statû bihelin, lê Kurda Xweserîya Demokratîk dan ber pozê wan. Yanî bi her awayî Kurdên xwedî îrade û xwe bi rexistin kirî nêda planên wan ê kirêj. Ji bo wê yê ku Erdogan û lîderê wî yê rûhanî Gulen har û dîn dibin. Ji bo wê yê ku wekî dema Osmanîyan fermanên Kurda yên "Baş kesî mal yaxmî- serê wan jêkin, malê wan talan bikin" mîna "Koka wan biqelînin, malên wan bi serê

tînin û mîna nixwaşê di makîna dîyalîzê de dijî... Ew milê me yî nixweş, bi milê Gulen ve paralel kar dike û destekê didin hev. Di alî siyasî, civakî, propagandî û kulturî de pişt dane piştî hev. Eger mirov bala xwe bide çîqes pesna Erdogan û kiryarên wî û dijîminatîya TA didin. Di her daxûyanîyan de TA şermezar dikin, lê endîrek piştgiriya dewletê dikin. Mirov siyaseta wan bişopîne û bigehêjê wê kenatê ku ew grubê li dij TA hatiyê tanzîm kirin. Di bûyerên dawîyê ku dewletê çêkên kîmyevî bikar anî de jî min dengê wan nebîhist. Pir mixabin ku rojekê min ew li kelêka eşa gelê Kurd nedîtîn. Sedema van tiştana ewê ku piştî wanê li milê ahtapotê... Ji wan perê distînin û piştgiriya propaganda digrin. Di bin şah

Levenes
AVUKATLIK BÜROSU

TRAFİK KAZALARI,
İŞ KAZALARI,
BELEDİYE EVİ KAZALARI,
YOLDA DÜŞME
KAYMA,
SALDIRI DAVALARI

ARAYIN
HAKKINIZI
ARAYALIM

İŞ GÜVENLİĞİ
SİZİN
HAKKINIZ

AFAC VE MAKİNE KAZASI,
DÜŞME, KAYMA, EŞYA YIKILMASI,
YOKTAZİMA VEYA İŞYARADANININ
DİKKATSİZLİĞİ YUZUNDEN YARALANIP
İNCİNDEN BİR FAYDANIN
HAKKINIZ OLABILIR

Kaza yerinden arayın, gerisini bize bırakın

Kaza yerinde ne yapmanız gerektiğiyle ilgili sorularımızla, Kazanın sigortanıza rapor edilmesiyle, Arabanızın çekilmesiyle, Kiralık arabayla, Mahkeme işleriyle ve

Herşeyle biz ilgileniriz

Ne olur ne olmaz!
Siz numaramızı kaydedin...

Unutmayın!
Biz Avukatlık Firmasıyız

Telefonumuz
cebinizde
olsun

Avukat Sadiye Arslan

- Ücretsiz hukuk danışmanlığı
- Ücretsiz dosya transferi yapılır

Ashley House, 235 - 239 High Road,
Wood Green, London N22 8HF
www.levenes.co.uk



Bir Roj TV gider, bir Roj Tv gelir ama;

Günay Aslan

10 Aralık 1948 günü İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni kabul eden Birleşmiş Milletler (BM), 10-17 Aralık arasında da İnsan Hakları Haftası ilan etti.

O günden bu yana da tüm dünyada kutlanıyor!

Rengi, dili, dini, düşüncesi, cinsiyeti ve ekonomik kapasitesi ne olursa olsun bütün insanların doğuştan eşit olduklarını vurgulayan, her insanın insan olmaktan kaynaklanan temel hak ve özgürlüklerini dokunulmaz bulan ve yine herkesin siyasi, medeni, ekonomik, sosyal, kültürel haklardan eşit olarak yararlanma hakkı olduğunu duyuran beyanname, 'dünya insanlığının anayasası' anlamına geliyor.

Uygarlığın temel ölçütü olarak kabul görüyor. Günümüzde bir devletin veya milletin 'uygar' mertebesine yükselmesinin yolu insan haklarına saygılı olmasından geçiyor.

Dünya çapında insan hakları bilincini geliştirmek ve insanın temel haklarına saygıyı uluslararası düzeyde sağlamak amacıyla her yıl BM öncülüğünde çeşitli etkinlikler düzenleniyor. Paneller, seminerler, konferanslar icra ediliyor. Gazetelere haberler ve yazılar gönderiliyor; radyo ve televizyonlarda programlar yapılıyor.

Her ülkenin insan hakları karnesi

hazırlanıyor. Ayrıca insan haklarını savunan kimi kişi ve örgütlere plaketter ve ödüller veriliyor.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da dünyanın bir ucundan diğerine çeşitli etkinlikler düzenleniyor. Evrensel beyannamenin bu yıl

bunun çabasını veriyor. Savcının açtığı hukuk dışı davanın bugün son duruşması yapılıyor. Mahkemenin Roj TV'nin kapatılması yönünde karar verme ihtimali de yüksek görünüyor.

Yıllardır NATO üzerinden

Roj TV davası aslında Kopenhag Kriterleri'nin ayaklar altına alınması demek! Türkiye'nin ırkçı zihniyeti Avrupa'yı da kirletiyor ama, demokrasi ve şampiyonu Avrupa bu utancı görmezden geliyor.

63'üncü yılı kutlanıyor. Her yıl olduğu gibi bu yıl da kutlamalarda başı Avrupa çekiyor.

Zira Avrupa kendini insan haklarının, demokratik değerlerin ve özgürlüklerin koruyucusu olarak görüyor. İnsan haklarına ilişkin temel sözleşme ve prensiplerin çoğu da oradan çıkıyor.

Avrupa, insan hakları, temel hak ve özgürlüklerin deyim yerindeyse şampiyonluğunu yapıyor. Şampiyonluğunu elden de bırakmıyor; bırakacak gibi de görünmüyor!

Kaderin garip cilvesine bakın ki; insan hakları ve özgürlükler şampiyonu Avrupa'nın 'göbeği' olarak adlandırılan Danimarka'da, üstelik de İnsan Hakları Haftası'nda Kürt halkının sesi ve soluğu olan Roj TV de kapatılmak isteniyor!

Kopenhag savcısı uzun süredir

Amerika'yla ve Danimarka'yla kirli pazarlıklar yapan Türk devletin yaptığı şantajların ve sağladığı ekonomik çıkarların etkili olacağı anlaşılıyor!

Umutsuz değilim ama, bu koşullarda Kopenhag Şehir Mahkemesi'nin basın özgürlüğünden yana tavır alması zor görünüyor.

Öte yandan Kopenhag Kriterleri'ni biliyorsunuz değil mi? Hani ruhunu İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nden alan, demokrasi, hukukun üstünlüğü, insan hakları ve basın özgürlüğü ile azınlık haklarını garanti altına alan bu kriterler!

Medeni (Avrupalı) olmanın ölçütü sayılan kriterler. Avrupa Konseyi 22 Haziran 1993 günü Kopenhag Zirvesi'nde bu kriterleri birliğe girişin temel şartı haline getirmişti.

Kaderin garip cilvesine bakın ki demokrasinin temel unsurlarından biri olan basın özgürlüğüne; haber alma ve yayma özgürlüğüne karşı dava da Kopenhag'ta açılmış bulunuyor!

Roj TV davası aslında Kopenhag Kriterleri'nin ayaklar altına alınması anlamına geliyor! Türkiye'nin ırkçı zihniyeti çıkar sağlayarak Avrupa'yı da kirletiyor ama, demokrasi ve özgürlükler şampiyonu Avrupa bu utancı görmezden geliyor.

Kaderin garip bir cilvesi daha; Roj TV, Türkiye'de siyasi tutsak sayısının 12 bine ulaştığı, cezaev-

Roj TV, Türkiye'de siyasi tutsak sayısının 12 bine ulaştığı, cezaevlerin gazeteciler, yazarlar, milletvekilleri, belediye başkanları ve çocuklarla tıka basa dolduğu bir süreçte kapatılmak isteniyor

lerin gazeteciler, yazarlar, milletvekilleri, belediye başkanları ve çocuklarla tıka basa dolduğu bir süreçte kapatılmak isteniyor!

Türkiye tarihinin en karanlık dönemlerinden birini yaşıyor; polis giderek artan baskıları, parti, gazete, dernek kapatmaları, gazeteci-yazar-siyaset adamı tutuklamaları, işkence, cezaevlerindeki ölümler, yargısız infazlar, çocuklara verilen cezalar, kadınlara dönük ayrımcı uygulamalar, dinsel ve etnik azınlıklara yönelik

ırkçı dayatmalar ve kimyasal silahlı kitlesel katliamlar orta yerde duruyor ama, gelin görün ki, Avrupa bu tabloya değil, kendi ahlaksız çıkarlarına bakıyor!

İnsanlık değerlerini peşkeş çekiyor ve Türkiye halklarının Roj TV'ye en çok ihtiyaç duyduğu bir süreçte onu kapatmaya çalışıyor.

Tabii, karar ne yönde çıkarsa çıksın; özgür basın geleneğinin yoluna devam edeceği de biliniyor.

Kapatma kararı verilirse Danimarka ve Avrupa bunun utancını sonsuza dek taşıyacaktır ancak,

Kürt halkının haklı kavgasını her açıdan tamamlayan, halkın sesi ve soluğu olduğu kadar ulusal-demokratik kimliğinin oluşumunu da sağlayan özgür basın geleneğinden yeni bir televizyon ortaya çıkacak ve bayrağı devralacaktır.

Karar ne olursa olsun Kürt halkının haklı mücadelesi ve dünya insanlığının demokratik birikimi sayesinde gerçekler bir daha asla karanlıkta kalmayacaktır.

Türkiye'de çocuk hakları en derininden ihlal ediliyor

Anadilde eğitimin olmaması bir ihlal, ayrıca daha başından çocuğun eşitsiz bir ortamda eğitime başlaması ikinci bir ihlal demek. Fransa'da bir Türk çocuğunun okula Fransızca başlaması neyse, Kürt çocuğunun Türkçe başlaması, daha başından eşitsizliği doğuruyor.

Aşiti/Barış, Terörle Mücadele Yasası mağduru çocuklar konusunda yoğun çalışmalar yapan ve bu konuya ilişkin bütün ayrıntılarla ilgilenen gazetemiz yazarı ve ABM Sekreteryası üyesi Gülnaz Bilge Dumanla Paris'te açılan Çocuklar Sergisi ve sergi sırasında gerçekleştirilen panel dolayısıyla konuştu. Duman'a genel olarak Türkiye'de çocuk sorularını ve özelden de Türkiye medyasının 'Taş atan çocuklar' olarak horladığı, yaftaladığı Kürt çocuklarının, TMY mağduru çocukların sorunlarına ilişkin sorular yönelttik. Cevapları aşağıda bulacaksınız.

Genel olarak çocuklarla, ama özel olarak da medyada 'taş atan çocuklar' olarak tanımlanan çocukların sorunlarıyla yakından ilgili bir gazetecisin. Sence bu soruna nasıl bakmak gerekir?

Soruna, hem çocuk hakları, hem ulusal haklar, hem genel olarak hukukun Türkiye'de işleyişi, hem etnik sorunun Türkiye'deki keşmekeş durumu ve tabii ki; tüm bunların ortak paydasında yatan bir ana duygu olarak; vicdan noktasında bakmak gerektiğini düşünüyorum. Ve tüm bunların yanı sıra; Türkiye'de ezen-ezilen çelişkinde güçler dengesinin en bariz ve yaşlı küçük, ama tarihsel yaşlı büyük örneği olarak bakıyorum. Hem dünün, hem bugünün, en kötüsü de, hem de yarının; kendileriyle birlikte büyüyüp kocaman olacak sorunu.

Kürt çocuğuna değil, Kürt sorununa sorun olarak bakmak gerekiyor... Bıkmak, kaçmak ve kurtulmak kelimeleri bu çocuklar için artık bir travma. Kapı, mektup, korku ve özlem gibi kelimeler, hayatları boyunca bu çocuklar için artık zaten bir 'ceza'... İşkence, cezaevi vb. gibi kavramların, hemşiresinin ve ilacının yalnızca bir barış ortamıyla telafi edilebileceğini bilmek bile kötü. Çünkü süreç, 'çocuk-Kürt-taş-TMK' kapsamında daha da kötüye gidiyor.

Türkiye'de, Çocuk Hakları Sözleşmesi'ndeki birçok madde ihlal edilmektedir. Hem de bu ihlal, öyle ucundan kenarından ve yüzeysel değil, en ortasından ve en derininden ihlal edilmektedir. Çocuk-

ların yaşam hakkı başta olmak üzere, çocuk işçiliği, sağlıklı yaşam hakkı, eğitim hakkı, şikayet hakkı ve diğer temel çocuk hakları gibi daha uzun bir liste var ihlal edilen. Mesela ÇHB'nde 'çocuk asker' gibi bir ihlal maddesi daha vardır. Aslında; bu madde de, TMK kapsamında taş atan çocuklara karşı, ayrıca tekrar ihlal edilmiş olunuyor... Çünkü çocuklara, düşman asker gözüyle bakıp, bu bakışla yaklaşıyor ve hatta çocuklar esir alınıyor. Bunun ötesinde, çocuklar taş atmakla başlamışsa, 'askerleştirilmeye' çalışılıyor. Devlet için asıl önemli olan, ister devlet tarafında olsun, ister Kürt Ulusal Mücadelesi tarafında olsun, çocuğu savaşın bir askeri yapabilmek.

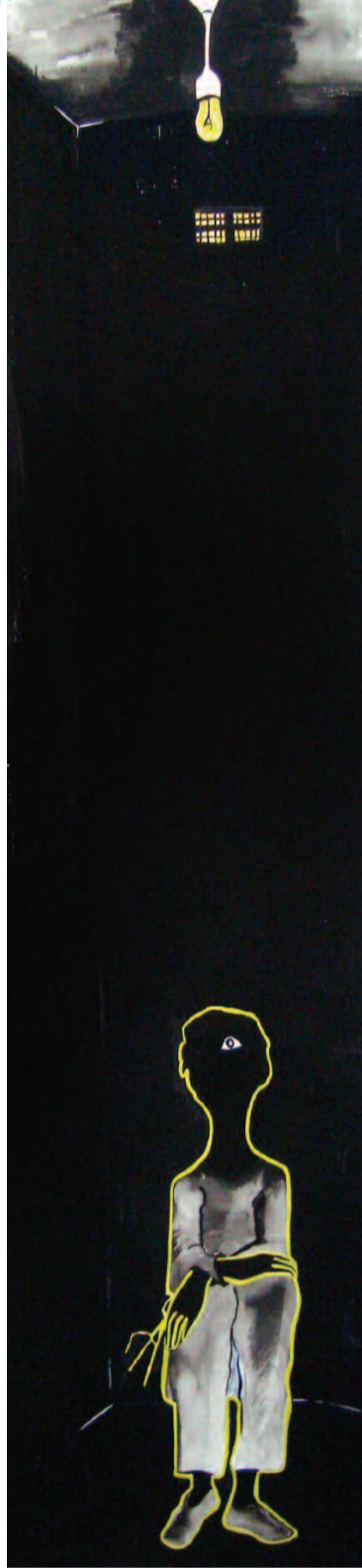
Devletin, siyasi partileri ve genel olarak da toplumun ve ailelerin çocuklara bakışını nasıl değerlendiriyorsun?

Çocuklarımıza iyi bakamıyoruz. Hem fiziki olarak, hem eğitsel, hem de hakları açısından. Savaş, ekonomi gibi, üzerinde rest çektiği bir koza dönüşen rus ruleti oyununda devlet, çocuğun oyununu bir kumar masasına yatırmıştır. Bu durumda, çocuk sorunu aileyi de aşmaktadır.

Aslında sorun daha en başından bir kez aileler açısından vahim. Niyet aynı olmasa bile, yaşanan koşulların yanı sıra, ailenin eğitimsizliği çocuk hakları ihlalleri konusunda devletin yüreğine su serpecek şekilde paralelleşebiliyor...

Şuraya bakmak lazım: çocuk ve anne ikilisine... kendi kimliğini kadın olarak henüz tanıyıp-kabul etirememiş bir annenin bedeninden doğan bir çocuk... hamileliğin ne olduğunu bilmeden, bunu sırf toplumsal zorunluluklar güncelinde yaşayan (çoğunluk budur), çocuğu daha çok geleceğin garantisi olarak geleceğe yatırım amacıyla yapan bir annelik kurgusu. Annenin üzerine çöktürülen çocuklar, kadın hakları ve çocuk haklarının netleşmediği sınırlarda, toplumun kendi atomlarının pimini, iyi değil, kötü bir patlamayla kendisinin çektiğini gösteriyor... Aile ve çocuk birbirinin karşısına konulmuş oluyor. Bunda temel yönetmen devlettir ve devlet de, kendi diğer güçleriyle çocuğu, zaten ayrı bir yerden kısıpca da alıyor.

Çünkü zaten öğretmeyi bilmiyorsunuz, elinizde ne araçlarınız var, ne yeterli kültürel birikim ve ne de toplumsal yönelim. Kurumlar zaten tam da devletin kıvamındayken, farklı bir yöntemle kendi tarzınızı oluşturmanız da mümkün ol-



muyor. En basitinden, evde sizin öğrettikleriniz, daha çocuk okul yolundayken buharlaşıp yok oluyor... çocuk sizin elinizden çıkıyor...

Hatta buna çok güncel ve kısıpvrak bir Kürt çocuğu özgülünde örnek vermek gerekirse, eylemlere katılan çocukların yurtlara yerleştirileceği haberi. Bildiğiniz gibi geçen hafta, Diyarbakır Valisi Mustafa Toprak'ın, gösterilerde taş ve molotof atarlar dahil, 'ailelerinin sahip çıkmadığı' çocukların yurtlara yerleştirileceği yönündeki açıklaması gerçekten, tam da bu zorunlu çocuk panoramasının geldiği noktayı gösteriyor.

Devletlerin tarihler boyu yapageldikleri şudur ki, önce bir sorun, sonra sorunun

Türkiye'de eğitim sistemi denince; aklıma ilk gelen, 'ötekileştirme' oluyor. Ardından ajanlaştırma, dayak, çeteleşme, uyuşturucu, tecavüz, asilik/aksilik karmaşasının öğrencide yaratılması ve liseyi bitirseniz bile kurtulamadığınız cahilliğiniz aklıma geliyor.

sahibi olacak biri-ya da birilerini yaratmak ve onunla boğuşuyormuş havası yaratmak. Burada da aynen öyle oluyor: Kürt sorunu yaratılıyor, çözülmek istenmiyor ve Kürt çocuğu sorunlu gösterilmek isteniyor... Oysa ki; Kürt çocuğu sorunlu değildir, devlet sorunludur... Ve devlet, aslında bu sorunsuz çocukları ceza yöntemiyle sorunlu hale getirmeye çalışıp (gerekirse, yurtlarında çeteleştirerek ve aile sevgisinden uzak tutup gerçekten sorunlu hale getirerek) kendine, önümüzdeki zamanlardaki muhabatını yaratıyor.

Çocuk Hakları Sözleşmesi'ni ele aldığımızda, Türkiye'deki eğitim sistemini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye'de eğitim sistemi denince; aklıma ilk gelen, 'ötekileştirme' oluyor. Ardından ajanlaştırma, dayak, çeteleşme, uyuşturucu, tecavüz, asilik/aksilik karmaşasının öğrencide yaratılması ve liseyi bitirseniz bile kurtulamadığınız cahilliğimiz aklıma geliyor. Zaten, eğitim sisteminde yer alan 'özel'li okul ve kurumların tümü, daha başından Sözleşme'nin daha başından çiğnenmesi demektir.

Türkiye'de 'eşitsiz eğitim' o kadar mükemmel bir şekilde kurgulanmıştır ki; okula gidiyor olmanız diğer çocuklarla eşit eğitimi aldığınız anlamına gelmiyor. İşin kötüsü, bu durum çocuk ve ailelere kanıksatılmış ve hatta çocuklarda 'kadercililik' yaratılmıştır.

Öte yandan, anadilde eğitimin olmaması, zaten hem bir ihlal, hem de daha başından çocuğun eşitsiz bir ortamda eğitime başlamasıyla ikinci bir ihlal demek. Fransa'ya yeni gelen bir Türk çocuğunun okula Fransızca başlaması neyse, bir Kürt çocuğunun okula Türkçe başlaması, daha başından, tekrar eşitsizliği doğuruyor. Yine; her sabah okutulan Andımız'la, çocuklara yalan söylettiliyor, yeminler ettiriliyor, sorumluluklar yükleniyor. Türk olmasanız da Türkmüşsünüz yalanına alet ediliyorsunuz, Türkleştirilmeye çalışılıyorsunuz, algılarınızla, ayarlarınızla oynanıyor. Mutluluğun sırnın Türk olmak olduğu söyleniyor size 5 yıl boyunca. 'Öz'ünüzle 'yurdunuz' karşı karşıya konuyor ve yurdunuzu kendinizden çok sevmek gibi bir sorumlulukla, kendinizi farketmeniz de engellenmiş oluyor... İstiklal Marşı ve Andımız, 'çocuğun zararına' bir ekstra... Yıbo'lar deseniz, yıllarca toplama kampı

görevini gördü. Fethullah Gülen bu okulları, sözünü ettiği 'dalgacılar' olarak çok iyi kullandı.

Öte yandan; bir zamanlar okullarda uygulanan kızlık testi, şimdi de beyinlerde ahlak, Türklük, islamiyet testine dönüşmüş durumda... Bir zamanların liselerinin önünde sorulan 'sağcı mısın, solcu musun' sorusu, yerini; Türk müsün-Kürt müsün, alevi misin sunni misin, kız mısın değil misin, eşcinsel misin değil misin, taş attın mı atmadın mı, cezaevinde yatın mı yatmadın mı, terörist misin değil misin gibi sorularla yer değiştirmiş durumda.

Şimdi Türkiye'de, son yıllarda pilot okullarla hayata geçirilmeye çalışılan Fransız eğitim sistemi ile çoktan hayata geçmiş olan bir Fethullah eğitim sistemi var. İkisi de çok tehlikeli.

Medyanın ve diğer kitle iletişim araçlarının çocuğa bakışı nasıl? Bu araçlar ve yapılar, çocuk unsurunu nasıl bir öge olarak kullanıyor?

Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına Dair Sözleşme'de, 'çocuğun yüksek yarar' ilkesi medya aracılığıyla ihlal edilip durmaktadır Türkiye'de: Yaşama ve gelişme hakkı, katılım, eğitim ve ayırım gözetmeme hakkı. Medya tüm bunları çiğner, tüm bunların tam tersini yapar durur.

Türkiye'de yaratılmış çocuğu genel olarak 'medyada gördüklerimiz' ve 'sokakta gördüklerimiz' diye ikiye ayırabiliriz. Ya da bir başka vizyonla, 'filmlerde' ya da 'haberlerde' gördüklerimiz şeklinde de ele alabiliriz.

Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf'ın, 2002-2009 yılları arasında polis bölgesinde işlemiş oldukları suçlardan dolayı 'şüpheli' olarak adliyelere sevk edilen çocuklara ilişkin verdiği rakamlar şöyle: 2002: 43 bin 853, 2003: 44 bin 926, 2004: 48 bin 67, 2005: 51 bin 576, 2006: 60 bin 163, 2007: 61 bin 656, 2008: 68 bin 583, 2009: 77 bin 40.

Yukarıdaki tabloyu medya üzerine bir soruda vermemin nedeni, bunun asıl olarak yaygın ve etkin kullanım aracı olan medyanın bir marifeti olduğudur. Medya, sizi başkalarının gözünde ve hatta kendinizin kendinize bakışınızda bile ruhsal olarak şüpheli olabileceğiniz



ABM Sekreteryası üyesi
Gülnaz Bilge Dumanla
Paris'te açılan Çocuklar
Sergisi ve sergi
sirasında
gerçekleştirilen panel
dolayısıyla konuştuk.



Aslında TMK'nın kendisine karşı gelinmiş olsaydı, elbette ki çocuklarımızın başlarına bunlar, TMK'dan öncesinde olduğu gibi yine gelecekti. Ama binlerce çocuğumuz olmayacaktı bu sayı. Bataklığı kurutmak yerine, sineklerle uğraşıp duruyoruz aslında.

gerek... Şimdi başka bir boyutta, konuyu kendi açımızdan daha geriden tartışmak zorunda kalıyoruz: çocuklar ailelerinden alınmasın diyoruz ve bu kez bu nokta üzerinde yoğunlaşacağız. Aslında; toplumsal olarak bu konuya eğer daha direkt bir noktadan, gerçekten güçlü ve sürekli yüklenilmiş olunsaydı, TMK'nın kendisine karşı gelinmiş olsaydı, elbette ki çocuklarımızın başlarına bunlar, TMK'dan öncesinde olduğu gibi yine gelecekti. Ama binlerce çocuğumuz olmayacaktı bu sayı. Bataklığı kurutmak yerine, sineklerle uğraşıp duruyoruz aslında. Samimi bir cümle etmem gerekirse, bizler iyi organize olamıyoruz ve araçlarımız hala eksik. Ve şu kesin ki, bizler hala konunun vehametinin farkında değiliz.

ÇİAT çok aktif ve etkili bir kurumdu... şimdilerde yeniden toparlanıyor... Bir ÇİAT üyesi de olarak, gerek ülke içinde gerekse de burada birçok kurum aracılığıyla ortak çalışmalar yapılabilir... ama avukatlarımıza çok iş düşüyor. Durum öyle kötü ki; çocukların bir kısmı avukat parası bulmakta bile zorlanıyor... Bu konunun kendi yaşadığımız ülke ve ülkeler açısından, yaygın bir kamuoyu oluşturarak bilgilendirme ve etkili olma zeminine taşınması gerekiyor. Bugüne kadar Avrupa'da, tutuklanan 5000'e yakın çocuk hakkında tepkisel bir hareketimiz bile olmamıştır...

Madem; sizin de dediğiniz gibi, bu konu ülkede zayıf olarak ele alınıyor, en azından biz yeniden gündemi çözüm ve özellikle de çocukların ailelerinden alınması noktasında harekete geçirelim. Ayrıca; Dünya Sağlık Örgütü ya da Sınır Tanımayan Doktorlardan bir grubun gidip cezaevindeki ya da cezaevi çıkışlı çocuklarda ciddi bir araştırma yapması gerektiğini düşünüyorum.

bir süreç yönlendirmektedir. Aslında medya, aileden başlayan 'suçlu çocuk-suçsuz çocuk' ayrıştırmasının da öncelinde, çocuk üzerinde ilk karar veren yargı mekanizması olmaktadır. Çünkü, aileyi de maalesef medya belirlemektedir.

Çocuğun yararını gözetken bir medyayı bırakalım, tam da devlet eliyle savaşta Kürt çocuğunun nasıl konumlanacağını, diğer kesimlerin Kürt çocuğuna nasıl bakması gerektiğini belirleyen, yönlendiren bir yan var. Mesela; çocuklara örgüt eliyle taş atıldığına ilişkin devlet tarafı medyada çokça yazıldı çizildi... Hatta, Levent Kırca'nın bu mesajı açık açık verdiği bir skeci var...

Öte tarafta, Zonguldak'taki bir ilköğretim okulu öğrencileri arasında düzenlenen, İstiklal Marşı'nı güzel okuma yarışmasına katılan çocuklar uzun uzun verilir. Çocuklar çok duygusal bir atmosferde gösterilir... Reklamlarda kullanılan çocuklar ise, başlı başına hem medya, hem de sermaye için bir pazardır. İzlediğiniz tüm dizilerde ise, ana konu muhakkak hamilelik, çocuk sahibi olmak; yani çocuk esaslıdır...

Türkiye'de genel olarak çocuk olmakla yaşanan sorunlar, Kürt çocukları için nasıl bir anlam ifade ediyor?

Türkiye'de genel olarak çocuk olmakla yaşanan sorunları zaten Kürt çocuğu da yaşarken, bir de üstüne Kürt olmaktan kaynaklı ve savaş ortamının, ötekileştirilmiş çocuk olmanın ahtapotlaşan sorunlarıyla donatılmış bir yoğunlukta yaşıyor... Karşılaştırılmaz bile... Mesela, elbette ülkenin batısındaki çocuklar içinde de çok yoğun olarak ekonomik sıkıntı, eğitimsizlik, dayak, şiddet vb.

evrensel çocuk haklarına hiç ama hiç uymayan yaygın bir çocukluk var... Ama işte mesela ekonomik sıkıntıyı Kürt çocukları savaş ve ihmal ortamında daha çok yaşıyor... Eğitimsizliği bölgede daha yoğun olarak yaşıyor, üstüne bir de zaten bilmediği bir dille başladığı ilkokulda, daha başından 1-0 yenik başlıyor... 30 yıllık savaşın toplumsal hafızasını taşıyor... Savaşın girdiği yerde, hukuktan söz edilemez...

Böyle bir süreçte Terörle Mücadele Yasası'nın çocuklara tavizsiz, hatta en aşırı bir şekilde uygulanmasının gerisinde yatan nedenler nedir?

Gerisinde yatanlar: Bir ordu oluşturmak. İdeolojisiz, çetevari, ajan, islama uygun (gözetimden bile çocuklara din dersleri veriliyor), Kürtçesiz, taş değil kurşun atan, 'hizaya gelmeyen' bir çocuk kategorisi yaratılarak aslında onları bu hizada tutan, 'kendini Kürt çocuğunu yaratıp-kategorize olmuş' bir çocuk yaratmak... Kimyevi olarak da sistemden çıkarılarak, sistemin içinde bu kategoride tutulan... arabesk... eğitimden uzaklaştırılarak geleceği daha da karaltılan bir 'yetişkin Kürt' yaratabilmek.

TMY'nda çocuklar lehine yapıldığı söylenen değişiklik öncesindeki kamuoyu ilgisi artık eskisi gibi görülüyor. Bu ilgisizliği aşmak için neler yapmak gerekir?

Temmuz 2010 'düzeltme!' yasasındaki sözümona değişiklikler, deyim yerindeyse, duyarlı birçok aydın ve aktivistin ağzına çalınan bir parmak bal niyetini taşıyordu ve bu oldu.

Neler yapmak gerekir ve neler yapmamak gerekir... aslında böyle düşünmek

BERFIN
VERLAG

...Flyer, Bücher, Plakate, Briefpapier
Visitenkarten, Postkarten, Blöcke
Kataloge, Eintrittskarten, Kalender
Broschüren, Mappen, Hochzeitskarten
Werbeartikel, Grafik & Design...

Flyer A6
5.000 Stk. 95,00 €

Flyer A5
5.000 Stk. 145,00 €

Flyer A4
5.000 Stk. 195,00 €

Flyer DIN Lang
5.000 Stk. 135,00 €

Plakate A3
500 Stk. 95,00 €

Plakate A2
500 Stk. 145,00 €

Visitenkarten
5.000 Stk. 175,00 €
beidseitig folienkaschiert matt

Postkarten
5.000 Stk. 4/1,
einseitig folienkaschiert matt
195,00 €

Tüm Matbaa ve grafik işleriniz özenle yapılır...

wir erledigen für Sie alle Drucksachen...

Tel.: +49 177 39 89 669
berfinverlag@yahoo.de
Escherstraße 140
50739 Köln

ESKİ MUHALİFLER İKTİDAR OLUNCA...

28 Şubat'ın mağdurları artık iktidar. Eski muhalifler şimdi iktidar olunca, eski iktidarların neredeyse tüm baskıcı/sansürcü/tahrifatçı yöntemlerini medya ve siyaset dünyasında tedavüle soktular. Sonucu tahmin edebilir misiniz?
Ragıp DURAN
(Gazeteci)

28 Şubat sürecinde egemen medyanın manipülasyonlarından şikayetçi olanlar, bugün sahibi/yöneticisi değişmiş de olsa aynı o egemen medyanın manipülasyon yöntem ve taktiklerini kullanarak rakiplerini alt etmeye çalışıyor. 28 Şubat sürecindeki gazete koleksiyonlarını karıştıralım: O dönemde kullanılan 'Dinci', 'Şeriatçı', 'Laik düzen karşıtı' ibarelerini, 'Ergenekoncu', 'Hükümet karşıtı' ya da 'Din düşmanı' sözcükleriyle değiştirelim, bir kez daha 28 Şubat tipi gazetecilik/habercilikle karşı karşıya kalırız.

Hukukun ve adliyenin siyasi amaçlarla kullanılması, henüz sanık avukatlarının göremediği bazı bilgi ve dosyaların, iddianameye bile girmeden yandaş medyada yayınlanması sayesinde, sanıklar, yargıç karşısına çıkmadan suçlu damgası yiyor. Oda TV ya da Ahmet Şık-Nedim Şener davasında olduğu gibi, sadece sanıkların inkâr ettiği değil, bilimsel kurumların da sonradan üretildiğini saptadığı CD'lerin içeriği ile insanların itham edildiği bir dönem yaşıyoruz.

28 Şubat sürecinin mağdurları, bugün mağduriyet dönemlerinde hedef oldukları suçlama ve suçlama yöntemleriyle, başta askeriyeye ve her türlü muhalif odak ve kişi olmak üzere geniş kesimleri sindirmeye, karalamaya çalışıyor. Psikolojik savaşın temel alanı olan medya üzerinden yürütülüyor bu mücadele. Anlamsız ve saçma sapan sonuçlar da doğurmuyor değil tabii... Mesela aynı davada yargılanan sanık listelerine baktığımızda, Hanefi Avcı gibi işkenceci geçmişli bilinen bir polis yetkilisi ile Devrimci Karargâh mensubu olmaktan suçlanan kişiler aynı grupta. Ya da Veli Küçük gibi koyu karanlık askerlerle bizim hakiki gazeteci dostlarımız, Ahmet'le Nedim'i kastediyorum, aynı davanın sanığı.

KCK süreci ise, Pennsylvania Mescidi'nin garabeti. Kendileri, toplumla lider arasındaki ilişkide, ikinci birinciden üstün tuttıkları için, KCK için

de aynı yaklaşımın geçerli olduğunu sanıyor. 'Kürt bölgelerinde ne kadar Belediye Başkanı, Başkan yardımcısı, İl Başkanı, İl Başkan vekili varsa, hepsini toplarsak, Kürt meselesini bitiririz' anlayışında oldukları için, kitlesel gözaltıları ile



bölgede egemenlik kurmaya kalkışıyorlar. Hukuk, yasa hak getire... Bu odağın medya organları da, bilmeden etmeden, sapla samanı karıştırarak, KCK'nin ne kadar tehlikeli bir örgüt olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Piknikte çekilmiş fotoğrafları Kandil'deymiş gibi göstererek. Her kadın gerillayı kara çalınan kadın avukata zorla benzeterek.

Türk egemen medyası, eskiden hâki idi. Galiba son 10 yılda yeşile büründü. Eskiden Ertuğrul Özkök idi bu 28 Şubatçı medyanın simge ismi. Şimdi Ekrem Dumanlı oldu. Renkler ve isimler değişti. Gazetecilik/habercilik anlayışı değişmedi.

Kürt meselesinde, 28 Şubat medyası ne kadar savaşçı ve barış karşıtı ise, bugünkü AKP medyası da o kadar savaşçı ve barış karşıtı.

NTVzede meslekdaşım/arkadaşım Ruşen Çakır, görevinin başında iken bir gün bana telefon etti ve 'Senin Apoletli Medya sözünü bu yandaş medya çok kullanıyor. Buna bir çare bulsan iyi olacak' diye haklı bir öneride bulundu. Benim www.apoletlimedya.blogspot.com adresindeki blogumda, apoletli medyanın kısa bir tanımı vardı. Oturdum Ruşen'in önerisini de göz önünde bulundurarak o tanım metnini güncelleştirdim ve 'Hâki ya da yeşil, emir-komuta zinciriyle faaliyet gösteren basın-yayın kuruluşu' diye bir cümle yazdım.

Egemen medya, bu haber tahrifatı ve haber gizleme ile, sadece belirli bir süre ve ancak belirli bir kitle nezdinde etkili olabilir. Ama bu yöntemler ilelebet geçerli ve etkili olamaz. Üstelik de hiçbir iktidar daimi ve sürdürülebilir değildir. Değil mi Hüsnü Mübarek?

Bir Türkiye medyası klasiği daha: Gazeteler polisin hazırlayıp servis ettiği haberleri nasıl kullandı?

İstanbul Emniyet Müdürlüğü geçtiğimiz ay avukatlara yönelik operasyonların öncesinde gazetelere 'KCK Operasyonları'na ilişkin üç haber servis etti. PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın görüşme notlarından cımbızlanarak alınan ifadeler, tek paragraf haline getirilip, 'Kurucusundan KCK dersi', 'Öcalan Cezaevinden Talimat Yağdırdıkça Örgüt Saldırısını Artırdı', 'Öcalan'dan Selahattin Demirtaş'a Talimat' başlıkları ile haber formatında gazete ve ajanslara servis edildi. Bu haberler servis edildiği şekilde yani aslına uygun olarak Zaman, Yeni Şafak, Bugün, Taraf, Sabah, Milliyet, Hürriyet, Haber Türk, Akşam, Vatan başta olmak üzere yayınlandı.

Başbakan Erdoğan, basın yayın kuruluşlarının genel yayın yönetmenleri ve imtiyaz sahipleriyle yaptığı toplantıda onlardan BDP ve PKK haberlerine ambargo uygulanmasını, yayınlanacak haberlerde de 'ko-nunun uzmanlarına danışılmasını' istemişti. Bu talebi tartışmasız yerine getirenler Kürt hareketine yönelik tek merkezden yazılıp dağıtılan haberleri de yayınlamakta bir sakınca görmediler. Bu haberlerin nasıl hazırlandığını ANF Haber Ajansı belgeleriyle ortaya koydu. Polisin, operasyon öncesinde

gazete ve televizyonlara yolladığı bir bilgi notu değil başlığı, spotu, ara başlığı olan ve görsel verilerle desteklenen üç ayrı haberdirdi. Bu haberlerde, "...KCK'nın Önderlik Komitesine yapılan operasyonda çarpıcı detaylar ortaya çıktı. Öcalan'ın avukatlarının terörist başından aldıkları talimatları, uygulanmak üzere KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'a özel bir yöntemle ilettikleri ve talimatların en küçük ayrıntısına kadar harfiyen yerine getirildiği ortaya çıktı." ifadeleri gazetelerde neredeyse harfiyen yayınlandı. Bu örnek, Kürt siyasal hareketine ve muhaliflere yönelik operasyonların basın yoluyla nasıl meşrulaştırıldığı ve Türk basınının gazetecilik ilkelerini nasıl ayaklar altına aldığı somut olarak gözler önüne seriyor.

Görüldüğü gibi polis soruşturmayı yürütüyor, iddianameyi hazırlıyor, basına haberleri 'yayımlayabilecekleri formatta servis ediyor. Ardından da Erdoğan konuşmalarında o haberlerden alıntılar yaparak mahkemeye insanları tutuklaması yönünde talimat veriyor. Bu kadarı 28 Şubat'ta generalerin bile aklına gelmemişti. (Haber ANF, yorumlar Aşiti/Barış)

Türk polisi yazdı Türk basını yayınladı Türk savcısı tutukladı

İLK HABERDE KCK VE DTK ANLATILIYOR

Polisin, KURUCUSUNDAN KCK DERSİ -ÖCALAN: "KCK FARKLIDIR, İLLEGALDİR, SİLAHLIDIR" başlığı altında gönderdiği ilk haberin flaşında da şu ifadeler yer alıyordu:

"Öcalan avukatlarıyla yaptığı görüşmelerde KCK'nın illegal ve silahlı bir yapılanma olduğunu, dolayısıyla DTK'nın görünüşte yasal statüsünün korunması için bünyesinde KCK militanlarının bulunmaması gerektiğini vurgulamıştır. İşte kurucusunun tarifıyla KCK..."

SON HABERİN HEDEFİ DEMİRTAŞ VE BDP

Polisin servis ettiği son haber ise BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ile ilgili. Haber, ÖCALAN'DAN SELAHATTİN DEMİRTAŞ'A TALİMAT:"ÇOCUĞUMU TÜRK OKULLARINA GÖNDERMİYÖ-

İKİNCİ HABERDE TUTUKLAMALAR MEŞRULAŞTIRILIYOR

Polisin servis ettiği ikinci haber ise 'ÖCALAN CEZAEVİNDEN TALİMAT YAĞDIRDIKÇA ÖRGÜT SALDIRIYI ARTIRDI' başlığı ile servis edildi. Burada da yine PKK Lideri Öcalan'ın açıklamaları cımbızlanarak, şiddet eylemlerinin başlatılması yönünde talimatlar verdiği şu ifadelerle aktarılmış:

"Öcalan Ölen Vatandaş Sayısını Az Buluyor : "Savaşacaklarsa Adam Gibi Saldırırsınlar"

Görüşmeleri kayıt altına alınan Öcalan'ın üstü kapalı bir şekilde terör örgütüne ulaştırması için verdiği talimatlar sonrasında örgütün saldırılarını artırdığı görüldü..." gibi ifadelerin yer aldığı bu ikinci polis haberinde de PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın farklı tarihlerde avukatları ile yaptığı görüşmelerden cımbızlanarak alınan ifadeler birleştirilip 'KCK yapılanması' anlatılmış.

RUM DE ! " başlığı ile servis edildi. Haberde, 'Cumhuriyet Savcılığı'nın elde ettiği veriler'den söz ediliyor ve "...KCK'nın Önderlik Komitesine yapılan operasyonda çarpıcı detaylar ortaya çıktı. Öcalan'ın avukatlarının terörist başından aldıkları talimatları, uygulanmak üzere KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'a özel bir yöntemle ilettikleri ve talimatların en küçük ayrıntısına